

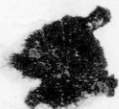
4968

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΣΜΑ

ΕΚΚΛΟΓΑΙ
 ΕΚ ΤΩΝ
 ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ
 (III-IV)

*Σχολική μετάφρασις με παρατηρήσεις
 (γραμματικές, συντακτικές, πραγματικές)
 και με επιγραφάς και περιλήψεις*

ΔΙΑ ΤΗΝ Δ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
 ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α.Ε.
 38 - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - 38
 1943

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΗ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΣΜΑ

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ
(III-IV)

*Σχολική μετάφρασις με παρατηρήσεις
(γραμματικές, συντακτικές, πραγματικές)
καὶ με ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις*

ΔΙΑ ΤΗΝ Δ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ,"
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α.Ε.

38 - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - 38

1943

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας».

Κ. Κογγι

ΤΥΠΟΙΣ "ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ", Α. Ε. - ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ 44

BIBLION TRITON

1. Ὁ Θίβρων εἰς τὴν Ἰωνίαν.

(Κεφ. 1, § 1-8)

§ 1-2. Ἡ μὲν λοιπὸν ἐν Ἀθήναις ἐπανάστασις τοιοῦτοτρόπως ἐτελείωσε. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος, ἀφοῦ ἔστειλεν ἀγγελιοφόρους εἰς τὴν Λακεδαίμονα, εἶχε τὴν ἀξίωσιν (= ἡξίου), ὁποῖος ἀκριβῶς (= οἴδοςπερ) αὐτὸς ὑπῆρξεν (: ἐδείχθη) πρὸς τοὺς Λακεδαιμόνιους κατὰ τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων, τοιοῦτοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι νὰ δειχθῶν πρὸς αὐτὸν (: ὅπως ἐφέρθη αὐτὸς πρὸς τοὺς Λακεδαιμόνιους κατὰ τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων, τοιοῦτοτρόπως νὰ φερθῶν καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς αὐτόν). Οἱ δὲ ἔφοροι, ἐπειδὴ ἐνόμισαν ὅτι αὐτὸς ἔλεγε δίκαια, διέταξαν (= ἐπέστειλαν) τὸν Σάμιον, τὸν τότε ναύαρχον, νὰ βοηθῇ (= ὑπηρετεῖν) τὸν Κῦρον, ἐὰν τυχὸν εἰς κατιτὶ (τὸν) ἦθελε χρειασθῆ (= εἴ τι δέοιτο [αὐτοῦ]). Καὶ πράγματι (= μέντοι) ἐκεῖνος (δηλ. ὁ Σάμιος) προθύμως ἔκαμεν, ὅτι (τὸν) παρεκάλεσεν ὁ Κῦρος· διότι ἔχων τὸ ἰδικόν του ναυτικόν μαζὶ μὲ τὸ (ναυτικόν) τοῦ Κύρου ἔπλευσεν εἰς τὴν Κιλικίαν καὶ ἔφερεν εἰς θέσιν (= ἐποίησε) τὸν ἄρχοντα τῆς Κιλικίας Σνέννεσιν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐναντιωθῇ διὰ ξηρᾶς ἐναντίον τοῦ Κύρου, ὅταν (οὗτος, ὁ Κῦρος) ἐπορεύετο ἐναντίον τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ πῶς (= ὡς μὲν οὖν) ὁ Κῦρος συνήθροισε στρατεύματα καὶ μὲ αὐτὸ (= τοῦτ' ἔχων) ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὡς ἡ μάχη ἐγινε καὶ πῶς (ὁ Κῦρος) ἐφρονεῦθη, κμισθὸν παρθεῖν Ἕλληνας σώω ἐφθασαν (= ἀπεσώθησαν) εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἀλλὰ αὐτὰ ἔχουν γραφῇ ἀπὸ τὸν Θεμιστογένη τὸν Συρακόσιον.

Παρατηρήσεις.

δή, σύνδ. συμπερασμικ. = λοιπόν. — Ἀθήνησι, ἐπίρροφ. τοπκ. δηλοῦν τὴν ἐν τόπῳ στάσιν = ἐν Ἀθήναις (Ἀθήνηθεν = ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀθήναζε = εἰς Ἀθήνας). — ἡ Ἀθ. στάσις, ἔννοοῦνται οἱ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν τριάκοντα τυράννων καὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Θρασυβούλου. — ἐτελεύτησεν, ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ τελευτάω. ὦ =

τελειώνω.—*ἐκ τούτου*, δηλ. κατά τὸ ἔτος 401 π.Χ.—*πέμψας*, ἀόρ. μτχ. τοῦ *πέμπω* (*ἔπεμπον*, *πέμψω*, *ἔπεμψα*, *πέπομψα*, *ἐπεπόμψην*)· ἢ μτχ. εἶναι χρονκ.=*ἐπει ἔπεμψεν*.—*ἡξίου*, πρτκ. τοῦ *ἄξιόω*-*ῶ*.—*οἷόςπερ*, ἀναφρκ. ἀντων. (*οἶος*, *οἶα*, *οἶον* μὲ τὸ ἐγκλιτικὸν μόριον *περ*).—*οἷόςπερ... ἦν... πολέμῳ*, ἀναφρκ. πρῶτ. ὁ Κῦρος εἶχεν ὑποστηρίζει τοὺς Λακεδ. κατὰ τῶν Ἀθην.—*ἐν τῷ πολέμῳ*, δηλ. τῷ Πελοποννησιακῷ.—*γίγνεσθαι*, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *γίγνομαι* (*ἐγιγνόμην*, *γενήσομαι*, *ἔγενόμην*, *γενένημαι* καὶ *γέγονα*, *ἐγεγόνην*)· τὸ ἀπρμφ. εἶναι τελκ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *ἡξίου*· *Λακεδαιμονίους*, ὑποκμ. τοῦ *γίγνεσθαι* (ἑτεροπροσωπία)· *τοιούτους*, κτγρμ.—*νομίσαντες*, μτχ. αἰτλγκ.=*ἐπει ἐνόμισαν*.—*ἐπέστειλαν*, ἀόρ. ὄριστκ. τοῦ *ἐπιστέλλω*.—*Σαμίῳ*, ἀντικμ. τοῦ *ἐπέστειλαν*· *τῷ ναυάρχῳ*, παραθετικὸς προσδ. εἰς τὸ *Σαμίῳ*.—*δέομαι*, ἔνεστ. εὐκτκ. τοῦ *δέομαι* (*ἐδέομην*, *δεήσομαι*, *ἐδεήθην*, *δεδέημαι*)=ἔχω ἀνάγκην, παρακαλῶ.—*εἷ τι δέοιτο*, ὑποθτκ. πρῶτ. ὡς ὑποκμ. θά ἐννοηθῆ *οὗτος* (ὁ Κῦρος)· *τι*, συστοιχον ἀντικμ. τοῦ *δέοιτο*, εἰς τὸ ὅποιον θά ἐννοηθῆ καὶ ἄλλο ἀντικμ. κατὰ γνκ. αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Σαμίου).—*κἀκείνος*, κρᾶσις=καὶ ἐκεῖνος.—*μέντοι*, ἐδῶ σύνδεσμος βεβαιωτικὸς (ὄχι ἀντιθετικὸς).—*σὺν τῷ Κύρῳ*, δηλ. ναυτικῷ.—*δύνασθαι*, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *δύναμαι* (*ἐδυνάμην*, *δυνήσομαι*, *ἐδυνήθην* ἢ *ἐδυνάσθην*, *δεδύνημαι*)· τὸ ἀπρμφ. εἶναι τελκ. ἐκ τοῦ *ἐποίησεν*.—*ἐναντιοῦσθαι*, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *ἐναντιόομαι*-*οῦμαι*· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ *μὴ δύνασθαι*· *Κύρῳ*, ἀντικμ.· *πορευομένῳ*, μτχ. χρονκ.—*ἐπὶ βασιλείᾳ*, δηλ. τὸν Ἀρταξέρξην.—*ὡς... συνέλεξε...*, καὶ *ὡς... ἐγένετο*, καὶ *ὡς ἀπέθανε*, καὶ *ὡς... ἀπεσώθησαν ἐπὶ θάλατταν*, πλάγια ἐρωτωτικ. προτάσεις χρησιμοποιεῖσθαι ὡς ὑποκμ. τοῦ *γέγραπται*· *ὡς*, ἐπίρρ. ἀναφρκ. τροπκ.—*ἀνέβη*, ἀόρ. β' (κλινόμενος κατὰ τὰ εἰς-*μι*) ὄριστκ. τοῦ *ἀναβαίνω*.—*ἡ μάχη*, δηλ. ἡ παρὰ τὰ Κούναξα.—*ἀπέθανεν*, ἀόρ. β' ὄριστκ. τοῦ *ἀποθνήσκω* (*ἀπέθνησκον*, *ἀποθανοῦμαι*, *ἀπέθανον*, *τέθνηκα*, *ἐτεθνήκειν*).—*θάλατταν*, ἐννοεῖ τὴν Μαύρην θάλασσαν (τὸν Εὐξείνιον πόντον).—*Θεμιστογένει*, ποιητκ. αἴτιον τοῦ *γέγραπται*· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐξέδωκε ψευδωνύμως ὁ Ξενοφῶν τὴν Ἀνάβασίν του, διὰ τὴν καταστίθη περισσότερον ἀξιόπιστον.—*Συρακόσιος*, ἐθνικὸν=ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὰς Συρακούσας (πόλιν τῆς Σικελίας).

§ 3. Ὅτε δὲ (= *μέντοι*) ὁ Τισσαφέρνης, ἐπειδὴ ἐφάνη (= *δόξας*) ὅτι εἶχε προσφέρει εἰς τὸν βασιλέα μεγάλας ὑπηρεσίας (= *πολλοῦ ἄξιος γεγενῆσθαι βασιλεῖ*) κατὰ τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπεσπάλῃ σατράπης καὶ τῶν χωρῶν ἐκείνων (= *ὧν τε*) αὐτὸς πρότερον ἐκυβέρησα, καὶ ἐκείνων, τῶν ἐκείνων (ἐκυβέρησα) ὁ Κῦρος, εἶχε τὴν ἀξίωσιν ἀμέσως ὄλαι ἀνεξαίρετως (= *ἀπάσας*) αἱ Ἴωνικαὶ πόλεις νὰ εἶναι ὑπήκοοι (:νὰ ὑποταχθῶν) εἰς αὐτόν. Αὐταὶ δὲ ἀφ' ἐνὸς μὲν (= *ἅμα μὲν*) ἐπειδὴ ἤθελον νὰ εἶναι ἐλεύθεροι, ἀφ' ἐτέρου δὲ (= *ἅμα δὲ*) ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο τὸν Τισσαφέρην, διότι (= *δι*) τὸν Κῦρον, ὅταν ἔζη, ἀντὶ ἐκείνου εἶχον προτιμήσει (= *ἡρημέται ἦσαν*), εἰς τὰς πόλεις δὲν ἐδέχοντο αὐτόν, ἀλλ' (= *δὲ*) ἔστελλον εἰς τὴν Λακεδαίμονα πρόσβεις καὶ παρεκάλουν (τοὺς Λακεδαιμονίους), ἐπειδὴ εἶναι

ἡγεμόνες (= προστάται) ὅλης τῆς Ἑλλάδος, νὰ φροντίσουν καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας, ἵνα καὶ ἡ χώρα αὐτῶν μὴ ληλη-
τῆται καὶ αὐτοὶ νὰ εἶναι ἐλεύθεροι.

Παρατηρήσεις.

ἐπεὶ μέντοι Τισσ... κατεπέμφθη, χρονκ. πρότ.—δόξας, ἀόρ. μτχ. τοῦ δοκέω - ᾧ (ἐδόκουν, δόξω, ἔδοξα, δέδοκται, ἐδέδοκτο) = φαίνομαι ἢ μτχ. εἶναι αἰτλγκ. = ἐπεὶ ἔδοξε.—γεγενῆσθαι, πρκμ. ἀπρμφ. τοῦ γίγνομαι· τὸ ἀπρμφ. εἶναι εἰδικ. ἔξαφτ. ἐκ τοῦ δόξας· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. Τισσαφέρηνς (ταυτοπροσωπία) ἄξιος, κτγρμ.—ὦν... ἦρχε, δηλ. τῆς Λυδίας, Καρίας καὶ Ἰωνίας.—πρόσθεν, δηλ. πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Κύρου εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν.—ὦν Κύρος (δηλ. ὑστερον ἦρχεν), ἀναφρκ. πρότ.· ὁ Κύρος ἦτο σατράπης τῆς Λυδίας (τὴν ὁποίαν παρέλαβε παρὰ τοῦ Τισσ.), τῆς μεγάλης Φρυγίας καὶ τῆς Καπαδοκίας.—εὐθὺς ἡξίου... εἶναι, ἡ κυρία πρότασις.—βουλόμεναι - φοβούμεναι, μτχ. αἰτλγκ.—ὅτι Κύρον... ἦσαν, αἰτλγκ. πρότ.· τὸ ὅτι σύνδ. αἰτλγκ. = διότι ἡρημένα ἦσαν (= ἤρηντο), ὑπερσ. τοῦ μέσου αἰρέομαι - οὔμαι (ἡρούμην, αἰρήσομαι, εἰλόμην, ἡρημαι, ἡρήμην) = ἐκλέγω. - ὅτ(ε) ἔζη, χρονκ. πρότ.· ὑποκμ. Κύρος· ἔζη, πρκτ. τοῦ ζῆω - ᾧ (ἔζων, ζήσω καὶ βιώσομαι, ἐβίον, βεβίωκα).—ἡξίου, πρκτ. τοῦ ἀξιώω - ᾧ, τὸ ὅποιον ἐδῶ (ὄχι = ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ἀλλὰ) = παρακαλῶ.—ἐπεὶ... εἰσίν, αἰτλγκ. πρότ.· ὡς ὑποκμ. θὰ ἐννοηθῆ: Λακεδαιμόνιοι· προστάται, κτγρμ. ἡ Σπάρτη μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀθηνῶν (404 π.Χ.) εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἡγεμονίαν ὅλης τῆς Ἑλλάδος.—ἐπιμεληθῆναι, πθκτ. ἀόρ. (μὲ μέσην σημ.) ἀπρμφ. τοῦ ἐπιμελέομαι - οὔμαι (ἐπεμελούμην, ἐπιμελήσομαι, ἐπεμελήθην, ἐπιμεμήλημαι) = φροντίζω· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ ἡξίου.—σφῶν, ἀντων. προσωπκ. προσ. γ'.—ὅπως ἦ τε κτλ., τελικαὶ προτ.—αὐτῶν, γνκ. κητική εἰς τὸ ἡ χώρα.—δηοῖτο, πθκτ. ἐνεστ. εὐκτκ. τοῦ δηῶω - ᾧ = ληληταῖω.—εἶεν, ἐνεστ. εὐκτκ. τοῦ εἰμί· ἐλεύθεροι, κτγρμ.

§ 4. Οἱ Λακεδαιμόνιοι λοιπὸν στέλλουν εἰς αὐτοὺς τὸν Θίβρωνα ὡς ἀρμοστήν, ἀφ' οὗ (τοῦ) ἔδωσαν στρατιώτας ἐκ μὲν τῶν νέων πολι-
τῶν (= τῶν μὲν νεοδαμῶδων) ἕως (= εἰς) χιλίους, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων ἕως τέσσαρας χιλιάδας· ἐζήτησε δὲ ὁ Θίβρων καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τριακοσίους ἵππεῖς εἰπών, ὅτι ὁ ἴδιος θὰ (τοὺς) μισθοδοτῆ (= μισθὸν παρεσχεῖ) αὐτοὶ δὲ (τοὺς) ἔστειλαν (ἐκλέξαντες) ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶχον ὑπηρετήσαι εἰς τὸ ἱππικὸν (= τῶν ἱππευσάντων) ἐπὶ (τῆς ἐποχῆς) τῶν τριάκοντα (τυράνων), διότι ἐνόμιζον (ὅτι θὰ ἦτο) κέρδος (: ὠφέλεια) εἰς τὴν δημοκρατίαν (= τῷ δήμῳ), ἐὰν (αὐτοί, οἱ ἱππεῖς) ἤθελον ἀποδημήσει καὶ κατὰ τὴν ἀποδημίαν των ἤθελον καταστραφῆ (= ἐναπόλουντο = ἐν τῇ ἀποδημίᾳ ἀπόλουντο) (: ἐὰν αὐτοὶ ἤθελον μεταβῆ εἰς τὰ ξένα καὶ ἐκεῖ ἤθελον εὔρει τὸν θάνατον των).

Παρατηρήσεις.

πέμπονσι, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος τοῦ 399 π.Χ. — *Θίβρωνα ἀρμοστήν*, τὸ ἀ' εἶναι ἀντικμ., τὸ δὲ β' : κτηγμ. τοῦ *πέμπουσιν*· ἀρμοστής ἐκαλεῖτο ὁ ὑπὸ τῶν Λακεδ. διοριζόμενος διοικητὴς εἰς ὑπήκοον πόλιν. — *δόντες*, ἀόφ. β' μτχ. τοῦ *δίδομι*· ἢ μτχ. χρονκ. = *ἐπει ἔδοσαν*. — *τῶν νεοδαμῶδων - τῶν Πελοπονν.*, γνκ. διαιρικτ.· *νεοδαμῶδης*, ους (πληθ.: *νεοδαμῶδεις*, *νεοδαμῶδων* κτλ.) = νέος πολίτης (τῆς Σπάρτης), ἀπελευθερωθεὶς εἰλως. — *ἤτήσατο*, ἀόφ. ὀριστκ. τοῦ *αἰτέομαι - οὔμαι*. — *ὅτι... παρέξει*, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *εἰπὼν* (ἀόφ. β' μτχ. τοῦ *λέγω*). — *παρέξει*, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ *παρέχω* (*παρεῖχον*, *παρέξω* καὶ *παρασῆσω*, *παρέσχον*, *παρέσχηκα*). — *τῶν ἱππευσάντων*, γνκ. διαιρικτ. — *ἐπὶ τῶν τριάκοντα*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν χρονικὴν περίοδον· οἱ τριάκοντα τύραννοι ἐκυβέρνησαν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ὀκτώ μηνας (ἀπὸ Σβρίου τοῦ 404 - τέλους Ἀπριλίου τοῦ 403). — *νομίζοντες*, μτχ. αἰτλγκ. — *κέρδος*, θά ἐννοηθῆ τό: *εἶναι ἄν = ὅτι εἴη ἄν = ὅτι θά ἦτο κέρδος*, κτηγμ. — *ἀποδημοῖεν*, ἐνεστ. εὐκτκ. τοῦ *ἀποδημέω* - ὦ = ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, μεταβαίνω εἰς τὰ ξένα· τὸ ἀντίθετον: *ἐπιδημῶ* = εἶμαι εἰς τὴν πατρίδα μου. — *ἐναπόλοιντο*, ἀόφ. β' εὐκτκ. τοῦ (*ἐν*) - *ἀπ - ὄλλυμαι* (*ἀπολλύμην*, *ἀπολοῦμαι*, *ἐναπλώομαι*, *ἀπώλωλα*, *ἀπωλώλειν*)· *εἰ ἀποδημοῖεν καὶ...*, ὑποθικ. προτ. ὡς ὑποκμ. ἐνν.: *οἱ ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππεύσαντες*.

§ 5. "Όταν δὲ ἔφθασαν (οἱ στρατιῶται αὐτοὶ ὑπὸ τὸν Θίβρωνα) εἰς τὴν Ἀσίαν, συνήθροισεν (ὁ Θίβρων) στρατιώτας καὶ ἀπὸ τὰς εἰς τὴν (ἀσιατικὴν) ἡπειρον ἑλληνικὰς πόλεις· διότι τότε ὄλαι αἱ πόλεις ὑπήκουον εἰς ὅ,τι διέταπεν ἕνας Λακεδαιμόνιος. (Ἐν τούτοις) καὶ μὲ (ὄλον) αὐτὸν τὸν στρατὸν ὁ Θίβρων, ἀποβλέπων εἰς τὸ ἱπικὸν (τοῦ Τισσαφέρους [τὸ ὅποιον ἦτο ἰσχυρόν]), δὲν κατέβαινεν εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλ' ἤρκειτο (: ἀλλ' ἦτο εὐχαριστημένος = *ἠγάπα δὲ*), ἐὰν ἠδύνατο (= *εἰ δύναιτο*) γὰρ διαφυλάττει ἀλεηλόγητον (= *ἀδήωτον*) αὐτὴν τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν (= *ὅπου = ἐν ἧ*) ἐτύχαινε γὰρ εἶναι (= *τυγχάνοι ὦν*).

Παρατηρήσεις.

ἐπει εἰς τὴν Ἀσίαν ἀφίκοντο, κτηγμ. πρότ. ὡς ὑποκμ. ἐνν.: ὁ Θίβρων καὶ οἱ στρατιῶται του· ἀφίκοντο, ἀόφ. β' ὀριστκ. τοῦ *ἀφικνέομαι - οὔμαι* (*ἀφικνούμην*, *ἀφίξομαι*, *ἀφικόμην*, *ἀφίγμαι* [*ἀφίξει*, *ἀφίκεται* κτλ.], *ἀφίγμην*). — *συνήγαγεν*, ἀόφ. β' ὀριστκ. τοῦ *συνάγω* (*συνήγαγον*, *συνήγα*)· ὡς ὑποκμ. τοῦ *συνήγαγεν* ἐνν.: *Θίβρων*. — *στρατιώτας*, περίπου δύο χιλιάδας. — *ὅ,τι... ἐπιτάττοι*, ἀναφρκ. πρότ. — *σὺν ταύτῃ τῇ στρατ.*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν συνοδείαν. — *ὄρων*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ *ὄρώω*· ὦ (*ἐώρων*, *ὄψομαι*, *εἶδον*, *ἐώρακα* ἢ *ἐώρακα*, *ἐώρακειν*). — *κατέβαινε*, πρκ. τοῦ *καταβαίνω* (*κατέβαινον*, *καταβήσομαι*, *κατέβην*, *καταβέβηκα*, *κατεβεβήκειν*). — *δύναιτο*, ἐνεστ. εὐκτκ. τοῦ *δύναμαι* (*ἐδυνάμην*, *δυνήσομαι*, *ἐδυνήθην* ἢ *ἐδυνάσθην*, *δε-*

δύνημαι).—*ἀδῆωτος*, ον, ἐπίθ. τριγενές καὶ δικατάληκτον β' κλίσι.—*ὄπου τυγχάνοι ὦν*, ἀναφρκ. πρῶτ. ὦν, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ *τυγχάνοι* (ἐνεστ. εὐκτικ. τοῦ *τυγχάνω*).

§ 6. Ὅταν ὁμως ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐξεστράτευσαν μαζί με τὸν Κύρου (= οἱ ἀναβάντες μετὰ Κύρου), διασωθέντες (: μετὰ τὴν διάσωσιν των : μετὰ τὴν αἰσίαν ἐπιστροφὴν των) συνηθώθησαν μετ' αὐτοῦ (= συνέμειξαν αὐτῷ), ἀπὸ τότε (= ἐκ τούτου) πλέον (ὁ Θίβρων) καὶ εἰς τὰς πεδιάδας ἀντιτάσσετο κατὰ τοῦ Τισσαφέρους, καὶ πόλεις (: καὶ ἀπὸ τὰς πόλεις) τὴν μὲν Πέργαμον θεληματικῶς (: μετὰ τὴν θέλησίν της) κατέλαβε καὶ τὴν Τευθρανίαν καὶ τὴν Ἀλίσαρναν, τὰς ὁποίας ἐκυβέρνων (: διοικούσαν = ἤρχον) ὁ Εὐρουσθένης καὶ ὁ Προκλῆς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δημαράτου (= οἱ ἀπὸ Δημαράτου [γενόμενοι]) τοῦ Λακεδαιμονίου· εἰς ἐκεῖνον δὲ αὐτὴ ἡ χώρα ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἶχε δοθῆ εἰς ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν ἐκστρατείαν (= ἀντὶ τῆς συστρατείας) ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος· ἦλθον δὲ μετὰ τὸ μέρος αὐτοῦ (: παρεδόθησαν δὲ εἰς αὐτὸν = προσεχώρησαν δὲ αὐτῷ) καὶ ὁ Γοργίων καὶ ὁ Γογγύλος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀδελφοί, κατέχοντες ὁ μὲν ἕνας τὸ Γάμβριον καὶ τὸ Παλαιγάμβριον, ὁ δὲ ἄλλος τὴν Μύριαν καὶ τὸ Γρύνειον· ὡς δῶρον δὲ καὶ αὐταὶ αἱ πόλεις ἦσαν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως εἰς τὸν Γογγύλον, διότι μόνος (αὐτὸς) ἐκ τῶν Ἑρετριέων διὰ τὰ φρονήματά του ὑπὲρ τῶν Μήδων (= μηδίσας) εἶχεν ἐξορισθῆ (= ἔφυγεν).

Παρατηρήσεις.

ἐπεὶ δέ... συνέμειξαν αὐτῷ, χρονκ. πρῶτ.—*σωθέντες*, μτχ. χρονκ.—*οἱ ἀναβάντες μετὰ Κύρου*, ἐννοοῦνται οἱ ὑπὸ τὸν Ξενοφῶντα 5-6 χιλιάδες Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὑπολειφθῆ ἐκ τῶν συνεστρατευσάντων μετὰ τοῦ Κύρου περίπου 13 χιλιάδων (τῶν κληθέντων *Μυρίων*).—*συνέμειξαν*, ἀφρ. ὀριστκ. τοῦ *συμμειγνυμι* (*συνεμείγνυν*, *συμμείξα*, *συνέμειξα*)· αὐτῷ (δηλ. τῷ Θίβρωνι), ἀντικμ. ἢ ἔννοσις ἐγένετο εἰς τὴν Πέργαμον.—*ἀντιτάτετο*, ὑποκμ. : *Θίβρων*.—*Πέργαμος*· *Ἀλίσαρνα*, αἰολικαὶ πόλεις τῆς Μυσίας.—*ἐκῶν*, *ἐκοῦσα*, *ἐκόν* = ὁ μετὰ τὴν θέλησίν του κάμνων κατιτί· τὸ ἀντίθετον : *ἄκων*, *ἄκουσα*, *ἄκον* = ὁ παρὰ τὴν θέλησίν του κάμνων κατιτί.—*ἐκοῦσαν*, ἐπιρρηματικὸν κτηρικ. ση· μαῖνον τρόπον = ἐκουσίως, μετὰ τὴν θέλησίν της.—*Τευθρανία*, πόλις καὶ χώρα τῆς Μυσίας.—*ὦν*... *ἤρχε* κτλ., ἀναφρκ. πρῶτ. ὦν, ἀντικμ. τοῦ *ἤρχον* (πρτικ. τοῦ *ἄρχω*).—*οἱ ἀπὸ Δημαράτου (γενόμενοι)*, ὁ Δημάρταος ἦτο βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· ἐκδιωχθεὶς ἐξ αὐτῆς (τὸ 491) κατέφυγεν εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον καὶ ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην ἐκστρατεύσαντα (τὸ 480) κατὰ τῆς Ἑλλάδος.—*αὕτη ἡ χώρα*, δηλ. ἡ Τευθρανία, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν αἱ πόλεις Πέργαμος, Τευθρανία καὶ Ἀλίσαρνα.—*δῶρον*, κτηρικ.—*ἐκ βασιλέως (Δαρείου)*,

ποιητικὸν αἴτιον.—*ὄντες*, μτχ. ἀναφρκ.—*οἳ ἦσαν ἀδελφοί*, κτγρμ.—*Γάμβριον καὶ Παλαγάμβριον*, πόλεις τῆς Μυσίας.—*Μύριναν καὶ Γρύνειον*, παράλιοι αἰολικαὶ πόλεις.—*δῶρον*, κτγρμ.—*Γογγύλω*, οὗτος ὑπεστήριξε τοὺς Πέρσας, ὅτε οὗτοι ἐπῆλθον κατὰ τῶν Ἑρετριέων (τὸ 490) ἀπόγονοι τοῦ Γογγύλου αὐτοῦ ἦσαν οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι Γοργίω καὶ Γογγύλος.—*ὅτι... ἔφυγεν*, αἰτλγκ. πρῶτ.—*μόνος*, κατηγορηματικὸς προσδ. εἰς τὸ ἔνν. ὑποκμ. *Γογγύλος Ἑρετριέων*, γνκ. διαιρητκ. *μηδίσας*, ἄορ. μτχ. τοῦ *μηδίξω* = φρονῶ τὰ τῶν Μήδων, ὑποστηρίζω τοὺς Μήδους (Πέρσας) ἢ μτχ. αἰτλγκ. *ἔφυγεν*, ἄορ. β' ὀριστκ. τοῦ *φεύγω* (*ἔφυγον*, *φεύξομαι* καὶ *φευξοῦμαι*, *ἔφυγον*, *πέφευγα*, *ἐπεφεύγειν*) = εἶμαι ἐξόριστος.

§ 7. Μερικὰς δὲ (πόλεις), αἱ ὁποῖαι ἀσθενῶς ἐφρουροῦντο (= *ἀσθενεῖς οὔσας*), καὶ διὰ τῆς βίας ὁ Θίβρων κατελάμβανε. Τὴν Λάρισαν ὅμως (= *γε μὴν*), ἣ ὁλοῖα ἐκαλεῖτο *Αἰγυπτία*, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ παραδοθῆ εἰς αὐτὸν (= *οὐκ ἐπέιθετο [αὐτῷ]*), ἀφοῦ ἐστρατοπέδουσαν ὀλόγουρα, (τὴν) ἐπολιόρκει. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἄλλον τρόπον (= *ἄλλως*) δὲν ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ (αὐτήν), ἀφοῦ ἤνοιξε (= *τεμόμενος*) φρέαρ (= *φρεατίαν*), ἔσκαπτεν ὑπόνομον (ἀπὸ τοῦ πνυμένος τοῦ φρεάτος μέχρι τοῦ ὑδραγωγείου τῆς πόλεως), διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ (= *ὡς ἀφαιρησόμενος*) τὸ ὕδωρ αὐτῶν (τῶν Λαρισαίων) (: διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ὕδωρ τῆς πόλεως μετοχεύων αὐτὸ εἰς τὸ φρέαρ). Ἐπειδὴ δὲ (αὐτοί, οἱ Λαρισαῖοι) ὀρμῶντες ἔξω (= *ἐκθέοντες*) ἀπὸ τὸ τεῖχος τῶν πολλὰς ἔρριπτον μέσα (= *ἐνέβαλλον*) εἰς τὸν λάκκον (: εἰς τὸ φρέαρ = *εἰς τὸ ὄρυγμα*) καὶ ξύλα καὶ λίθους, ἀφοῦ κατεσκεύασε καὶ αὐτὸς (= *αὐτῷ*) ξυλίνην χελώνην, (τὴν) ἐτοποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὸ φρέαρ. Ἄλλ' ὅμως (= *μέντοι*) καὶ αὐτὴν ἐξορμήσαντες οἱ Λαρισαῖοι ἐν καιρῷ νυκτὸς (= *νύκτωρ*) (τὴν) κατέκασαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν αὐτὸς (ὁ Θίβρων) ἐφαίνετο (= *δοκοῦντις δ' αὐτοῦ [τοῦ Θίβρωνος]*) ὅτι τίποτε (αὐτοῦ) δὲν κατώρθωνε, στέλλουν οἱ ἔφοροι (πρὸς αὐτὸν) διαταγὴν (= *πέμπουσιν*), ἀφοῦ ἐγκαταλείψῃ τὴν Λάρισαν (: νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Λάρισαν καὶ) νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς ~~Καρίας~~.

Παρατηρήσεις.

οὔσας, μτχ. ἐπιθτκ. = *αἳ ἦσαν ἀσθενεῖς*, κτγρμ.—*κράτος*, οὐς = δύναμις, ἰσχύς· κατὰ *κράτος*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τρόπον.—*Λάρισα*, αἰολικὴ πόλις τῆς Μ. Ἀσίας (οἱ κάτοικοι: *Λαρισαῖοι*)· καλεῖται *Αἰγυπτία*, διότι λέγεται ὅτι ὁ Κύρος (ὁ πρεσβύτερος) ἔδωκεν αὐτὴν πρὸς κατοικίαν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, θαυμάσας τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν.—*μὴν*, σύνδ. ἀντιθετικὸς = ὅμως· ἢ ἔννοια τῆς ἀντιθέσεως ἐνισχύεται ἐδῶ διὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ μορίου *γε*· *γε μὴν* = ἀλλ' ὅμως, ὅμως.—*ἐπεὶ οὐκ ἐπέιθετο*, αἰτλγκ. πρῶτ. ὡς ὑποκμ. ἔνν.: *Λάρισα ἐπέιθετο*, πρτκ. (βουλευτικὸς) τοῦ *πεῖθωμαι* (*ἐπειθόμεν, πείσομαι*,

ἐπιθόμην, πεισθήσομαι, ἐπέσθην, πέπεισμαι [καὶ β' πέποιθα = ἔχω πεποιθήσιν, θαρρῶ], ἐπεπεισμένη [καὶ β' ἐπεποιθῆναι] = ὑπακούω· ἐδῶ = παραδίδομαι.— *περιστρατοπεδευόμενος*, ἄορ. μτχ. τοῦ *περι-στρατοπεδεύομαι*· ἢ μτχ. εἶναι χρονκ.— *ἐπεὶ δέ...* *ἐλεῖν*, αἰτλγκ. πρότ.· ἄλλως, ἐπίρρ. τροπκ.· *ἐλεῖν*, ἄορ. β' ἄρμφ. τοῦ *αἰρέω-ω* (*ἤρουν, αἰρήσω, εἶλον, ἤρηκα, ἤρήκειν*) = κυριεύω· πθκ. τούτου εἶναι τὸ: *ἀλίσκομαι* = κυριεύομαι.— *φρεατίαν...* *ᾠρυττεν...* *αὐτῶν*, ἢ κυρία πρότασις.— *τεμόμενος*, ἄορ. β' μτχ. τοῦ *τέμνομαι*.— *ᾠρυττε*, πρτκ. τοῦ *ᾠρύττω* (*ᾠρυττον, ᾠρύξω, ᾠρυξα*) = σκάπτω.— *ὡς ἀφαιρησόμενος*, μτχ. τελικὴ δηλοῦσα σκοπόν· ἢ ἔννοια τοῦ σκοποῦ ἐνισχύεται μὲ τὸ μόριον *ὡς ἀφαιρησόμενος*, μέλλ. μτχ. τοῦ *ἀφαιρέομαι-οῦμαι*.— *ὡς δ'...* *ἐνέβαλλον...* *λίθους*, αἰτλγκ. πρότ.· ὡς ὑποκμ. ἔνν.: *Λαριασαῖοι*· ὡς, σύνδ. αἰτλγκ. = ἐπειδὴ· *ἐκθρόντες*, ἔνεστ. μτχ. τοῦ *ἐκθέω* (*ἐξέθειον, θεύσομαι ἢ ἐκδραμοῦμαι, ἐξέδραμον, ἐκδεδράμηκα*) = ἐξορμῶ.— *αὐ*, ἐπίρρ. = ἀφ' ἑτέρου: καὶ αὐτός.— *χελώνη*, πολιορκητικὴ μηχανή, ἢ ὁποία ἔφερε στέγην ἀπὸ ὕλας οὐχὶ εὐφλέκτους καὶ ἐκινεῖτο ἐπὶ τρογῶν· ὑπὸ ταύτην οἱ στρατιῶται προφυλασσόμενοι ἔσκαπτον τὰ τεῖχη ἢ ὅπως ἐδῶ· ἤνοιγον ὑπονόμους.— *ἐπέστησεν*, ἄορ. ὀριστκ. τοῦ *ἐπίστημι* (*ἐφίστην, ἐπιστήσω, ἐπέστησα, ἐπιστήσας ἔχω*) = στήνω ἐπάνω.— *ἐκδραμόντες*, ἄορ. β' μτχ. τοῦ *ἐκθέω*.— *νύκτωρ*, ἐπίρρ. χρονκ.— *δοκοῦντος αὐτοῦ* (τοῦ *Θίβρωνος*), γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.).— *ἀπολιπόντα*, ἄορ. β' μτχ. τοῦ *ἀπολείπω* (*ἀπέλειπον, ἀπολείψω, ἀπέλιπον, ἀπολέλοιπα*)· ἢ μτχ. χρονκ. = *ἐπὶ ἀπολίπη*.— *στρατεύεσθαι*, τελκ. ἄρμφ. ἐκ τοῦ *πέμπομαι*· τὸ *πέμπω* μὲ ἄρμφ. = στέλλω διαταγὴν, διατάσσω νά.— *Καρία*, χώρα ὄρεινὴ πρὸς τὰ ΝΑ τῆς Μ. Ἀσίας.

§ 8. *Ἐνῶ* δὲ αὐτὸς (ὁ *Θίβρων*) εὐρίσκετο πλέον εἰς τὴν Ἔφεσον, διὰ νά πορευθῆναι (= ὡς πορευσομένου) (ἀπὸ ἐκεῖ) ἐναντίον τῆς Καρίας, ἔφθασεν εἰς τὸ στρατεύμα, διὰ νά ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν (αὐτοῦ) (= ἄρξων), ὁ Δερκυλίδας, ὁ ὁποῖος ἔθεωρεῖτο (= δοκῶν) ὅτι ἦτο ἕνας ἀνθρώπος πολὺν πανούργος· δι' αὐτὸ δὲ καὶ (= καὶ δὲ) ἐπωνομάζετο Σίουφος. Λοιπὸν ὁ μὲν *Θίβρων* ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ καταδικασθεὶς ἐξωρίσθη (: καὶ κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν = καὶ ζημιωθείς ἔφυγε)· διότι κατηγοροῦν αὐτὸν οἱ (ἐν Ἀσίᾳ) σύμμαχοι, ὅτι ἐπέστρεψεν (= ὡς ἐφείη) εἰς τὸ στρατεύμα νά λεηλατῆ (= ἀρπάξειν) τοὺς φίλους (: τὰς χώρας τῶν φίλων [τῆς Σπάρτης]).

Παρατηρήσεις

Ἔφεσος, ἰωνικὴ πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.— *όντος αὐτοῦ*, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.) = ἐν ᾧ αὐτὸς ἦν.— *ὡς πορευσομένου*, μτχ. τελκ. *μὲ τὸ ὡς (ιδ. ἀνωτέρω § 7 «ὡς ἀφαιρησόμενος»).— *ἄρξων*, μέλλ. μτχ. τοῦ *ἄρχω*· ἢ μτχ. τελκ. = *ἔνα ἄρξῃ*.— *ἀφίκετο*, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 399 π. Χ.— *δοκῶν*, μτχ. ἐπιθκ. = *ὅς ἐδόκει*· *δοκῶ*, ἐδῶ = νομίζομαι, θεωροῦμαι.— *μάλα*, ἐπίρρ. ποσοτικόν (συγκριτκ. *μᾶλλον*· ὑπερθ. *μάλιστα*).— *Σίουφος*, οὗτος ἔθεωρεῖτο ὡς πολὺ πανούργος· διὰ τὰς πανουργίας του λέγεται ὅτι κατεδικάσθη εἰς τὸν Ἄδην νά

κυλίη ἀκαταπαύστως βράχον ἐπὶ ὑψηλοῦ ὄρους, ὁ ὁποῖος ἔπιπτεν ὀπίσω προ-
του φθάση εἰς τὴν κορυφήν.— ἀπῆλθεν, ἄορ. β' ὀριστ. τοῦ ἀπέροχομαι (ἀπῆα
ἢ ἀπῆειν, ἀπειμι, ἀπῆλθον, ἀπελήλυθα, ἀπεληλύθειν).— οἴκαδε, ἐπίορ.
τοπκ. δηλοῦν τὴν εἰς τόπον κίνησιν=εἰς τὴν πατρίδα (οἴκοι=ἐν τῇ πατρίδι-
οἴκοθεν=ἐκ τῆς πατρίδος).— ζημιωθεῖς, πθηκ. ἄορ. μτχ. τοῦ ζημιόομαι-
οῦμαι=τιμωροῦμαι.— αὐτοῦ, ἀντικμ. τοῦ κατηγόρου.— οἱ σύμμαχοι, δηλ.
αἱ ἰωνικαὶ πόλεις.— ὡς ἐφείη κτλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς β' ἀντικμ.
τοῦ κατηγόρου· ἐφείη, ἄορ. β' εὐκτκ. τοῦ ἐφίημι (ἐφίην, ἐφήσω, ἄορ. ἐφή-
κα)=ἐπιτρέπω· τοὺς φίλους, ἀντικμ. τοῦ ἀρπάζειν.

2. Ὁ Δερκυλίδας εἰς τὴν Αἰολίδα.

(Κεφ. 1, § 9, § 16-28. Κεφ. 2, § 1-2)

Κεφ. 1, § 9. Ὁ δὲ Δερκυλίδας ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ
στρατεύματος, ἀντιληφθεὶς (= γνοῦς) ὅτι ὁ Τισσαφέρους καὶ ὁ Φαρνά-
βαζος ἦσαν ὑποπτοὶ ἀναμεταξύ των (:ὅτι ὑπῆρχε δυσπιστία μεταξύ τοῦ
Τισσαφέρους καὶ τοῦ Φαρναβάζου) συνεννοήθη μὲ τὸν Τισσαφέρου
καὶ ὠδήγησε τὸ στρατεύμα εἰς τὴν χώραν τοῦ Φαρναβάζου, διότι ἐπρο-
τίμησεν (= ἐλόμενος) νὰ πολεμῇ κατὰ τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο (= θα-
τέρω) μᾶλλον παρὰ συγχρόνως καὶ κατὰ τῶν δύο. Ἦτο δὲ καὶ πρό-
τερον ὁ Δερκυλίδας ἐχθρὸς τοῦ Φαρναβάζου· διότι, ὅταν (ὁ Δερκυλίδας)
ὑπῆρξεν (:ἐχορημάτισεν) ἀρομοστής εἰς τὴν Ἄβυδον ἐπὶ τῆς νκυαρχίας
τοῦ Λυσάνδρου (= ἐπὶ Λυσάνδρου ναυαρχοῦντος), διαβληθεὶς ἀπὸ
τὸν Φαρνάβazon διετάχθη (ἀπὸ τὸν Λύσανδρον) νὰ σταθῇ (= ἐστάθη)
κρατῶν τὴν ἀσπίδα, (πρᾶγμα) τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὅτι εἶναι προσβολή
(= κηλὶς) διὰ τοὺς ἐπισήμους ἐκ τῶν Λακεδαιμονίων· διότι εἶναι τι-
μωρία δι' ἀπειθειαν (= ἀταξίας). Καὶ δι' αὐτὸ λοιπὸν (:καὶ δι' αὐτὴν
λοιπὸν τὴν αἰτίαν) μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν (= πολὺ ἡδιον)
ἐπορεύετο ἐναντίον τοῦ Φαρναβάζου. Καὶ ἀμέσως μὲν τόσον πολὺ (= τό-
σοῦτω) διέφερον (ὁ Δερκυλίδας) ἀπὸ τῶν Θίβρωνων ὡς πρὸς τὴν διοί-
κησιν (τοῦ στρατεύματος) (= εἰς τὸ ἄρχειν), ὥστε ὠδήγησε τὸ στρα-
τεύμα διὰ μέσον τῆς φιλικῆς χώρας μέχρι τῆς Αἰολίδος τοῦ Φαρναβά-
ζου χωρὶς οὐδὲ ὅπως νὰ βλάβῃ τοὺς συμμάχους.

Παρατηρήσεις.

ὁ δὲ Δερκ. ἐπεὶ παρέλαβε τὸ στρ., χρονκ. πρότ.— γνοῦς, ἄορ. β' (κλι-
νόμενος κατὰ τὰ εἰς -μι) μτχ. τοῦ γινώσκω (ἐγίνωσκον, γνώσομαι, ἔγνω,
ἔγνωκα, ἐγνώκειν)· ἢ μτχ. αἰτλγκ.— ὄντας, μτχ. κργμτκ. ἐκ τοῦ γνοῦς (ὡς ρή-

ματος γνωστικῶ) τὸν *Τισσ.* καὶ τὸν *Φαρν.*, ὑποκμ. τοῦ ὄντας ὑπόπτους, κτηρμ.—*Φαρναβάζος*, Πέρσης σατραπῆς τῆς Βιθυνίας καὶ μικρᾶς Φρυγίας.—*κοινολογησάμενος*, ἄορ. μτχ. τοῦ *κοινολογέομαι - οὔμαι* (*ἐκοινολογούμην, ἐκοινολογησάμην*) = συνεννοοῦμαι.—*ἐλόμενος*, ἄορ. β' μτχ. τοῦ *αἰρέομαι - οὔμαι* ἢ μτχ. αἰτλγκ.=*ἐπεὶ εἴλετο*.—*θατέρω* = τῷ ἀτέρω = τῷ ἐτέρω ἕτερος, α, ον, ἄντων. ἄορ.=*ἄλλος ὁ ἕτερος* = ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο.—*ἡ ἅμα ἀμφοτέροις*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ὁ α' ὄρος: *θατέρω ἅμα*, ἐπίρρ. χρονκ.=*συγχρόνως ἀμφοτέροι, αι, α*, ἄντων. ἄορ.=*καὶ οἱ δύο θατέρω - ἀμφοτέροις*, ἀντικμ. τοῦ *πολεμεῖν*, τὸ ὅποιοι εἶναι τελκ. ἀρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ *ἐλόμενος*.—*πολέμιος*, κτηρμ. τῷ *Φαρναβάζω*, δτκ. ἀντικειμενικὴ εἰς τὸ *πολέμιος*.—*γενόμενος*, ἄορ. β' μτχ. τοῦ *εἰμί* ἢ μτχ. χρονκ. ἄρμωσθῆς, κτηρμ.—*Ἄβυδος*, πόλις ἐπὶ τῆς μικρασιατικῆς παραλίας τοῦ Ἑλλησπόντου.—*ἐπὶ Ἄνσ. ναυαρχ.*, τὸ 405 π. Χ.—*διαβληθεῖς*, πθηκ. ἄορ. μτχ. τοῦ *διαβάλλομαι* ἢ μτχ. αἰτλγκ.—*ὑπὸ Φαρν.*, ποιητκ. αἰτιον.—*ἐστάθη*, ἄορ. πθηκ. ὄρισκ. τοῦ *ἵσταμαι*.—*ἔχων*, μτχ. τροπκ. *τὴν ἀσπίδα ἔχων*, ὡς ἀπλοῦς ὀπλίτης τὰς ἀσπίδας τῶν ἀξιωματικῶν, ὅτε δὲν ἐγίνετο μάχη, ἔφερον *οἱ ὑπασπισταί*, οἱ ἀσπιδοφόροι δηλ. στρατιῶται.—*ὁ δοκεῖ* κτλ., ἀναφρκ. πρότ.—*ἀταξίας*, γνκ. τῆς αἰτίας.—*ἥδιον*, ἐπίρρ. συγκριτκ. τοῦ ἐπιθ. *ἡδὺς* (τὸ θετικ. ἐπίρρ. *ἡδέως*—τὸ ὑπερθ. *ἥδιστα*).—*ἦει*, προτκ. τοῦ *ἔρχομαι*.—*τοσοῦτω*, δτκ. τοῦ μέτρου.—*διέφερε*, προτκ. τοῦ *διαφέρω* (*διέφερον, διόοισω, διήνεγκον, διενήνοχα*) εἰς τὸ *ἄρχειν*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν ἀναφορὰν τοῦ *Θίβρωνος*, ἀντικμ. τοῦ *διέφερον*.—*ὥστε παρήγαγε* κτλ., συμπερασματκ. πρότ.—*φίλιος*, θηλ. τοῦ ἐπιθ. *φίλιος*, α, ον = φιλικός.—*Φαρναβάζου*, γνκ. κτητκ.—*βλάψας*, μτχ. τροπκ.

§ 16-17. Καὶ ἀμέσως μὲν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας (ὁ Δερκυλίδας) τὴν Λάρισαν καὶ τὴν Ἀμαξιτὸν καὶ τὰς Κολωνὰς τὰς παραθαλασσίους πόλεις μὲ τὴν θέλησίν των (= *ἐκούσας*) κατέλαβε· στέλλων δὲ (ἀπεσταλμένους) καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς (= *πρὸς τὰς*) αἰολικὰς πόλεις εἶχε τὴν ἀξίωσιν καὶ αὐταὶ νὰ ἐλευθερώουν τὸν ἑαυτὸν των (= *ἐλευθεροῦσθαι*) καὶ εἰς τὰ τείχη νὰ δέχωνται (αὐτὸν) καὶ σύμμαχοι (αὐτοῦ) νὰ γίνωνται. Οἱ μὲν λοιποὶ Νεανδροεῖς καὶ οἱ Ἰλιεῖς καὶ οἱ Κοκυλίται ὑπήκουον καθόσον μάλιστα (= *καὶ γὰρ*) οἱ Ἕλληνες φρουροὶ οἱ ὑπάρχοντες μέσῃ εἰς αὐτάς (τὰς πόλεις) (= *οἱ φρουροῦντες Ἕλληνες ἐν αὐταῖς*), ἀφότου ἀπέθανεν ἡ Μανία (: μετὰ τὸν θάνατον τῆς Μανίας), διόλου δὲν (= *οὐ πάνυ τι*) ἐτύγχανον περιποιήσεως (= *καλῶς περιείποντο*). Ὁ φρούραρχος ὅμως τῆς Κεβρήνης (= *ὁ δ' ἐν Κεβροῆνι τὴν φυλακὴν ἔχων*), ἡ ὁποία ἦτο τόπος πολλὸν ὄχυρός (: πόλις πολλὸν ὄχυρά), ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι, ἐὰν θὰ διεφύλαττε χάριν τοῦ Φαρναβάζου τὴν πόλιν, ἤθελε τιμηθῆ (= *τιμηθῆναι ἂν*) ὑπ' ἐκείνου, δὲν ἐδέχετο τὸν Δερκυλίδαν· οὗτος δὲ ὀργισθεὶς (δι' αὐτὸ) ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιτεθῆ (κατ' αὐτῆς). Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς αὐτόν, ἐνῶ ἐθυσιάζεν (= *αὐτῷ θυομένω*), ἢ θυσία δὲν ἀπέβαιεν εὐνοϊκῆ (= *οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερὰ [καλὰ]*)

κατὰ τὴν πρώτην (ἡμέραν), ἐθυσίαζε πάλιν κατὰ τὴν ἐπομένην. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ θυσία (ἢ κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν) δὲν ἀπέβαιναν εὐνοϊκῆ (= οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο), πάλιν τὴν τρίτην ἡμέραν (ἐθυσίαζε) καὶ μέχρι τῆς τετάρτης ἡμέρας ἐπέμεναν εἰς τὸ νὰ θυσιάζῃ πολὺ στενοχωρούμενος (= χαλεπῶς φέρων). διότι ἐβιάζετο, προτοῦ ὁ Φαρνάβαζος ἔλθῃ εἰς βοήθειαν, νὰ γίνῃ κύριος ὅλης τῆς Αἰολίδος.

Παρατηρήσεις.

Λάρισα - Ἀμαξιτὸς - Κολωναί, πόλεις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἢ ἐδῶ μνημονευομένη **Λάρισα** δὲν εἶναι ἢ ἐν § 7.— τὰς ἐπιθ. πόλεις, παράθεσις ἐπιθ. **λάττιος, ον**, ἐπιθ. δικατάληκτον τῆς β' κλίσι.— **ἐκούσας**, ἐπιρρηματικὸν κτηρμ. σημαῖνον τρόπον ἰδ. § 6 **ἀκόν, ἐκούσα, ἐκόν** ἐν σελ. 7.— **παρέλαβεν**, ὑποκμ. : **Δερκυλίδας**.— **ἐλευθεροῦσθαι**, ἐνεστ. ἀρρηφ. τοῦ **ἐλευθεροῦμαι - οὔμαι**, τὸ ὁποῖον εἶναι μέσον αὐτοπαθὲς = **ἐλευθερῶ ἐμαυτόν** τὰ ἀρρηφ. **ἐλευθεροῦσθαι - δέχεσθαι - γίνεσθαι** εἶναι τελκ. ἐξαρτώμενα ἐκ τοῦ ἤξιου.— **Νεανδρεῖς, Ἰλιεῖς καὶ Κοκυλίται**, κάτοικοι τῆς Νεανδρείας, τοῦ Ἰλίου καὶ τοῦ Κοκυλίου, πόλεων τῆς Τρωϊκῆς χώρας.— **ἐπεὶ ἡ Μανία ἀπέθανε**, χρονκ. πρότ. ἡ Μανία ἦτο τέως ὑποδιοικήτρια τῆς Αἰολίδος, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν ὁ γαμβρὸς τῆς Μειδίας ἐλπίζων ὅτι ὁ Φαρν. θὰ ἀνέθετεν εἰς αὐτὸν τὴν ὑποδιοίκησιν τῆς Αἰολίδος.— **πάνν**, ἐπίρρ. ποσοτικὸν = λίαν, πολὺ ὁ **πάνν τι** = οὐδόλως.— **περιείποντο**, πρτκ. τοῦ **περιέπομαι** (πθτκ.) **καλῶς περιέπομαι** = τυγχάνω περιποιήσεως.— **Κεβρῆν, ἦνος**, πόλις Τρωϊκῆ.— **μάλα ἰσχυρῶ χωρίῳ**, παράθεσις εἰς τὸ **Κεβρῆν**.— **νομίσας**, μτχ. αἰτλγκ.— **Φαρναβάζω**, δτκ. χαριστκ.— **τιμηθῆναι ἄν**, εἰδικ. ἀρρηφ. (μὲ τὸ δυνητικὸν **ἄν**) ἐξαρτ. ἐκ τοῦ **νομίσας** (ὡς ῥήματος δοξαστικοῦ).— **ὑπ' ἐκείνου**, ποιητκ. αἰτιον.— **θυομένω**, μτχ. χρονκ. = ἐν ᾧ ἐθύετο.— **τὰ ἱερά**, ὑποκμ. τοῦ **ἐγίνετο** (ἀττ. σύντ.).— **ὡς οὐδέ... ἐκαλλιερεῖτο**, αἰτλγκ. πρότ. τὸ **ὡς** σύνδ. αἰτλγκ. = ἐπειδὴ **ἐκαλλιερεῖτο** (= **ἐγίνετο καλά**), πρτκ. τοῦ **καλλιερῶμαι - οὔμαι** (**ἐκαλλιερῶμην, ἐκαλλιερῶμην**) τὸ ἐνεργτκ. τοῦ **καλλιερῶ** [= ἔχω εὐνοϊκά σημεῖα εἰς τὴν θυσίαν], **ἐκαλλιέρων, καλλιερῆσω, ἐκαλλιέρησα, κεκαλλιέρηκα** ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ **ἐκαλλιερεῖτο** (ἀττ. σύντ.).— **θυόμενος**, μτχ. κτηρμτκ. ἐκ τοῦ **ἐκαρτέρει** (ὡς ῥήματος καρτερίας σημαντικοῦ).— **ἔσπευδεν**, ὑποκμ. : **Δερκυλίδας**.— **πρὶν Φαρν. βοηθῆσαι**, χρονκ. πρότ. **Φαρναβάζων**, ὑποκμ. τοῦ **βοηθῆσαι** ὡς ἀντικμ. θὰ ἐννοηθῇ **τῇ Αἰολίδι**.— **γενέσθαι**, τελκ. ἀρρηφ. ἐκ τοῦ **ἔσπευδεν** ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀρρηφ. ἐνν. **Δερκυλίδας** (ταυτοπροσωπία) **ἐγκρατῆς**, κτηρμ. **τῆς Αἰολίδος**, γνκ. ἀντικμκ. εἰς τὸ **ἐγκρατῆς** (ὡς ἐπίθετον ἀρχικόν).

§ 18-19. Κάποιος δὲ Ἀθηνάδας ἀπὸ τὴν Σικυῶνα, λοχαγός, ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι ὁ μὲν Δερκυλίδας ἔκαμνεν ἀνόητα πράγματα (= **φλυαρεῖν**), χάνων τὸν καιρὸν του (= **διατρίβοντα**) (: ὅτι ὁ μὲν Δερκυλίδας ἔχανε τὸν καιρὸν του εἰς ἀνόητα πράγματα), αὐτὸς δὲ ὅτι ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Κεβρῆνος, ἀφοῦ ἔτρεξε

μέ τὸν λόχον του, προσεπάθει νὰ σκεπάσῃ μὲ χώματα (= *συγχοῦν*) τὴν πηγὴν. Οἱ δὲ ἐντὸς τῆς πόλεως (= *οἱ δ' ἔνδοθεν* = *οἱ δὲ ἔνδον*), ἀφοῦ ἐξώρμησαν ἐναντίον του (= *ἐπεξελθόντες*), καὶ αὐτὸν εἰς πολλὰ μέρη ἐπλήρωσαν (= *συνέτριψαν*) καὶ δύο ἐφόνευσαν, καὶ τοὺς ἄλλους κτυπῶντες ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἀπὸ μακρὰν (= *παίοντες καὶ βάλλοντες*) (τοὺς) ἠγάγκασαν ἢ ἀπομακρυνθοῦν (= *ἀπήλασαν*). Ἐνῶ δὲ ὁ Δερκυλίδας ἔλυπεῖτο (διὰ τὸ συμβᾶν αὐτὸ) καὶ ἐνόμιζεν ὅτι (οἱ στρατιῶται του) θὰ ἦσαν ἀτολμότεροι (: θὰ εἶχον ὀλιγώτερον θάρρος) κατὰ τὴν μελετωμένην (= *κατὰ τὴν*) ἐπίθεσιν, ἔρχονται ἀπὸ τὸ τεῖχος (: ἀπὸ τὴν πόλιν) ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων κήρυκες καὶ εἶπον, ὅτι, ὅσα μὲν ὁ ἄρχων (αὐτῶν) ἔκαμνε, δὲν ἤρεσκον εἰς αὐτούς, αὐτοὶ δὲ ἤθελον νὰ εἶναι μᾶλλον μὲ τοὺς Ἑλληνας παρὰ μὲ τοὺς βαρβάρους. Ἐνῶ δὲ αὐτοὶ συνεζήτουν ἀκόμη (= *ἔτι*) αὐτά, ἐκ μέρους τοῦ ἄρχοντος αὐτῶν ἦλθε (κῆρυξ) λέγων, ὅτι, ὅσα ἔλεγον οἱ προηγουμένοι, καὶ εἰς αὐτὸν ἦσαν ἀρεστά (: καὶ αὐτὸς τὰ ἐπεδοκίμαζε = *καὶ αὐτῷ δοκοῦντα λέγοιεν* = *καὶ αὐτῷ δοκοίη*). Λοιπὸν ὁ Δερκυλίδας ἀμέσως μετὰ τὴν θυσίαν, ἣ ὁποία ἔτυχε νὰ εἶναι εὐνοϊκὴ (= *εὐθύς, ὥσπερ ἔτυχε κεκαλλιερωκῶς*) κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἀφοῦ ἔλαβε τὰ ὄπλα (τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θυσίας εἶχε θέσει κατὰ γῆς), ὠδήγει (τὸν στρατὸν του) πρὸς τὰς πύλας (τῆς πόλεως). Αὐτοὶ δὲ (: οἱ δὲ κάτοικοι), ἀφοῦ (τὰς) ἤνοιξαν, (τὸν) ἐδέχθησαν. Ἀφοῦ δὲ ἐτοποιήθησε καὶ ἐδῶ φρουρούς, ἀμέσως ἐπορεύετο ἐναντίον τῆς Σκήψεως καὶ τῆς Γέργιθος.

Παρατηρήσεις.

Σικυώνιος, ἔθνικόν = ὁ ἐκ τῆς Σικυῶνος (ἀρχαίας πόλεως τῆς Πελοποννήσου πλησίον τῆς Κορίνθου). — *νομίσας*, μτχ. αἰτλγκ. — *φλναρεῖν* - *εἶναι*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *νομίσας* τὸν *Δερκυλίδαν*, ὑποκμ. τοῦ *φλναρεῖν* (ἑτεροπροσωπία) ἱκανός, κτγρμ. τοῦ *εἶναι*. — *ἀφελέσθαι*, ἄορ. β' ἀπρμφ. τοῦ *ἀφαιρέομαι* - *οὔμαι* τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ *ικανός εἶναι* τὸ ὕδωρ τοὺς *Κεβρηνίους*, ἀντικείμενα τοῦ *ἀφελέσθαι*. *Κεβρηνιοί*, ἔθνικόν = οἱ κάτοικοι τῆς Κεβρήνης. — *προσδραμών*, ἄορ. β' μτχ. τοῦ *προσθέω* ἢ *προστρέχω* (*προσθέειν*, *προσδραμοῦμαι*, *προσέδραμον*, *δεδράμηκα*, *ἐδεδραμήκειν*) ἢ μτχ. χρονκ. — *σὺν τῇ τάξει*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν συνοδείαν *τάξις* = λόχος (στρατιωτικὸν σῶμα ἀποτελούμενον ἐξ 100 συνήθως ἀνδρῶν). — *συγχοῦν*, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *συγχώννυμι* ἢ *συγγῶ* - ὦ (χώσω, ἔχωσα, κέχωκα πθκ. ἄορ. *ἐχῶσθην*, πρμ. *κέχωσμαι*). — *ἐνδοθεν*, ἐπίορ. τοπκ. δηλοῦν τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν: ἐδῶ ἀντὶ τοῦ *ἐνδον* (ἐπισημῆματος δηλοῦντος τὴν ἐν τόπῳ στάσιν = μέσῳ). — *ἐπεξελθόντες*, ἄορ. μτχ. τοῦ *ἐπ* - *εξ* - *έρχομαι* ἢ μτχ. χρονκ. — *συνέτριψαν*, ἄορ. ὀρισκ. τοῦ *συντιτρώσκω* (*ἐτίτρωσκον*, *τρώσω*, *συνέτριψα*). — *ἀπέκτειναν*, ἄορ. ὀρισκ. τοῦ *ἀποκτείνω* (*ἀπέκτεινον*, *ἀποκτενῶ*, *ἀπέκτεινα*, *ἀπέκτονα*, *ἀπεκτό-*

νειν) ὡς πθτικ. τούτου εἶναι τὸ ἀποθνήσκω = φρονεύομαι. — παίοντες καὶ βάλλοντες, μτχ. τροπκ.· παίοντες, ἐνεστ. μτχ. τοῦ παίω (ἐπαιον, παίσω, ἐπαισα, πέπαικα) = κτυπῶ ἐκ τοῦ πλησίον· βάλλοντες, ἐνεστ. μτχ. τοῦ βάλλω (ἐβαλλον, βαλῶ, ἐβαλον, βέβληκα, ἐβεβλήκειν) = κτυπῶ ἀπὸ μακρᾶν. — ἀπήλασαν, ἄφρ. ὀριστικ. τοῦ ἀπελαύνω (ἀπήλαινον, ἀπελῶ [ἀπελᾶς, ἀπελᾶ κτλ.], ἀπήλασα, ἀπελήλακα). — ἀχθόμενον τοῦ Δερκ. καὶ νομίζοντος, γνκ. ἀπόλυτοι (χρονκ.)· ἀχθόμενον, ἐνεστ. μτχ. τοῦ ἄχθομαι (ἤχθόμην, ἄχθέσομαι, ἤχθέσθην) = δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι. — ἔσεσθαι, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ εἶμι· τὸ ἀπρμφ. εἶναι εἰδικ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ νομίζοντος· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. θά ἐννοηθῆ: τοὺς ἑαυτοῦ στρατιώτας· ἀθυμότερους, κτγρμ. — ὅτι οὐκ ἀρέσκοι σφίσιον, εἰδικ. πρὸτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ εἶπον. — ἃ μὲν... ποιοίη, ἀναφρκ. πρὸτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ οὐκ ἀρέσκοι. — βούλοιντο, ἐνεστ. εὐκτικ. τοῦ βούλωμαι (ἐβουλόμην καὶ ἠβουλόμην, βουλήσομαι, ἐβουλήθην καὶ ἠβουλήθην, βεβούλημαι). — ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ὁ α' ὄρος: σὺν τοῖς Ἕλλησι. — διαλεγόμενων αὐτῶν, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.). — ἦκε, πρτικ. μέσημ. ἄοριστου τοῦ ἦκα (ἐνεστ. μέσημ. πρκμ. = ἔχω ἔλθει) ὁ μέλλ. ἦξω. — ὅτι καὶ... λέγοιεν, εἰδικ. πρὸτ. — ὅσα λέγοιεν οἱ πρόσθεν (δηλ. εἰπόντες), ἀναφρκ. πρὸτ. — ὥσπερ ἔτυχε κεκαλλ. ταύτη τῇ ἡμ., ἀναφρκ. πρὸτ. — ἔτυχεν, ἄφρ. β' ὀριστικ. τοῦ τυγχάνω· κεκαλλιερηκῶς, πρκμ. μτχ. τοῦ καλλιερέω· ὦ· ἢ μτχ. κτγρμικ. ἐκ τοῦ ἔτυχεν. — ἀναπετάσαντες, ἄφρ. μτχ. τοῦ ἀναπετάννυμι (ἄφρ. ἀνεπέτασα· πθτικ. ἀναπετάννυμι, πρτικ. ἀνεπεταννύμην, πρκμ. ἀναπέπταμαι) = ἀνοίγω. — καταστήσας, ἄφρ. μτχ. τοῦ καθίστημι. — ἦει, πρτικ. τοῦ ἔρχομαι. — Σκῆψις· Γέργις, πόλεις τῆς Τρωϊκῆς χώρας.

§ 20-21. Ὁ δὲ Μειδίας, ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπερίμενε μὲ φόβον (= προσδοκῶν μὲν) τὸν Φαρνάβαζον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐδυσπίστει (= ὀκνῶν δὲ) πλέον πρὸς τοὺς πολίτας, ἔστειλεν (ἀπεσταλμένον) πρὸς τὸν Δερκυλίδαν καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἤθελεν ἔλθει εἰς διαπραγματεύσεις (= ἔλθοι ἂν εἰς λόγους), εἰὰν ἤθελε λάβει ὀμήρους. Αὐτὸς δὲ (ὁ Δερκυλίδας), ἀφοῦ ἔστειλεν εἰς αὐτὸν ἕνα ἀπὸ καθεμίαν πόλιν τῶν συμμάχων, προέτρψε (τὸν Μειδίαν) νὰ λάβῃ ἀπὸ αὐτοῦ, ὁπόσους καὶ ὁποίους ἤθελεν. Αὐτὸς δὲ (ὁ Μειδίας), ἀφοῦ ἔλαβε δέκα, ἐξῆλθεν (ἀπὸ τὴν Σκῆψιν), καὶ συναντηθεὶς μὲ τὸν Δερκυλίδαν (τὸν) ἠρώτα, μὲ ποίους ἕρους (= ἐπὶ τίσι) δύναται νὰ γίνῃ σύμμαχος (του). Αὐτὸς (ὁ Δερκυλίδας) ἀπεκρίθη (ὅτι δύναται νὰ γίνῃ σύμμαχος του) μὲ τὸν ἕρον (= ἐφ' ᾧτε) νὰ ἀφήσῃ (= εἶαν) (αὐτὸς, ὁ Μειδίας) τοὺς πολίτας ἐλευθέρους καὶ αὐτονόμους. Καὶ συγχρόνως ἐνῶ ἔλεγεν αὐτά, ἐπορεύετο πρὸς τὴν Σκῆψιν. Ὅταν δὲ ἀντελήφθη ὁ Μειδίας, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ (τὸν) ἐμποδίσῃ παρὰ τὴν θέλησιν (= βία) τῶν πολιτῶν, τὸν ἄφησε νὰ εἰσέλθῃ. Τότε ὁ Δερκυλίδας, ἀφοῦ ἐθυσίασεν εἰς τὴν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Σκηψίων, τοὺς μὲν φρουροὺς τοῦ Μειδίου ἐβγάλεν ἔξω (ἀπὸ τὴν πόλιν), ἀφοῦ δὲ παρέδωκεν εἰς τοὺς πολίτας τὴν

πόλιν, καὶ ἀφοῦ προέτρεψεν (αὐτοὺς) νὰ διοικοῦν (= πολιτεύειν) ἔτσι, ὅπως ἀρμόζει (νὰ διοικοῦν) Ἑλληνες καὶ μάλιστα (= καὶ) ἐλεύθεροι, ἐξήλθεν (ἀπὸ τὴν πόλιν) καὶ ὠδήγει (τὸν στρατὸν του) ἐναντίον τῆς Γέργιθος. Συνώδεον δὲ αὐτὸν πολλοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς Σκηπίους, διότι ἤθελον νὰ δεῖξουν (εἰς αὐτὸν) τὴν ἐκτίμησίν των καὶ τὴν χαρὰν των (= τιμῶντες καὶ ἠδόμενοι) δι' ἐκεῖνα, πὺ εἶχον πραχθῆ (ἀπὸ αὐτόν).

Παρατηρήσεις.

Μειδίας, οὗτος, ἀφοῦ ἐφόνευσε τὴν πενθεράν του Μανίαν, κατέλαβε τὰς πόλεις Σκῆψιν καὶ Γέργιθα καὶ διώκει αὐτὰς αὐθαιρέτως.— *προσοδοκῶν-δκνῶν*, μτχ. αἰτλγκ.— *προσοδοκῶν*, ἔνεστ. μτχ. τοῦ *προσοδοκάω-ῶ* (*προσεδόκων, προσεδόκησα*)=περιμένο μὲ φόβον· ὁ Μειδίας ἐφοβεῖτο τὸν Φαρν. διότι οὗτος τὸν εἶχεν ἀπειλήσει ὅτι θὰ ἐπέλθῃ ἐναντίον του θέλων νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν διὰ τὸν φόνον τῆς Μανίας.— *δκνῶν*, ἔνεστ. μτχ. τοῦ *δκνέω-ῶ* (*ῶκνουν, δκνήσω, ῶκνησα*)=φοβοῦμαι, δυσπιστώ· ὁ Μειδίας ἐδυσπίσκει πρὸς τοὺς πολίτας, διότι οὗτοι ἦσαν Ἑλληνες καὶ ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ Δερκυλίδου ἤρχισαν νὰ δεικνύουν διαθέσεις πρὸς ἀποστασίαν.— *ὅτι ἔλθοι ἂν εἰς λόγους*, εἰδικ. πρότ.— *εἰ δμήρους λάβοι*, ὑποθκ. πρότ.— *συμμείξας*, ἄφρ. μτχ. τοῦ *συμμείγνυμι* (*συνεμείγνυμι, συμμείξω, συνμέμικτα*· μέσ. καὶ πθκ. : *συμμείγνυμαι, συνεμείγνυμι, ἐμειξάμην, συνεμείχθημι, συμμέμικμαι*).— *ἤρώτα*, πρτκ. τοῦ *ἐρωτάω-ῶ* (*ἠρώτων, ἐρωτήσω καὶ ἐρώσομαι, ἠρώτησα καὶ β' ἠρώμην, ἠρώτηκα*).— *ἐπὶ τίσιν ἂν... γένοιτο*, πλαγία ἐρωτηκ. πρότ.· *σύμμαχος*, κτγρμ.— *ἐφ' ὅτε ἢ ἐφ' ὃ* μὲ ἀφρμφ.=μὲ τὸν ὄρον νά.— *εἰᾶν*, ἔνεστ. ἀφρμφ. τοῦ *εἰάω-ῶ* ὡς ὑποκμ. τοῦ *εἰᾶν* ἐνν. αὐτόν (*τὸν Μειδίαν*).— *λέγων*, μτχ. χρονηκ. ἢ σημασία της καθίσταται σαφεστέρα μὲ τὴν προσθήκην τοῦ χρονηκ. ἐπιρρ. ἅμα.— *γνούς*, ἄφρ. β' (κλινόμενος κατὰ τὰ εἰς-μι) μτχ. τοῦ *γινώσκω* ἢ μτχ. χρονηκ.— *βία*, δτκ. τροπκ.· *τῶν πολιτῶν*, γνκ. ἀντικμκ.— *εἰσιέναι*, ἔνεστ. ἀφρμφ. τοῦ *εἰσέρχομαι*.— *ὥσπερ Ἑλλ...* *χερῆ* (δηλ. *πολιτεύειν*), ἀναφρκ. πρότ.· *χερῆ*, ἀπρὸς. (πρτκ. *χερῆν ἢ ἐχερῆν*)=πρέπει ὡς ὑποκμ. τοῦ *χερῆ* ἐνν. τὸ : *πολιτεύειν*· Ἑλλήνας καὶ ἐλευθ., ὑποκμ. τοῦ ἐνν. *πολιτεύειν* (ἐτεροπροσωπία).— *συμπρούπεμπον* (= *συμπροέπεμπον*), πρτκ. τοῦ *συμ-προ-πέμπω*.— *τιμῶντες καὶ ἠδόμενοι*, μτχ. αἰτλγκ.· *ἠδόμενοι*, ἔνεστ. μτχ. τοῦ *ἠδόμαι* (*ἠδόμην, ἠσθήσομαι, ἠσθη*)=εὐχαριστοῦμαι.— *τοῖς πεπραγμένοις*, δτκ. τῆς αἰτίας.

§ 22. Ὁ δὲ Μειδίας, ὁ ὁποῖος ἠκολούθει αὐτόν, (τὸν) παρεκάλει (= ἠξίου) νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτόν τὴν πόλιν τῶν Γεργιθίων. Ὁ Δερκυλίδας ὁμως (τοῦ) ἔλεγεν, ὅτι δὲν θὰ χάσῃ κανὲν ἀπὸ τὰ δικάιά του (: ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅσα δικαιούται δὲν θὰ χάσῃ = ὡς οὐδενὸς τῶν δικαίων ἀτυχήσοι)· ἀλλὰ συγχρόνως, ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἐπορεύετο πρὸς τὰς πύλας (τῆς Γέργιθος) μαζὶ μὲ τὸν Μειδίαν καὶ τὸ στρατεύμα ἠκολούθει αὐτόν εἰρηνικῶς (: συντεταγμένον, ὅπως ἐν καιρῷ εἰρήνης) ἀνὰ δύο (: μὲ μέτωπον δύο ἀνδρῶν). Οἱ δὲ (φρουροὶ οἱ ἐδρισκόμενοι) ἐπὶ

τῶν πύργων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πάρα πολὺ (= καὶ μάλα) ὕψηλοί, ἐπειδὴ ἔβλεπον τὸν Μειδίαν μαζὶ μὲ αὐτὸν δὲν ἐκτυποῦσαν· ὅταν δὲ ὁ Δερκνλίδας (τοῦ) εἶπε «Διάταξε, Μειδία, (τοὺς φρουρούς) νὰ ἀνοίξουν τὰς πύλας, διὰ νὰ προπορεύεσαι μὲν σύ, ἐγὼ δὲ μαζὶ σου νὰ ἔλθω εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐκεῖ νὰ θυσιάσω εἰς τὴν Ἀθηναῖαν» ὁ Μειδίας (καὶ ἄρχαξ) ἐδίσταζε μὲν νὰ διατάξῃ νὰ ἀνοίξουν (= ἀνοίγειν) τὰς πύλας, ἐπειδὴ ὁμως ἐφοβεῖτο, μήπως ἀμέσως συλληφθῆ, διέταξε νὰ (τὰς) ἀνοίξουν.

Παρατηρήσεις.

παρεπόμενος, ἔνεστ. μτχ. τοῦ παρέπομαι (παρειπόμην), ἢ μτχ. ἐπιθτικ. = ὅς παρείπετο. — τὴν τῶν Γεργ. πόλιν παραδοῦναι, ὁ Μειδίας ἐζητεῖ τὴν Γέργιθα, διότι ἐν αὐτῇ εὐρίσκοντο οἱ θησαυροὶ του. — ὡς τῶν δικ. ... ἀτυχήσοι, εἰδικ. πρὸτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἔλεγε· τῶν δικαίων (οὐδ.), γνκ. διαιρικ. εἰς τὸ οὐδενός, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντικμ. τοῦ ἀτυχήσοι (μέλλ. εὐτικ. τοῦ ἀτυχέω - ῶ). — εἰρηνικῶς, διὰ νὰ ἄρῃ πᾶσαν ὑποψίαν τοῦ Μειδίου καὶ διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς φρουρούς. — ὄντων, μτχ. ἐπιθτικ. = οἱ (πύργοι) ἦσαν ὕψηλῶν, κτηγμ. — ὁρῶντες, μτχ. αἰτλγκ. — εἰπόντος τοῦ Δερκ., γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.). — κέλευσον, ἀόρ. προσκτικ. τοῦ κελεύω· ὡς ἀντικμ. ἔνν.: τοὺς ἐπὶ τῶν πύργων φρουρούς. — ἀνοίξει, ἀόρ. ἀπρμφ. τοῦ ἀνοίγω ἢ ἀνοίγνυμι (ἀνέωγον, ἀνοίξω, ἀνέωξα, ἀνέωχα)· τὸ ἀπρμφ. εἶναι τελκ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ κέλευσον. — ἴνα ἡγῆ. . . ἐγὼ δὲ ἔλθω... θύσω τῇ Ἀθ., τελικαὶ πρὸτ. ἡγῆ, β' ἔνικ. πρὸς. ἔνεστ. ὑποκτικ. τοῦ ἡγοῦμαι (ἡγῶμαι, ἡ γῆ, ἡγῆται κτλ.)· ἔλθω - θύσω, ἀόρ. ὑποκτικ.· κἀναυῖθα, κρᾶσις = καὶ ἐναυῖθα. — φοβούμενος, μτχ. αἰτλγκ. — μή... συλληφθῆ, ἔνδοιαστικὴ (φόβου σημαντικὴ) πρὸτ.· παραχερῆμα, ἐπίφρ. χρονκ.· συλληφθῆ, πθτικ. ἀόρ. ὑποκτικ. τοῦ συλλαμβάνομαι.

§ 23-24. Αὐτὸς δὲ (ὁ Δερκνλίδας) ἀφοῦ εἰσηλθεν (εἰς τὴν Γέργιθα), ἔχων (μαζὶ του) πάλιν τὸν Μειδίαν (: παρακολουθούμενος πάλιν ἀπὸ τὸν Μειδίαν), ἐπορεύετο πρὸς τὴν ἀκρόπολιν. Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους στρατιώτας διέταττε νὰ παραταχθοῦν (= θέσθαι τὰ δπλα) γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη (τῆς πόλεως), ὁ ἴδιος δὲ μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθίαν του (= σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν) ἐθυσίαζεν εἰς τὴν Ἀθηναῖαν. Ἀφοῦ δὲ εἶχε θυσιάσει, διέταξεν (= ἀνεῖπε) καὶ τοὺς σωματοφύλακας (= τοὺς δορυφόρους) τοῦ Μειδίου νὰ παραταχθοῦν πρὸ τοῦ μετώπου (= ἐπὶ τῷ στόματι) τοῦ ἰδικοῦ του στρατεύματος, διότι, (ὡς ἐδήλωσεν), ἔμελλον νὰ ὑπηρετήσουν ὡς μισθοφόροι του (= ὡς μισθοφορήσοντες)· διότι (ὡς εἶπεν) εἰς τὸν Μειδίαν καμία πλέον αἰτία φόβου δὲν ὑπῆρχεν (= οὐδὲν ἐτι δεινὸν εἶναι) (: διότι, ὡς εἶπεν, ὁ Μειδίας δὲν εἶχε τίποτε πλέον νὰ φοβῆται). Ὁ Μειδίας ὁμως μὴ γνωρίζων, τί νὰ κάμῃ, εἶπεν· «Ἐγὼ μὲν λοιπὸν θὰ ἀπέλθω, διὰ νὰ σοῦ ἐτοιμάσω τὰ πρὸς φιλοξενίαν ἀπαραίτητα

(=ξένια).» Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη· «Ὅχι μὰ τὸν Δία (δὲν θὰ ἀπέλθῃς), διότι εἶναι ἐντροπή (=αἰσχρόν [ἔστι]) ἐγὼ, ἐνῶ ἔχω θυσιάσει (=ἐμὲ τεθυκότα), γὰ φιλοξενοῦμαι ἀπὸ σὲ καὶ γὰ μὴ σὲ φιλοξενῶ. Μένε λοιπὸν πλησίον μας· καθ' ὅν δὲ χρόνον (=ἐν ᾧ δὲ) θὰ ἐτοιμάζεται (=ἂν παρασκευάζεται) τὸ δεῖπνον, ἐγὼ καὶ σὺ τὰς ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεις μας (=τὰ δίκαια πρὸς ἀλλήλους) καὶ θὰ ἐξετάσωμεν καὶ θὰ κάμωμεν.»

Παρατηρήσεις.

ἔχων, μτχ. τροπκ.—θέσθαι, ἀόρ. β' ἀπρμφ. τοῦ τίθεμαι· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ ἐκέλευσεν (ὡς ρήματος κελουστικοῦ) τοὺς ἄλλους στρ., ἀντικμ. τοῦ ἐκέλευσε καὶ ὑποκμ. τοῦ θέσθαι.—ἐπεὶ ἐτέθυτο (Δερκυλ.), χρονκ. πρότ.· ἐτέθυτο, ὑπερσ. τοῦ θύομαι = θυσιάζω.—ἀνεῖπεν, ἀόρ. β' ὀριστκ. τοῦ ἀναγορεύω (ἀνηγόρευον, ἀνερῶ, ἀνεῖπον) = δίδω διαταγὴν (διὰ τοῦ κήρυκος).—τοὺς δορυφόρους, ὁ Μειδίας ὡς ἄρχων εἶχε σωματοφύλακας· ἐκαλοῦντο δὲ αὐτοὶ δορυφόροι, διότι τὸ κύριον ὄπλον των ἦτο τὸ δόρυ.—μισθοφορήσοντας, μέλλ. μτχ. τοῦ μισθοφορῶ = ὑπηρετῶ ὡς μισθοφόρος στρατιώτης· ὡς μισθοφορήσοντας, αἰτλγκ. μτχ. μετὰ τὸ ὡς πρὸ αὐτῆς.—εἶναι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἐνν. ρ. εἶπε· Μειδίᾳ, δικ. προσωπκ. (κτιηκ.) τοῦ εἶναι.—ὄ, τι ποιοίη, πλαγία ἐρωτητκ. πρότ. ἐκ τοῦ ἀπορῶν.—ἄπειμι, μέλλ. τοῦ ἀπέρχομαι.—παρασκευάσων, μτχ. τελκ.· ξενία σοι, ἀντικείμενα τῆς μτχ.—ξένια, τὰ (γνκ. τῶν ξενίαν) = φιλικὰ δῶρα διδόμενα παρὰ τοῦ φιλοξενούντος εἰς τὸν φιλοξενούμενον· ἐδῶ = τὰ πρὸς φιλοξενίαν ἀπαραίτητα (δηλ. δεῖπνον).—μά, ἐπίρρ. ὁμοτικόν, ὅπως καὶ τὸ νή, συντασσόμενον μετὰ αἰτ.—ἐπεὶ αἰσχρόν (ἔστιν) ἐμὲ κτλ., αἰτλγκ. πρότ.· αἰσχρόν (ἔστι), ἀπρόσ. ἔκφρασις· ὑποκμ. αὐτῆς τὰ ἀπρμφ. ξενίζεσθαι - ξενίζειν· ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ.: ἐμὲ (ἑτεροπροσωπία)· τεθυκότα, πρμ. μτχ. τοῦ θύω· ἢ μτχ. ἐνδοτικῆ· οἱ θυσίαν προσφέροντες συνήθιζον γὰ προσκαλοῦν τοὺς φίλους των εἰς συμπόσιον καὶ γὰ φιλοξενοῦν αὐτοὺς μετὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ θύματος.—ἐν ᾧ δ' ἂν... παρασκ., χρονκ. πρότ.—διασκηψόμεθα, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ διασκοπῶ ἢ διασκοποῦμαι (διασκοπῶν ἢ διασκοπούμην, διασκέφομαι, διεσκεψάμην, ἔσκεμαι).

§ 25-26. Ἀφοῦ δὲ ἐκάθισαν, (τὸν) ἠρώτα (:ἤρρισε γὰ τὸν ἐρωτᾷ) ὁ Δερκυλίδας· «Εἶπέ μου, Μειδία, ὁ πατὴρ σου ἄφησε σὲ κύριον (:κληρονόμον = ἄρχοντα) τῆς περιουσίας του (= τοῦ οἴκου);» «Μάλιστα», εἶπε. «Καὶ πόσας οἰκίας εἶχες (=σοι ἦσαν); πόσα ἀγροκτήματα (: χωράφια); πόσα λιβάδια;» Ἐνῶ δὲ αὐτὸς (ὁ Μειδίας) κατέγραφεν αὐτά, οἱ παρευρισκόμενοι ἀπὸ τοὺς Σκηπίους εἶπον· «Ζητεῖ γὰρ σὲ γελᾶση (=ψεύδεται σε) αὐτὸς (ὁ ἄνθρωπος), Δερκυλίδα.» «Ἀλλὰ καὶ σεῖς δά», εἶπεν (ὁ Δερκυλίδας), «μὴ εἴθε πολὺ λεπτολόγοι (:μὴ τὰ φιλολογεῖτε πολὺ).» Ἀφοῦ δὲ (ὁ Μειδίας) εἶχε

καταγράφει τὴν πατρικὴν του περιουσίαν (= τὰ πατρῶα), «Εἰπέ μου», εἶπεν (ὁ Δερκυλίδας), «ἡ Μανία εἰς ποῖον ἀνήκεν;» Ὅλοι δὲ εἶπον, ὅτι (ἀνήκεν) εἰς τὸν Φαρνάβαζον. «Λοιπὸν καὶ ἡ περιουσία ἐκείνης (= τὰ ἐκείνης)», εἶπεν, «(ἀνήκεν) εἰς τὸν Φαρνάβαζον;» «Μάλιστα» εἶπον. «(Τότε) ἰδική μας θὰ εἶναι (= ἂν εἶη = ἔσται)», εἶπε, «διότι ἡμεῖς κυριαρχοῦμεν καὶ ὁ Φαρνάβαζος εἶναι ἐχθρὸς μας· λοιπὸν (= ἀλλ') ἄς (μὲ) ὀδηγήσῃ κάποιος», εἶπεν, «(ἐκεῖ) ὅπου εἶναι κατατεθειμένη (: εὐρίσκεται = κεῖται) ἡ περιουσία τῆς Μανίας, δηλαδὴ (= καὶ) ἡ περιουσία τοῦ Φαρναβάζου.»

Παρατηρήσεις.

ἐπει ἐκαθέζοντο, χρον. πρότ. ὑποκμ.: Δερκ. καὶ Μειδίας' ἐκαθέζοντο, πρτκ. μὲ σημ. ἄορ. (= ἐκάθισαν) τοῦ καθέζομαι (ἐκαθεζόμεν, μέλλ. συνηρημένος καθεδοῦμαι) = πηγαίνω νὰ καθίσω. — εἰπέ, ἄορ. β' προσκτκ. τοῦ λέγω. — σε ἄρχοντα, τὸ α' εἶναι ἀντικμ., τὸ δὲ β': κτγρμ. τοῦ κατέλιπε (ἄορ. β' ὀρισκ. τοῦ καταλείπω) τοῦ οἴκου, γνκ. ἀντικμκ. εἰς τὸ: ἄρχοντα. — μάλιστα, ἐπίρρ. βεβαιωτικόν. — σοι, δτκ. προσωπκ. (κτιτικὴ) τοῦ ἦσαν. — ἀπογράφοντος αὐτοῦ, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.) = ἐπει αὐτὸς ἀπέγραφε. — ψεύδεται σε, ὁ Μειδίας κατέγραφεν ὡς πατρικὰς του κτήσεις τὰς κτήσεις τῆς Μανίας. — λίαν, ἐπίρρ. ποσοτικόν. — μικρολογεῖσθε, ἔνεστ. προσκτκ. τοῦ μικρολογοῦμαι, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστ. — ἐπειδὴ ἀπεγράψατο τὰ πατρ., χρον. πρότ. ἀπεγράψατο (ὑπερσ. τοῦ μέσου ρ. ἀπογράφομαι), ὑποκμ.: Μειδίας' τὰ πατρῶα, ἀντικμ. — τίνος, γνκ. κτιγρμκ. (κτιτικ.) τίνος ἦν, παρὰ τοῖς Πέρσαις οἱ ὑπήκοοι ἐθεωροῦντο ὡς κτήματα τοῦ κυρίου των. — οἱ δὲ πάντες, δηλ. οἱ παρόντες Σκῆψιοι καὶ ὁ Μειδίας. — ὅτι Φαρναβάζου, δηλ. ἦν. — οὐκοῦν, σύνδ. συμπερασματκ. — καὶ τὰ ἐκείνης Φαρν., δηλ. ἦν. — ἂν εἶη, ὡς ὑποκμ. ἔνν.: τὰ ἐκείνης' ἡμέτερα, κτγρμ. — ἐπει κρατοῦμεν' πολέμιος γὰρ ἡμῖν Φαρναβάζος (ἔστι) = ἐπει κρατοῦμεν καὶ πολέμιος ἡμῖν Φαρναβάζος ἐστίν. — ἀλλ', ὁ ἀλλὰ μετὰ ρ. προσκτκ. ἐγκλ. = ἐμπρὸς λοιπὸν, λοιπὸν. — ἡγεῖσθε, ἔνεστ. προσκτκ. τοῦ ἡγεομαι - οὔμαι (ἡγοῦ, ἡγεῖσθε - ἡγεῖσθε, ἡγεῖσθων). — ὅπου κεῖται κτλ., ἀναφρκ. πρότ. κεῖται, ἔνεστ. (μὲ σημ. πρκμ.) τοῦ κεῖμαι (ἐκείμην, κείσομαι) = εἶμαι βαλμένος.

§ 27-28. Ἐνῶ δὲ προεπορεύοντο ὀδηγοῦντες οἱ ἄλλοι εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Μανίας, τὴν ὁποίαν εἶχε καταλάβει ὁ Μειδίας, ἠκολούθηε καὶ αὐτὸς (δηλ. ὁ Μειδίας). Ἀφοῦ δὲ εἰσῆλθεν, ἐκάλει ὁ Δερκυλίδας τοὺς ταμίαις, διατάξας δὲ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ συλλάβουν αὐτοὺς ἐδήλωσεν εἰς αὐτούς, ὅτι, ἂν φωραθοῦν (: ἂν πιασθοῦν = εἰ ἀλώσονται) ὅτι ἀποκρῶνται (= κλέπτοντες) κάτι ἀπὸ τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Μανίαν (= τι τῶν Μανίας), ἀμέσως θὰ σφαγοῦν. Τότε αὐτοὶ ἐδείκνυνον (εἰς αὐτὸν ὄλα). Αὐτὸς (δηλ. ὁ Δερκυλίδας) ἀφοῦ (τὰ) εἶδεν ὄλα, ἔκλεισεν

ἀσφαλῶς (=κατέκλεισεν) αὐτά, καὶ ἐσφράγισε καλῶς (=κατεσημή-
νατο) καὶ φύλακας ἐποποθέτησεν. Ἐνῶ δὲ ἐξήρχετο, εἶπεν εἰς τούτους
ἐκ τῶν ταξιαρχῶν καὶ τῶν λοχαγῶν, τοὺς ὁποίους εὗρεν (=οὓς ἦϋρε...
τῶν ταξιαρχῶν καὶ λοχαγῶν, εἶπεν αὐτοῖς = εἶπε τούτοις τῶν
ταξιαρχῶν καὶ λοχαγῶν, οὓς ἦϋρε) παρὰ τὰς θύρας· «Ἄνδρες,
μισθὸς μὲν δι' ἕν περίπου ἔτος (=ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ) ἀπὸ ἡμᾶς ἔχει
ἐξοικονομηθῆ (=ἡμῖν εἰργασται) διὰ τὸν στρατὸν, δηλαδή διὰ τοὺς
ὀκτῶ χιλιάδας ἀνδρας· ἂν δὲ ἐξοικονομήσωμεν ἀκόμη κάτι, θὰ προσ-
τεθῆ καὶ αὐτὸ (εἰς τὸν μισθόν) (=καὶ ταῦτα προσέεται [τῶ μι-
σθῶ]).» Ταῦτα δὲ εἶπε, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι, ἐὰν (τὰ) ἀκούσουν (οἱ
στρατιῶται), θὰ εἶναι πολὺ πειθαρχικώτεροι καὶ προθυμότεροι εἰς τὰ
καθήκοντά των (=θεραπευτικώτεροι). Ἐπειδὴ δὲ (τὸν) ἠρώτησεν ὁ
Μειδίας «Καὶ ἐγὼ ποῦ πρέπει νὰ κατοικήσω, Δερκυλίδα;» ἀπεκρίθη·
«(Ἐκεῖ) ὅπου εἶναι δικαιοτάτον, (ἀγαπητέ μου) Μειδία, δηλαδή εἰς τὴν
πατρίδα σου Σκῆψιν καὶ εἰς τὴν πατρικὴν (σου) οἰκίαν.»

Παρατηρήσεις.

ἡγουμένων τῶν ἄλλων, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.).— ἦν παρειλήφει ὁ Μ.,
ἀναφρκ. πρότ.· παρειλήφει, ὑπερσ. τοῦ παραλαμβάνω.— κἀκεῖνος, κρῆσις =
καὶ ἐκεῖνος.— ἐπεὶ δ' εἰσῆλθε, χρονκ. πρότ.· ὑποκμ.: Δερκ.— τοὺς ταμίαις, δηλ.
τῶν χρημάτων τῆς Μανίας.— φράσας, ἀόρ. μτχ. τοῦ φράζω (ἔφραζον, φράσω,
ἔφρασα, πέφρακα) = λέγω, διατάττω· ἢ μτχ. χρονκ.— προεῖπεν, ἀόρ. β' ὀρι-
στικ. τοῦ προαγορεύω (προηγόρευον, προερεῶ, προεῖπον, προεῖρηκα) = λέγω
ἐνώπιον ὄλων, δηλῶ δημοσίᾳ.— ὡς παραχρῆμα ἀποσφαγήσονται, εἰδικ. πρότ.·
ἀποσφαγήσονται, πθτικ. μέλλ. β' εὐκτικ. τοῦ ἀπόσφάττω (ἀπέσφαττον, ἀπέ-
σφαξα - πθτικ. ἀποσφάττομαι, ἀποσφαγήσομαι, ἀπεσφάγην).— εἴ τι... ἄλώ-
σοιντο τῶν Μ., ὑποθτικ. πρότ.· ὑποκμ.: αὐτοὶ (οἱ ταμίαι)· ἄλώσοιντο, μέλλ.
εὐκτικ. τοῦ ἀλίσκομαι (ἠλίσκομην, ἄλώσομαι, ἔάλων, ἔάλωκα, ἠλώκειν) = συλ-
λαμβάνομαι, κυριεύομαι· τὸ ἐνεργτικ. τοῦ ἀλίσκομαι εἶναι τὸ αἰρέω· ὦ = συλ-
λαμβάνω, κυριεύω· κλέπτοντες, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ ἄλώσοιντο· τι, ἀντικμ.
τῆς μτχ.· τῶν Μανίας, γνκ. διαιρικ.— κατεσημήνατο, μέσ. ἀόρ. ὀριστικ. τοῦ
κατασημαίνομαι (μέσ. ἀόρ. κατεσημηνάμην, πθτικ. ἀόρ. κατεσημάνθην, πθτικ.
πρκμ. κατασεσήμασαι [κατασεσήμανσαι, κατασεσήμανται]).— ἐξίων, ἐνεστ.
μτχ. τοῦ ἐξέρχομαι· ἢ μτχ. χρονκ.= ἐν ᾧ ἐξῆι.— ἦϋρε, ἀόρ. β' ὀριστικ. τοῦ
εὗρίσκω (ἠϋρίσκον, εὗρήσω, ἦϋρον, ἦϋρηκα).— ταξιαρχος ἐν τῷ σπαρτιατικῷ
στρατῶ ἦτο ὁ διοικητὴς τάξεως (στρατιωτικοῦ σώματος ἀποτελουμένου ἐκ 200
περίπου ἀνδρῶν)· λοχαγὸς δὲ ὁ διοικητὴς λόχου στρατιωτῶν (ἐξ 100 συνήθως
ἀνδρῶν).— ἡμῖν, ποιητικ. αἴτιον εἰς τὸ εἰργασται, τὸ ὁποῖον ἐδῶ εἶναι πθτικ.
πρκμ. τοῦ μέσου ρ. ἐργάζομαι.— τῇ στρατιᾷ, δτικ. χαριστικ.— ἐνιαυτοῦ, γνκ.
τῆς ἰδιότητος εἰς τὸ μισθός.— ὀκτακ. ἀνδράσιν, ἐπεξηγησις τοῦ στρατιᾷ.— προσ-
έεται, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ πρόσσειμι.— γινώσκων, μτχ. αἰτλγκ.— ὅτι ἀκούσαντες
κτλ., εἰδικ. πρότ.· ἔσσονται, ὡς ὑποκμ. ἐνν. οἱ στρατιῶται· εὐτακτ. καὶ θερ.,

κτγρμ.—*ἐρομένου*, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ *ἐρωτῶ* (ὁ ἀόρ. ἐν τῇ ὀριστικ. *ἤρομην*, ἐν τῇ ὑποκτι. *ἔρωμαι* κτλ.).—*ἐρομένου τοῦ Μειδίου*, γνκ. ἀπόλυτος (αιτλγκ.).—*ὦ Μειδιά*, προσαγόρευσις εἰρωνική = ἀγαπητέ μου Μειδιά.—*ἐν τῇ πατρίδι τῇ σουτοῦ* κτλ., ἐπεξηγήσις τοῦ *ἐνθάπερ*.

Κεφ. 2, § 1-2. Ὁ μὲν λοιπὸν Δερκυλίδας, ἀφοῦ κατώρθωσεν αὐτὰ καὶ ἀφοῦ κατέλαβεν εἰς διάστημα ὀκτὼ ἡμερῶν ἐννέα πόλεις, ἐσκέπτετο πῶς, διαχειμάζων (: περῶν τὸν χειμῶνα) εἰς τὴν φιλικὴν (χώραν), νὰ μὴ εἶναι (= *ὅπως ἂν μὴ εἶη*) ἐνοχλητικὸς (= *βαρὺς*) εἰς τοὺς συμμάχους, ὅπως ὁ Θίβρων, καὶ (πῶς) ἀφ' ἐτέρου ὁ Φαρνάβαζος νὰ μὴ βλάβη (= *μηδ' [=καὶ ὅπως μὴ] αὐτὸν Φαρνάβαζος κακουργῆ*) μὲ τὸ ἵππικόν του (= *τῇ ἵππῳ*) τὰς ἐλληνικὰς πόλεις ἐκ καταφρονήσεως (πρὸς αὐτόν, τὸν Δερκυλίδαν) (= *καταφρονῶν [αὐτοῦ, τοῦ Δερκυλίδου]*). Στέλλει λοιπὸν (πρόσβεις) πρὸς αὐτόν καὶ (τὸν) ἐρωτᾷ, ποῖον ἐκ τῶν δύο (= *πότερον*) θέλει, νὰ ἔχη εἰρήνην ἢ πόλεμον. Ὁ Φαρνάβαζος ὁμως, ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι ἡ Αἰολίς μὲ τὰς ὀχυράς τῆς πόλεις εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ Δερκυλίδου, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὀρμητήριον ἐπιθέσεων κατὰ τῆς Φρυγίας (= *τὴν Αἰολίδα ἐπιτετεχίσθαι τῇ Φρυγίᾳ*), ὅπου αὐτὸς εἶχε τὴν κατοικίαν του (καὶ τὰ κτήματά του) (= *τῇ ἑαυτοῦ οἰκίῃ*), ἐπροτίμησεν ἀνακωχῆν. Ἀφοῦ δὲ ἔγιναν αὐτὰ, ἐλθὼν ὁ Δερκυλίδας εἰς τὴν Βιθυνίδα Θοράκην ἐκεῖ διήρχετο τὸν χειμῶνα, χωρὶς οὐδὲν ὡς (= *οὐδὲ πᾶν τι*) ὁ Φαρνάβαζος νὰ δυσαρεστῆται (δι' αὐτό)· διότι πολλὰκις οἱ Βιθυνοὶ ἐπολέμουν ἐναντίον αὐτοῦ.

Παρατηρήσεις.

διαπραξάμενος, μέσ. ἀόρ. μτχ. τοῦ *διαπραττομαι*· ἢ μτχ. χρονκ.—*ἐννέα πόλεις*, αὗται εἶναι αἱ μνημονευθεῖσαι ἀνωτέρω ἐν κεφ. 1, § 16-24.—*ὅπως ἂν μὴ... εἶη... μηδ' αὐτὸν κακουργῆ*, πλάγια ἐρωτητικ. προτ.· ἐν τῇ φιλικῇ (χώρᾳ), δηλ. ἐν τῇ Αἰολίδι.—*εἶη*, ὑποκμ.: ὁ Δερκ.· *βαρὺς*, κτγρμ.· *τοῖς συμμάχοις*, δτκ. ἀντικειμενκ. εἰς τὸ *βαρὺς*.—*ὥσπερ Θίβρων (ἦν)*, ἀναφκ. προτ.· ὁ Θίβρων ἦτο φορτικὸς εἰς τοὺς συμμάχους, διότι ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς στρατιώτας του *ἀρπάζειν τοὺς φίλους*» (πρβλ. κεφ. 1, § 8).—*καταφρονῶν*, λόγφ τῆς ὑπεροχῆς του εἰς τὸ ἵππικόν.—*τῇ ἵππῳ*, δτκ. ὀργανκ.—*ἐπιτετεχίσθαι*, πθτικ. πρκμ. ἀπρμφ. τοῦ *ἐπιτετεχίζω* = ἀνεγείρω φρούριον ἢ ὀχύρωμα ἐπὶ τῶν συνόρων ἐχθρικής χώρας, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις στρατιωτικῶν ἐνεργειῶν κατ' αὐτῆς.—*τῇ ἑαυτοῦ οἰκίῃ*, ἔδρα τῆς σατραπείας τοῦ Φαρν. ἦτο τὸ Δασκύλειον, πόλις τῆς Φρυγίας παρὰ τὴν Προποντίδα.—*εἴλετο*, ἀόρ. β' ὀριστικ. τοῦ *αἰροῦμαι* = προτιμῶ.—*ὡς δέ... ἐγένετο*, χρονκ. προτ.—*Βιθυνὶς Θοράκη*, χώρα κειμένη ἐπὶ τῆς Μ. Ἀσίας ἀπέναντι τῆς Θοράκης (τῆς εὐρωπαϊκῆς).—*τοῦ Φαρν. ἀχθομένου*, γνκ. ἀπόλυτος (τροπκ.)· *ἀχθομένου*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ *ἀχθομαι* (ἡχθόμεν, ἀχθέσομαι, ἡχθέσθην).

3. Ἡ περαιτέρω δραῖσις τοῦ Δερκυλίδου εἰς τὴν θρακικὴν Χερσόνησον καὶ τὴν Μ. Ἀσίαν.

(Κεφ. 2, § 6-20)

§ 6-7. Συγχρόνως δὲ μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔαρος (: κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος = ἅμα δὲ τῷ ἡρι) ἀπερχόμενος ὁ Δερκυλίδας ἀπὸ τοὺς Βιθυνοὺς (: ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Βιθυνῶν) φθάνει εἰς τὴν Λάμνρακον. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς εὐρίσκειτο ἐδῶ, ἔρχονται ἐκ μέρους τῶν ἐν τῇ πατρίδι ἀρχόντων (= ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν) ὁ Ἄρακος, ὁ Ναυβάτης καὶ ὁ Ἀντισθένης. Οὗτοι δὲ ἦλθον διὰ νὰ ἐξετάσουν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα (: καὶ γενικῶς), ποία ἦτο ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατάστασις (= ὅπως ἔχοι τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ), καὶ (ἰδιαιτέρως) διὰ νὰ εἶπουν (= ἐροῦντες) εἰς τὸν Δερκυλίδαν νὰ μένῃ καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἀρχηγίαν (τοῦ στρατοῦ) (= μένοντι ἄρχειν = μένειν καὶ ἄρχειν) καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Προσέτι δὲ (= καὶ δὲ) (ἔλεγον οἱ πρέσβεις) ὅτι ἔδωκαν διαταγὴν (= ἐπιστεῖλαι) οἱ ἔφοροι εἰς αὐτοὺς (= σφίσιν αὐτοῖς) νὰ συγκαλέσουν τοὺς στρατιώτας καὶ νὰ (τοὺς) εἶπουν, ὅτι, δι' ὅσα μὲν πρότερον ἔκαμνον (: διὰ μὲν τὴν προτέραν διαγωγὴν των), κατηγοροῦν αὐτούς, ἐπειδὴ ὁμοῦ τῶρα καμίαν ἀδικίαν δὲν διέπραττον (= οὐδὲν ἠδίκουν), (τοὺς) ἐπήρουν καὶ νὰ εἶπουν (= καὶ εἰπεῖν), ὅτι εἰς τὸ μέλλον (= περὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου), ἂν μὲν ἀδικοῦν, δὲν θὰ (τὸ) ἐπιτρέπουν, ἂν δὲ συμπεριφέρωνται καλῶς πρὸς τοὺς συμμάχους, θὰ τοὺς ἐπαινοῦν. Ἀφοῦ δὲ συνεκάλεσαν (οἱ πρέσβεις) τοὺς στρατιώτας καὶ (τοὺς) εἶπον αὐτά, ὁ ἀρχηγὸς (= δὲ προσετικῶς) τῶν (ἄλλοτε) μισθοφόρων τοῦ Κύρου (= τῶν Κυρείων) ἀπεκρίθη « Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν, ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, εἴμεθα οἱ ἴδιοι καὶ τῶρα καὶ πέρυσιν ἀρχηγὸς ὁμοῦ ἄλλος μὲν τῶρα (εἶναι), ἄλλος δὲ (ἦτο) κατὰ τὸ παρελθόν. Τὴν αἰτίαν λοιπὸν τοῦ τῶρα μὲν νὰ μὴ παρεκτρεπώμεθα (: νὰ μὴ διαπράττωμεν σφάλματα = μὴ ἔξαμαρτάνειν [ἡμᾶς]), τότε δὲ (νὰ παρεκτρεπώμεθα) (: τὴν αἰτίαν λοιπὸν, διὰ τὴν ὅποιαν τῶρα μὲν δὲν διαπράττωμεν σφάλματα, τότε δὲ διεπράττομεν), μόνον σας (= αὐτοὶ = ὑμεῖς αὐτοὶ) τῶρα πλέον (= ἤδη) εἴσαθε εἰς θέσιν (: δύνασθε) νὰ (τὴν) γνωρίζετε.»

Παρατηρήσεις.

ἅμα, ἐπίρρ. συντασσόμενον μὲ δικ. ὡς ἀκολουθίας σημαινικόν = συγχρόνως, μαζί μέ. — ἡρι, συνηρημένη δικ. τοῦ ἔαρ (ἔαρ - ἡρ, ἔαρος - ἡρος, ἔαρι -

ἤρει κτλ.) ἐννοεῖται τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους 398 π. Χ.—*ὄντος αὐτοῦ*, γιν. ἀπόλυτος (χρονκ.) = *ἐν ᾧ αὐτὸς ἦν*.—*τέλος, οὐς* = ἀρχή, ἀξίωμα· *τὰ τέλη, ὧν* = οἱ ἄρχοντες (ἐν Σπάρτῃ οἱ ἔφοροι)· *οἴκοι*, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν ἐν τόπῳ στάσιν = ἐν τῇ πατρίδι.—*ἐπισκευόμενοι*, μέλλ. μτχ. τοῦ *ἐπισκοποῦ* ἢ *ἐπισκοποῦμαι* (*ἐπεσκεπούμην, ἐπισκέψομαι, ἐπεσκεψάμην, ἐπέσκεμμαι*)· ἢ μτχ. εἶναι τελκ. = *ἵνα ἐπισκέψωνται*.—*τὰ ἄλλα, αἰτ. τοῦ κατὰ τι*.—*ὅπως ἔχοι τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ*, πλαγία ἐρωτικ. πρότ.—*ἐροῦντες*, μέλλ. μτχ. τοῦ *λέγω*· ἢ μτχ. τελκ. = *ἵνα εἴπωσι*.—*τὸν ἐπιόντα*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ *ἐπέρχομαι*.—*ἐπιστεῖλαι*, ἀόρ. ἀπρμφ. τοῦ *ἐπιστέλλω* (*ἐπέστελλον, ἐπέστειλα, ἐπέσταλκα, ἐπεστάλκην*)· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἔξαφτ. ἐκ τοῦ ἐνν. ρ. ἔλεγον.—*οφίσιον αὐτοῖς*, ἀντων. αὐτοπαθῆς προσ. γ'.—*συγκάλεσαντας*, μτχ. χρονκ. = *ἐπὶ ἀν συγκάλεσασιν*.—*ὡς μέμφοιντο αὐτοῖς*—*ἐπαινοῖεν*, εἰδικ. προτ.—*ὧν πρόσθεν ἐποίουν*, ἀναφρκ. πρότ.· ἐννοοῦνται αἱ διαρπαγαὶ τῶν συμμάχων αἱ γινόμεναι ἐπὶ Θίβρωνος (πρβλ. κεφ. 1, § 8).—*ὄτι... ἠδίκουν*, αἰτλγκ. πρότ.—*ἐπαινοῖεν*, ἐνεστ. εὐκτικ. τοῦ *ἐπαινέω*—*ᾧ* (*ἐπήγουν, ἐπαινέσομαι, ἐπήγεσα, ἐπήγεκα*).—*ὁ προεστηκώς*, πρκμ. μτχ. τοῦ *προΐσταμαι*· *ὁ τῶν Κυρῶν προεστ.*, δηλ. ὁ Ξενοφῶν.—*τὸ αἴτιον* (αἰτ.), ἀντικμ. τοῦ *γιγνώσκω*.—*τοῦ μὴ ἔξαμαρτάνειν*, ἔναρθρον ἀπρμφ. τοῦ *ἔξαμαρτάνω* (*ἐξημάρτανον, ἔξαμαρτήσομαι, ἐξήμαρτον, ἐξημάρτηκα*).

§ 8. Ἐνῶς δὲ διέμενον εἰς τὴν ἰδίαν σκηπὴν (= *συσκηνούτων* δὲ) οἱ ἐκ τῆς πατρίδος πρέσβεις καὶ ὁ Δερκυλίδας, κάποιος ἀπὸ τοὺς πρέσβεις τοὺς συνοδεύοντας τὸν Ἄρακον (= *τῶν περὶ τὸν Ἄρακον*) ἐνεθυμήθη καὶ εἶπεν (= *ἐπεμνήσθη*), ὅτι εἶχον ἀφήσει εἰς τὴν Λακεδαίμονα πρέσβεις τῶν Χερρονησιῶν. Ἀνέφερον (= *ἔφασαν*) δὲ (οἱ ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεις) ὅτι αὐτοὶ (δηλ. οἱ πρέσβεις τῶν Χερρονησιῶν) ἔλεγον (= *τούτους λέγειν*), ὅτι τῶρα μὲν δὲν ἠδύναντο νὰ καλλιεργοῦν τὴν Χερρόνησον· διότι (ὡς ἔλεγον) ἐλεηλατεῖτο (ἢ Χερρόνησος) ἀπὸ τοὺς Θοῤᾳκας. Ἄν ὅμως (ἢ Χερρόνησος) ἠθελεν ἀποκλεισθῆ (ἢ ἀποχωρισθῆ) διὰ τείχους ἀπὸ τὴν μίαν θάλασσαν ἕως τὴν ἄλλην, (τότε) καὶ αὐτοὶ θὰ εἶχον (= *οφίσιον ἂν εἶναι*) γῆν πολλὴν καὶ γόνιμον διὰ τὰ (τὴν) καλλιεργοῦν (= *ἐργάζεσθαι*) καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν Λακεδαιμονίων, ὅσοι θὰ ἠθελον. Ὡστε, ἔλεγον (οἱ πρέσβεις τῶν Χερρονησιῶν), δὲν θὰ ἐξεπλήσσαντο (= *σὺν ἂν θαναμάξω*), ἂν ἠθελε σταλῆ κάποιος ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκ μέρους τῆς πόλεως μὲ στρατιωτικὴν δυνάμιν (= *σὺν δυνάμει*), διὰ τὰ ἐκτελεῖν αὐτὰ. Ὁ Δερκυλίδας λοιπὸν, ἀφου ἤκουσεν αὐτὰ (= *ταῦτ' ἀκούσας*), πρὸς ἐκείνους μὲν δὲν εἶπε, ποίαν γνώμην εἶχεν, ἀλλ' ἔστειλεν αὐτοὺς διὰ τὴν Ἐφεσον διὰ μέσου τῶν ἑλληνικῶν πόλεων αἰσθανόμενος χαρὰν (= *ἠδόμενος*), διότι ἐπρόκειτο νὰ ἴδουν (αὐτὰς) τὰς πόλεις νὰ ζοῦν εὐτυχεῖς (= *εὐδαιμονικῶς διαγούσας*) ἐν εἰρήνῃ. Αὐτοὶ μὲν λοιπὸν ἐπορεύοντο.

Παρατηρήσεις.

συσκηνούτων, ἔνεστ. μιχ. τοῦ *συσκηνώ-ω* *συσκηνούτων τῶν πρ.* καὶ τοῦ *Δερκ.*, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.).—*οἰκοθεν*, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν = ἐκ τῆς πατρίδος.—*ἐπεμνήσθη*, ἀόρ. πθτικ. (μὲ μέσην σημ.) ὀριστικ. τοῦ *ἐπιμνησθήσομαι* (*ἐπιμνησθήσομαι, ἐπεμνήσθη, ἐπιμνήμηναι*).—*τῶν περὶ τὸν Ἄρακον*, γνκ. διαιρικ. εἰς τὸ *τις* ὁ Ἄρακος ἦτο ἀρχηγὸς τῆς πρεσβείας.—*ὅτι καταλελοίποιοιεν* κτλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *ἐπεμνήσθη* *καταλελοίποιοιεν*, προκμ. εὐκτικ. τοῦ *καταλείπω* ὡς ὑποκμ. τοῦ *καταλελοίποιοιεν* ἔνν.: οἱ ἐκ Λακεδαιμόνος πρέσβεις *πρέσβεις*, αἰτ. πληθ. τοῦ *πρεσβευτής*, τὸ ὅποιον εἶναι οὐσ. ἑτερόκλιτον (*ὁ πρεσβευτής, τοῦ πρεσβευτοῦ* κτλ. [κατὰ τὴν α' κλίσιν]-*οἱ πρέσβεις, τῶν πρέσβεων* κτλ. [κατὰ τὴν γ' κλίσιν]).—*Χερρονησῖται*, ἔθνικόν = οἱ κάτοικοι τῆς (θρρακτικῆς) Χερρονήσου.—*ἔφασαν*, ὑποκμ.: οἱ ἐκ Λακεδ. πρέσβεις *λέγειν*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *ἔφασαν* *τούτους* (δηλ. *τὸν πρέσβεις τῶν Χερρονησιτῶν*), ὑποκμ. τοῦ *λέγειν* (ἑτεροπροσωπία).—*ὡς νῦν μὲν* κτλ., εἰδικὴ πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *λέγειν* *δύναιτο*, ἔνεστ. εὐκτικ. τοῦ *δύναμαι*.—*φέρεσθαι καὶ ἄγεσθαι*, πθτικ. ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *φέρω καὶ ἄγω* = λεηλατῶ τὰ ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἔνν. *ἔλεγον* ὡς ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ.: *τὴν Χερρόνησον*.—*ἀποτειχισθεῖη*, πθτικ. ἀόρ. εὐκτικ. τοῦ *ἀποτειχίζω*.—*σφίσι*, προσωπκ. ἀντων. προσ. γ' ἢ δτικ. αὐτη-ὅπως καὶ ἡ κατωτέρω *ἄλλοις* - εἶναι προσωπκ. (κτητικ.) εἰς τὸ *εἶναι*.—*πεμφθεῖη*, πθτικ. ἀόρ. εὐκτικ. τοῦ *πέμπω*.—*πράξον*, μιχ. τελκ. = *ἵνα πράξῃ*.—*ἦν ἔχοι γνώμην*, πλαγια ἔρωτικ. πρότ.—*διὰ τῶν Ἑλλήν. πόλεων*, τῶν κειμένων μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Ἐφέσου.—*ἡδόμενος*, ἔνεστ. μιχ. τοῦ *ἡδομαι* (*ἡδόμην, ἡσθήσομαι, ἡσθην*) ἢ μιχ. τροπκ.—*ὅτι ἔμελλον* κτλ., αἰτλγκ. πρότ. *ὄψεσθαι*, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ *ὄραω-ω* *εὐδαιμονικῶς*, ἐπίρρ. τροπκ. τοῦ ἐπιθ. *εὐδαιμονικός* *διαγούσας*, μιχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ *ὄψεσθαι* (ὡς ρήματος αἰσθητικῆς).

§ 9. Ὁ δὲ Δερκυλίδας ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μένη (αὐτὸς ἐκεῖ) (= *μενετέον ὄν*), ἔστειλε πάλιν (ἀπεδταλμένους) πρὸς τὸν Φαρνάβαζον καὶ τὸν ἠρώτησε, ποῖον ἐκ τῶν δύο (= *πότερα*) ἤθελε, νὰ ἔχη ἀναχωρήν, ὅπως (εἶχε) κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, ἢ πόλεμον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φαρνάβαζος ἐπροτίμησε καὶ τότε ἀναχωρήν, δι' αὐτὸ (= *οὕτω*), ἀφοῦ ἄφησεν ἐν εἰρήνῃ καὶ τὰς φιλικὰς πόλεις τὰς εὐρισκομένας εἰς τὰ σύνορα τῆς ἐπικρατείας ἐκείνου (δηλ. τοῦ Φαρναβάζου) (= *τὰς περὶ ἐκεῖνον*), διαβαίνει διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου μαζὶ μὲ τὸν στρατόν του εἰς τὴν Εὐρώπην καί, ἀφοῦ ἐπορεύθη διὰ φιλικῶν μερῶν (= *διὰ φιλίας*) τῆς Θράκης καὶ ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν Σεύθην, φθάνει εἰς τὴν Χερρόνησον.

Παρατηρήσεις.

ὁ δὲ *Δερκ.* ἐπειδὴ... *ὄν*, χρονκ. πρότ. *ἔγνω*, ἀόρ. β' (κλινόμενος κατὰ τὰ εἰς -μι) ὀριστικ. τοῦ *γινώσκω*.—*μενετέον*, ρηματικὸν ἐπίθ. τοῦ *μένω* *ὄν* =

μη. κτηρικ. ἐκ τοῦ ἔγγω (ὡς γνωστικοῦ ρ.)· *μενετέον δν* = ὅτι ἔδει μένειν. — *ἐπήρετο*, ἀόρ. β' ὀριστκ. τοῦ *ἐπερωτῶ* (*ἐπηρώτων*, *ἐπερωτήσω* καὶ *ἐπερήσομαι*, *ἐπηρώτητα* καὶ *ἐπηρόμην*, *ἠρώτηκα*). — *πότερα* (= *πότερον*) βούλοιο... ἢ *πόλεμον*, πλαγία ἔρωτικ. πρότ.· *καθάπερ διὰ τοῦ χεიმῶνος* (δηλ. *εἶχεν*), ἀναφρκ. πρότ.· *καθάπερ*, ἐπίρρ. ἀναφρκ. τροπκ. = καθῶς. — *ἐλομένου τοῦ Φαρν.*, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.) = *ἐπεὶ ὁ Φαρνάβαζος εἴλετο* (ἀόρ. β' τοῦ *αἰροῦμαι*). — *φιλίας*, θηλ. τοῦ ἐπίθ. *φίλιος*, α, ον = φιλικός. — *πορευθεῖς-ξενισθεῖς*, μη. χρονκ.· *ξενισθεῖς*, πθηκ. ἀόρ. μη. τοῦ *ξενίζομαι* (καὶ πθηκ. ἀόρ. *ἐξενίσθην*) ὑπὸ *Σεύθου*, ποιητκ. αἰτιον' ὁ Σεύθης ἦτο βασιλεὺς τῶν Ὀδρουσῶν, ἰσχυροτάτου λαοῦ τῆς Θράκης (τῆς ἐν Εὐρώπῃ).

§ 10. Ἄφου δὲ ἔμαθε καλῶς ὅτι αὐτὴ (ἢ *Χερρόνησος*) εἶχε (= ἦν *καταμαθῶν ἔχουσαν* = *καταμαθῶν δὲ ταύτην ἔχουσαν*) μὲν ἔνδεκα πόλεις, ἦτο δὲ χώρα παράγουσα παντὸς εἶδους προϊόντα (= *παμφοροτάτην*) καὶ εὐφοροτάτη, κατεστραμμένη ὁμως, ὅπως ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦς *Θράκας*, (καὶ) ἀφου εὗρεν ὡς πλάτος (= *μέτρον*) τοῦ ἰσθμοῦ τριάκοντα ἐπτά στάδια, δὲν ἐβράδυνε (: δὲν ἀνέβαλεν), ἀλλ' ἐθνοῖασε καὶ ἤρχιζε νὰ *τεχιζῆ*, ἀφου διεμοίρασε (= *διελῶν*) εἰς τοῦς στρατιώτας του κατὰ *τμήματα* τὸν (πρὸς *τείχισιν*) *χῶρον* (= *τὸ χωρίον*)· καὶ ὑποσχεθεῖς εἰς αὐτούς, ὅτι θὰ δώσῃ βραβεῖα εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἤθελον ἀποπερατώσει τὴν *τείχισιν* (= *τοῖς πρώτοις ἐκτεχίσασιν* = *τούτοις, οἱ ἂν πρῶτοι ἐκτεχίσωσιν*), καὶ εἰς τοῦς ἄλλους ἀναλόγως τῆς ἀξίας (: τῆς ἰκανότητος) τοῦ καθενὸς (= *ὡς ἕκαστοι ἄξιον εἶεν*), ἐπερατώσε τὸ *τεῖχος* πρὸ τοῦ φθινοπώρου (= *πρὸ δαπώρας*) ἀρχίσας (αὐτὸ) τὴν ἀνοιξιν (= *ἀπὸ ἡρινοῦ χρόνου*). Καὶ ἐνέκλεισε (: περιέλαβεν = *εποίησεν*) ἐντὸς τοῦ *τείχους* ἔνδεκα πόλεις, πολλοὺς λιμένας, πολλὴν καὶ εὐφορον (γῆν) κατάλληλον πρὸς σπορὰν (= *σπόριμον*), πολλὴν (γῆν) φυτευμένην μὲ δένδρα (= *πεφυτευμένην*) καὶ πάρα πολλὰ καὶ πολὺ ὠραῖα λιβάδια (= *παγκάλας νομάς*) διὰ παντὸς εἶδους κτήνην (= *παντοδαποῖς κτήνεσιν*). Ἄφου δὲ ἐπραξεν αὐτὰ, διέβαινε πάλιν εἰς τὴν Ἀσίαν.

Παρατηρήσεις.

ἦν, ἄντων. ἀναφρκ. (ὄς, ἦ, ὅ)· αὐτὴ ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ κώλου ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν δεικτικὴν ἄντων. οὗτος μὲ κατάλληλον παρατακτικὸν σύνδεσμον (καὶ, δέ, ἀλλὰ κτλ.)· ἐδῶ ἦν = ταύτην δέ. — *καταμαθῶν*, ἀόρ. β' μη. τοῦ *καταμανθάνω*· ἢ μη. χρονκ. — *πόλεις ἔνδεκα*, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν ἡ Καρδία, ὁ Ἐλαιοῦς, ἡ Καλλιπόλις καὶ ἡ Σησιός. — *ἔχουσαν-οὔσαν-κεκακωμένην*, μη. κτηρικ. ἐκ τοῦ *καταμαθῶν*· ὑποκμ. τῶν μη.· ἦν. — *παμφοροτάτην*, ἐπίθ. β' κλισ. ὑπερθ. (τὸ θετκ.· *πάμφορος*, ον = ὃ τὰ πάντα φέρων, γονιμώτατος). — *κεκακωμένην*, πθηκ. προκμ. μη. τοῦ *κακῶ ω*. — *ὥσπερ ἐλέγετο*,

ἀναφρκ. πρότ.—*ἐπεὶ μέτρον . . . στάδια*, χρονκ. πρότ.: *ἦρε*, ἀόρ. β' ὄριστκ. τοῦ *εὐρίσκω* (*ἠύρισκον, εὐρήσω, ἦρον, ἠύρηκα*)· *στάδια*, ἀντικμ.: τὸ *στάδιον* ἀρχαία μονάς μήκουσ· ἰσοδυναμεῖ πρὸς 185 περίπου μέτρα· *μέτρον*, κτηρμ. τοῦ *ἦρε*.—τοῦ *ἰσθμοῦ*, τοῦ στενωπώτατου δηλ. μέρους τῆς θρακικῆς Χερσονήσου μεταξὺ Καρδίας καὶ Πακτύης.—*ἐμέλλησεν*, ἀόρ. ὄριστκ. τοῦ *μέλλω* (*ἔμελλον ἢ ἡμελλον, μελλήσω, ἐμέλλησα*).—*διελών*, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ *διαιρέω-ῶ* (*διήρουν, διαιρήσω, διελίον, διήρηκα*)· ἢ μτχ. χρονκ.: *τοῖς στρατιώταις τὸ χωρίον*, ἀντικείμενα.—*ὑποσχόμενος*, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ *ὑπισχνέομαι-οὔμαι* (*ὑπισχνούμην, ὑποσχήσομαι, ὑπεσχόμην, ὑπέσχημαι, ὑπεσχήμεν*).—*τοῖς ἐκτειχίσασιν*, ἀόρ. μτχ. τοῦ *ἐκτειχίζω*· ἢ μτχ. ἐπιθτικ.—*τούτοις, οἳ ἂν ἐκτειχίσωσι*· *πρώτοις*, κτηρμ.—*ὡς ἕκαστοι . . . εἶεν*, ἀναφρκ. πρότ.—*ἡρινοῦ*, ἐπίθ. β' κλ.: *ἡρινός, ἦ, ὄν* (ἐκ τοῦ *ἦρ* = *ἔαρ*).—*πόλεις-λιμένας-(γῆν)-νομάς*, ἀντικμ. τοῦ *ἐποίησε*.—*σπόριμον*, ἐπίθ. β' κλ.: *σπόριμος, ὄν*.—*φυτευμένην*, πθηκ. πρηκμ. μτχ. τοῦ *φυτεύω*.—*παμπληθεῖς*, ἐπίθ. γ' κλ.: *παμπληθής, ἐς*· *παγκάλας*, ἐπίθ. β' κλ.: *πάγκαλος, ἦ, ὄν* (ἀλλὰ καὶ *πάγκαλος, ὄν*).—*παντοδαποῖς*, ἐπίθ. β' κλ.: *παντοδαπός, ἦ, ὄν* = ὁ παντός εἶδους.

§ 11. Ἐνῶ δὲ ἐπεθεώρει τὰς πόλεις, ἔβλεπεν ὅτι (αὐταὶ) κατὰ τὰ ἄλλα μὲν (: γενικῶς μὲν) εἶχον καλῶς (: εὐρίσκοιτο εἰς καλὴν κατάστασιν), εὖρεν ὁμως, ὅτι ἐξόριστοι Χίτοι κατεῖχον τὸν Ἀταρνεά, ὁ ὁποῖος ἦτο τόπος ὀχυρός (: πόλις ὀχυρά), καὶ ὅτι ἔχοντες αὐτὸν ὡς ὀρμητήριον (= ἐκ τούτου ὀρμωμένους) ἐληλάτουν τὴν Ἰωνίαν καὶ ἔζων ἀπὸ αὐτὸ (δηλ. ἀπὸ τὴν λεηλασίαν). Μολονότι δὲ ἐπληροφορήθη, ὅτι αὐτοὶ εἶχον (εἰς τὴν πόλιν) πολλὰς τροφὰς (= πολλὸς σίτος ἐνῆν [ἐν τῇ πόλει] αὐτοῖς), ἀφοῦ ἐστρατοπέδευσε γύρω (ἀπὸ τὴν πόλιν) (τὴν) ἐπολιόρκει καὶ εἰς διάστημα ὀκτῶ μηνῶν ἀφοῦ ὑπέταξεν αὐτούς, διώρισεν εἰς αὐτὴν (τὴν πόλιν) ὡς διοικητὴν τὸν Δράκοντα τὸν Πελληνέα (: ἀπὸ τὴν Πελλήνην) καί, ἀφοῦ ἐφωδίασε τὴν πόλιν (= κατασκευάσας ἐν τῷ χωρίῳ) μὲ ἄφθονα τρόφιμα παντός εἶδους (= ἐκπλεω πάντα τὰ ἐπιτήδεια), διὰ τὰ ὑπάρχει εἰς αὐτὸν κατάλυμα (: διὰ τὰ καταλύη αὐτός), δοάκις ἤροχτο (ἐκεῖ), ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἐφεσον, ἣ ὁποία ἀπέχει ἀπὸ τὰς Σάρδεϊς ὁδὸν τριῶν ἡμερῶν.

Παρατηρήσεις.

ἐπισκοπῶν, ἔνεστ. μτχ. τοῦ *ἐπισκοπέω-ῶ*· τοὺς χρόνους τοῦ ρ. τούτου ἴδ. ἀνωτέρω ἐν § 6-7 (σελ. 22) ἢ μτχ. χρονκ.—*τὰ ἄλλα, σίτ.* τοῦ *κατά τι, ἐχούσας*, μτχ. κτηρμκ. ἐκ τοῦ *ἔώρα*.—*Ἀταρνεύς*, αἰολικὴ πόλις εἰς τὴν Τευθρανίαν τῆς Μυσίας ἀπέναντι τῆς Μυτιλήνης.—*ἔχοντας· φέροντας καὶ ἄγοντας-ζῶντας*, μτχ. κτηρμκ. ἐκ τοῦ *ἦρε*.—*χωρίον ἰσχυρόν, παράθεσις εἰς τὸ: Ἀταρνεά*.—*ὀρμωμένους*, ἔνεστ. μτχ. τοῦ *ὀρμάομαι-ῶμαι*· ἢ μτχ. τροπκ.—*πυθόμενος*, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ *πυθάνομαι* (*ἐπυθάνομην, πύσομαι, ἐπυθόμην, πέπυσμαι, ἐπεπύσομην*).—*ὅτι πολλὸς . . . αὐτοῖς*, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς

άντικμ. τοῦ *πυθόμενος*.—*Πελληνεύς*, ἔθνικόν=ὁ ἐκ τῆς Πελλήνης (πόλεως τῆς Ἀχαΐας).—*Δράκοντα ἐπιμελητήν*, τὸ α' εἶναι ἀντικμ., τὸ δὲ β': κτηγμ. τοῦ *καταστήσας*.—*ἐκπλεω*, αἰτ. πληθ. οὐδ. τοῦ ἀτιτικοκλίτου ἐπιθ. *ἐκπλεως*, *ων*=ἄφθονος.—*ἵνα εἴη αὐτῶ καταγωγή*, τελκ. πρῶτ.—*ὁπότε ἀφικνοῖτο*, χρονκ. πρῶτ.—*ἢ ἀπέχει . . ὁδόν*, ἀναφρκ. πρῶτ.: *τριῶν ἡμερῶν*, γνκ. τῆς ἰδιότητος εἰς τὸ ὁδόν.

§ 12. Καὶ μέχρι αὐτοῦ τοῦ χρόνου ἔζων εἰρηρικῶς ὁ Τισσαφέρης καὶ ὁ Δερκυλίδας καὶ οἱ ἐκεῖ (δηλ. εἰς τὴν Ἰωνίαν) (κατοικοῦντες) Ἕλληνες καὶ βάρβαροι. Ἄλλ' ὅτε (: ἄλλὰ κατοπιν) ἐρχόμενοι πρόσβεις εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἐκ μέρους τῶν Ἰωνικῶν πόλεων ἔλεγον (=ἐδίδασκον), ὅτι ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Τισσαφέρους (=ἐπὶ Τισσαφέρει), ἐὰν ἤθελε, νὰ ἀφήσῃ αὐτονόμους τὰς ἑλληνικὰς πόλεις· ἐὰν λοιπὸν ἐλεηλατεῖτο (=κακῶς πάσχοι) ἡ Καρία, ὅπου (ἦτο) ἡ κατοικία καὶ τὰ κτήματα (=ὁ οἶκος) τοῦ Τισσαφέρους, ἔλεγον (οἱ πρόσβεις) ὅτι ἐνόμιζον ὅτι αὐτὸς (δηλ. ὁ Τισσαφέρης) τότε θὰ ἄφηνεν (=αὐτὸν οὕτως ἂν ἀφεῖναι) τάχιστα αὐτοῦς (=σφᾶς) αὐτονόμους· ἀφοῦ ἦκουσαν αὐτὰ οἱ ἔφοροι, ἔστειλαν (ἀπεσταλμένους) εἰς τὸν Δερκυλίδαν καὶ διέταξαν αὐτὸν νὰ διαβῇ μὲ τὸν στρατὸν του εἰς τὴν Καρίαν καὶ τὸν ναύαρχον Φάρακα νὰ παραπλήμ μετὰ τὰ πλοῖα. Αὐτοὶ μὲν λοιπὸν αὐτὰ ἔκαμνον.

Παρατηρήσεις.

μέχρι τούτου τοῦ χρόνου, δηλ. μέχρι τῆς καταλήψεως τοῦ Ἀταρνέως, ἡ ὁποία ἔγινε τὸ 398/7.—*ταύτη*, ἐπίρρ. τοπκ.—*Ἰωνίς, ἶδος*, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἐπιθ. *Ἰωνικός*.—*ὅτι εἴη ἐπὶ Τισσ.*, εἰδικ. πρῶτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *ἐδίδασκον*· ἐπὶ *Τισσ.*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν ἐξάρτησιν.—*ἀφιέναι*, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *ἀφίημι*· αὐτονόμους τὰς πόλεις, τὸ α' εἶναι κτηγμ., τὸ δὲ β': ἀντικμ. τοῦ *ἀφιέναι*.—*πάσχοι*, ἔνεστ. εὐκτικ. τοῦ *πάσχω* (*ἐπάσχον, πείσομαι, ἐπαθον, πέπονθα, ἐπεπόνθειν*)· *κακῶς πάσχω*=κακοποιοῦμαι· τὸ ἐνεργητ. του: *κακῶς ποιῶ*=κακοποιοῦ (τὰ ἀντίθετα: *εὖ πάσχω*=εὐεργετοῦμαι· *εὖ ποιῶ*=εὐεργετῶ).—*ἐνθαπερ ὁ Τισσ. οἶκος* (δηλ. ἦν), ἀναφρκ. πρῶτ.—*ἔφασαν*, ὑποκμ.: *οἱ πρόσβεις*.—*ἀφεῖναι*, ἄφρ. ἀπρμφ. τοῦ *ἀφίημι*· ἂν ἀφεῖναι, εἰδικ. ἀπρμφ. (μὲ τὸ δυνητικὸν ἂν) ἐκ τοῦ *νομίζειν*· αὐτὸν (δηλ. τὸν *Τισσ.*), ὑποκμ. τοῦ *ἀφεῖναι*· *σφᾶς*, ἀντων. προσωπκ. γ' προσ.—*διαβαίνειν· παραπλεῖν*, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *ἐκέλευον*· ὑποκμ. τοῦ μὲν α' ἀπρμφ. εἶναι: αὐτὸν (τὸν *Δερκ.*), τοῦ δὲ β': *Φάρακα*.

§ 13-14. Ἔτυχε δὲ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον καὶ ὁ Φαγράβαζος νὰ ἔρχῃ ἔλθει (=ἀφιγμένος) εἰς τὸν Τισσαφέρην, ἀφ' ἐνὸς μὲν (=ἄμα μὲν) διότι εἶχε διορισθῆ γενικὸς στρατηγὸς (=στρατηγὸς τῶν πάν-

των) ὁ Τισσαφέρνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν διαβεβαίωση (αὐτόν), ὅτι ἦτο πρόθυμος τὴν πολεμῆσθαι ἀπὸ κοινοῦ (:μαζι=κοινη) καὶ τὴν συναγωνισθῆναι καὶ τὴν ἐκδιώξῃ μαζι (μὲ αὐτόν) τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ βασιλέως. Αὐτὸς δὲ ἀκούων (τὰς διαβεβαίώσεις αὐτὰς τοῦ Φαργαβάζου) εἶπε· «Πρῶτον μὲν λοιπὸν πέρασε μαζι μου εἰς τὴν Καρίαν, ἔπειτα δὲ θὰ σκεφθῶμεν καὶ δι' αὐτά.» Ὅταν δὲ ἦσαν (:ἔφθασαν) ἐκεῖ, ἀπεφάσισαν (=ἔδοξεν αὐτοῖς), ἀφοῦ τοποθετήσουν (=καταστήσαντας) ἀρκετὰς φρουρὰς εἰς τὰ ὄχρωματα, τὴν διαβοῦν πάλιν εἰς τὴν Ἰωνίαν. Ὅτε δὲ ἤκουσεν ὁ Δερκυλίδας, ὅτι (ὁ Τισσαφέρνης καὶ ὁ Φαργαβάζος) πάλιν ἔχουν περάσει τὸν Μαϊάνδρον (ποταμόν), εἰπὼν εἰς τὸν Φάρακα, ὅτι ἐφοβείτο, μήπως ὁ Τισσαφέρνης καὶ ὁ Φαργαβάζος κάμνοντες ἐπιδρομὰς (=καταθέοντες) λεηλατοῦν (=φέρωσι καὶ ἄγωσι) τὴν χώραν, ἣ ὅποια ἦτο ἀφύλακτος (=εἰρημὴν οὖσαν), διέβαινε καὶ αὐτὸς (εἰς τὴν Ἰωνίαν).

Παρατηρήσεις.

κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὅποιον δηλ. ὁ Δερκ. εἶχε διαβῆ εἰς τὴν Καρίαν.—πρὸς Τισσ., ὁ ὅποιος τότε διέτριβεν εἰς τὰς Σάρδεϊς.—ἀφιγμένος, πρkm. μτχ. τοῦ ἀφικνέομαι-οὔμαι· ἢ μτχ. εἶναι κτηgmκ. ἐκ τοῦ ἐτύγχανεν.—ὅτι... Τισσ., αἰτλγκ. πρὸτ. ἀπεδέδεικτο, πθηκ. ὑπερσ. τοῦ ἀποδείκνυμι· στρατηγός, κτηgm.—διαμαρτυρούμενος, μέλλ. μτχ. τοῦ διαμαρτύρομαι (διεμαρτυρόμην, διαμαρτυροῦμαι, διεμαρτυράμην)· ἢ μτχ. εἶναι τελκ.—ὅτι ἔτοιμος κτλ., εἰδικ. πρὸτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ διαμαρτυρούμενος.—κοινη, ἐπίρω. τροπκ.—συμμάχεσθαι, ἔνεστ. ἀρημφ. τοῦ συμμαχέομαι (συνεμαχόμεν, συμμαχοῦμαι, συνεμαχεσάμην, μεμάχημαι).—διάβηθι, ἀόρ. β' (κατὰ τὰ εἰς -μι) προσκτικ. τοῦ διαβαίνω.—ἔδοξεν, ἀόρ. ὀρισκ. τοῦ ἀπροσ. δοκεῖ (ἔδόκει, δόξει, ἔδοξε, δέδοκται, ἐδέδοκτο)· ὑποκμ. τοῦ ἔδοξεν εἶναι τὸ ἀρημφ. διαβαίνειν· αὐτοῖς, δκκ. προσωπκ. τοῦ ἔδοξε καὶ ὑποκμ. τοῦ διαβαίνειν.—καταστήσαντας, μτχ. ἀόρ. τοῦ καθίστημι· ἢ μτχ. χροκ.=ἐπὶ τὴν καταστήσωσιν.—ὡς δ' ἤκουσεν ὁ Δερκ., χροκ. πρὸτ.—ὅτι πάλιν... εἰς τὸν Μ., εἰδικ. πρὸτ.—πεπερακότες εἰσί (=πεπεράσασιν), πρkm. ὀρισκ. τοῦ περάω-ω.—Μαϊάνδρος, ποταμός τῆς Μ. Ἀσίας, διαρρέων τὴν Λυδίαν, Καρίαν καὶ μεγάλην Φρυγίαν.—ὡς ὀκνοίη, εἰδικ. πρὸτ. ὑποκμ.: ὁ Δερκ. ὀκνοίη, ἔνεστ. εὐκτικ. τοῦ ὀκνέω-ω (ὠκνουν, ὀκνήσω, ὠκνήσα) = φοβοῦμαι.—μὴ... ἄγωσι τὴν χώραν, ἐνδοιαστικὴ (φόβου σημαστικὴ) πρὸτ. καταθέοντες, ἔνεστ. μτχ. τοῦ καταθέω (καταθεύσομαι, κατέδραμον, καταδεδράμηκα, κατεδεδραμήκειν)· ἢ μτχ. τροπκ.—τὴν χώραν, δηλ. τὴν Ἰωνίαν.)

§ 15. Ἐνῶ δὲ αὐτοὶ (ὁ Δερκυλίδας καὶ ὁ Φάραξ) ἐπορεύοντο μὲ τὸ στράτευμά των, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο καθόλου συντεταγμένον (=οὐδέν τι συντεταγμένον), διότι ἐνόμιζον ὅτι οἱ ἐχθροὶ εἶχον προχωρήσει

(=ὡς προεληλυθότων τῶν πολεμίων) εἰς τὴν Ἐφεσίαν (χώραν) (: εἰς τὴν Ἐφεσον), ἔξαφνα βλέπουν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος (: ἀπέναντι των = ἐκ τοῦ ἀντιπέρας) σκοποὺς ἐπάνω εἰς τὰ μνήματα (: ἐπάνω εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τάφους)· καὶ ἀφου ἀνεβίβασαν καὶ αὐτοὶ (=ἀνταναβιβάσαντες) εἰς τὰ πλησίον των εὐρισκόμενα μνήματα καὶ εἰς τοὺς (πλησίον των εὐρισκομένους) πύργους μερικοὺς (στρατιώτας), διακρίνουν καλῶς παρατεταγμένους ἐκεῖ, ὅπου (=ἧ) ἦτο ὁ δρόμος των (: ἐκεῖ, ὅπου αὐτοὶ ἔμελλον νὰ πορευθοῦν), Κἄρας μὲ λευκὰς ἀσπίδας καὶ τὸ περσικὸν στρατεύμα, ὅσον ἐτύχαιε νὰ εἶναι παρόν, καὶ τὸ ἑλληνικὸν (μισθοφορικόν), ὅσον εἶχε καθένας ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς (σατράπας), καὶ τὸ ἱππικόν, (τὸ ὁποῖον ἦτο) πάρα πολὺ, τὸ μὲν (ἱππικόν) τοῦ Τισσαφέρους εἰς τὸ δεξιὸν κέρας, τὸ δὲ (ἱππικόν) τοῦ Φαρναβάζου εἰς τὸ ἀριστερόν.

Παρατηρήσεις.

οὔτοι, δηλ. ὁ Δερκ. καὶ ὁ Φάραξ, ὁ ὁποῖος συνήνωσε τὸν ναυτικὸν του στρατὸν μὲ τὸν στρατὸν τοῦ Δερκ.—οὐδέν, ἐπίρρ. τοῦ ὁποῖου ἡ ἔννοια ἐνιασχέται διὰ τῆς ἀορ. ἀντων. τι· οὐδέν τι = οὐδόλως.—τῷ στρατεύματι, δικ. τῆς συνοδείας.—προεληλυθότων, προκμ. μη. τοῦ προέρχομαι· ὡς προεληλυθότων τῶν πολ., γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγ. μὲ τὸ ὡς πρὸ αὐτῆς).—ἀντιπέρας, ἐπίρρ.=ἀπέναντι.—ἐπὶ τῶν μνημάτων... εἰς τὰ μνημεῖα, ἐννοοῦνται τάφοι ὑψηλοὶ πλησίον τῶν Σάρδεων.—ἀνταναβιβάσαντες, ἀορ. μη. τοῦ ἀνταναβιβάζω = ἀναβιβάζω καὶ ἐγώ. ἢ μη. χρονκ.—ἡ τύρσις, -εως καὶ -ιος = πύργος· τινάς, ἀντικμ. τοῦ ἀνταναβιβάσαντες· ὑποκμ. τῆς μη. Δερκυλίδας καὶ Φάραξ.—καθορῶσιν, ὑποκμ.: Δερκ. καὶ Φάραξ· πράγματι ὁμοῦ οὔτοι διακρίνουν καλῶς ἢ ἄλλοι;—ἧ αὐτοῖς ἦν δδός, ἀναφρκ. πρότ.· ἧ, ἐπίρρ. ἀναφρκ. τοπκ.: αὐτοῖς, δικ. προσωπκ. (κτητκ.) τοῦ ἦν.—Κἄρας, ὦν = οἱ κάτοικοι τῆς Καρίας.—λευκάσπιδας, ἐπίθ. μονοκατάληκτον γ' κλίσι.: ὁ, ἡ λεύκαστις, ιδος.—ὅσον ἐτύχ. παρόν, ἀναφρκ. πρότ.—τὸ ἑλληνικόν, ἐννοοῦνται οἱ Ἕλληνες μισθοφόροι, τοὺς ὁποῖους εἶχεν ὁ Τισσ. καὶ ὁ Φαρν.: οἱ μισθοφόροι οὔτοι πολλάκις ὅπως καὶ τώρα ἐδῶ ἐπολέμουν καὶ ἐναντίον Ἑλλήνων.

§ 16-17. Ὅταν δὲ ἐπληροφορήθη αὐτὰ ὁ Δερκυλίδας, τοὺς μὲν ταξίαρχους καὶ λοχαγοὺς διέταξεν (=εἶπε) νὰ παρατάσσωνται (: νὰ παρατάσσουν τοὺς ὀπλίτας των) τάχιστα εἰς βάθος ὀκτῶ ἀνδρῶν (: εἰς ὀκτῶ σειράς=εἰς ὀκτώ), οἱ δὲ πελτασταὶ νὰ τοποθετοῦνται (=καθίστασθαι) εἰς τὰ ἄκρα (τῆς παρατάξεως) (=ἐπὶ τὰ κρᾶσπεδα) ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο (=ἐγκατέρωθεν) καθὼς καὶ οἱ ἱππεῖς, ὅσους βέβαια καὶ ὁποιοῦσδήποτε ἐτύχαιε νὰ εἶχῃ ὁ ἴδιος δὲ προσέφερε θυσίαν. Ὅσον μὲν λοιπὸν στρατεύμα ἦτο ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον, ἤτοιμάζετο χωρὶς φόβον (: μὲ ψυχραμίαν) (=ἡσυχίαν εἶχε καὶ παρεσκευά-

ζετο), διὰ τὰ συνάφη μάχην· ὅσοι ὁμως (στρατιῶται) ἦσαν ἀπὸ τὴν Πριήνην καὶ ἀπὸ τὸ Ἀχιλλεῖον καὶ ἀπὸ τὰς νήσους καὶ ἀπὸ τὰς ἰωνικὰς πόλεις, (ἀπὸ αὐτοὺς) μερικοὶ μὲν (=οἱ μὲν τινες), ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν (: ἔρριψαν) εἰς τὰ σιτάρια τὰ ὄπλα των, ἐδραπέτεον· καθόσον μάλιστα (=καὶ γὰρ) τὰ σιτάρια ἦσαν ὑψηλὰ εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαιάνδρου· ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἔμενον, ἦτο φανερόν δι' αὐτοὶ δὲν θὰ μείνουν (εἰς τὴν θέσιν των) (: δι' αὐτοὶ δὲν θὰ ἀντισταθοῦν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ δι' αὐτοὶ θὰ δραπετεύουσιν εὐθὺς ὡς ἀρχίσῃ ἡ μάχη).

Πρακτηρήσεις.

ὡς... ἦσθετο, χρονκ. πρότ. ἦσθετο, ἀόρ. β' ὀριστκ. τοῦ αἰσθάνομαι.— ταῦτα, δηλ. τὴν παράταξιν τῶν στρατευμάτων τοῦ Τισσ. καὶ Φαρν.— τοῖς ταξιάρχοις καὶ λοχ., περὶ αὐτῶν ἰδ. κεφ. 1, § 27-28 ἐν σελ. 19.— τὴν ταχίστην, ἐπίρρ.= τάχιστα.— κράσπεδον=τὸ ἀκρότατον μέρος ἐνὸς πράγματος· τὰ κράσπεδα=τὰ ἄκρα τῆς παρατάξεως.— ἐκατέρωθεν, ἐπίρρ. τοπκ.— καθίστασθαι, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ εἶπεν.— ὄσους γε δὴ καὶ οἴους, τὸ ἱππικὸν τοῦ Δερκ. ἦτο ἀνάξιον λόγου.— ἔχων, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ ἐτύγγαγεν.— ὅσον... ἦν... στρατεύμα, ἀναφρκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ: ἡσυχίαν εἶχε καὶ παρεσκευάζετο.— μαχοῦμενον, μέλλ. μτχ. τοῦ μάχομαι· ὡς μαχοῦμενον, μτχ. τελκ. μὲ τὸ μόριον ὡς πρὸ αὐτῆς.— Πριήνη, πόλις εἰς τὴν Δ. παραλίαν τῆς Καρίας ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Μυκάλης πλησίον αὐτῆς ἔκειτο τὸ Ἀχιλλεῖον.— καταλιπόντες, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ καταλείπω· ἢ μτχ. χρονκ.— ἀπεδίδρασκον, πρτκ. τοῦ ἀποδιδράσκειν (ἀπεδίδρασκον, ἀποδράσομαι, ἀπέδραν, ἀποδέδρακα).— ὅσοι δὲ καὶ ἔμενον, ἀναφρκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ δήλοι ἦσαν.— μενοῦντες, μέλλ. μτχ. τοῦ μένω· ἢ μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ δήλοι ἦσαν.

§ 18. Λοιπὸν ὡς πρὸς μὲν τὸν Φαρνάβαζον ἀνηγγέλλετο (ἀπὸ αὐτομόλου) δι' αὐτὸς διέταττε (τοὺς στρατιώτας του) νὰ μάχωνται. Ὁ Τισσαφέρης ὁμως, ἐπειδὴ ἐσκέπτετο πῶς (=ὡς) ἐπολέμησεν ἐναντίον αὐτῶν (: ἐναντίον αὐτοῦ καὶ τῶν στρατευμάτων του) τὸ ἑλληνικὸν στρατεύμα τὸ ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὸν Κύρον (=τὸ Κύρειον στρατεύμα), καὶ ἐπειδὴ ἐνόμιζεν δι' ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι ὅμοιοι μὲ αὐτὸ (τὸ στρατεύμα), δὲν ἠθέλει νὰ πολεμήσῃ, ἀλλ', ἀφοῦ ἔστειλεν (ἀπεσταλμένους) πρὸς τὸν Δερκυλίδαν, εἶπεν, δι' ἐπεθύμει νὰ ἔλθῃ εἰς συνομιλίαν (=εἰς λόγους ἀφικέσθαι) μὲ αὐτόν. Καὶ ὁ Δερκυλίδας, ἀφοῦ ἔλαβε τοὺς ἀρίστους κατὰ τὸ (ἐξωτερικὸν) παράστημα (=τὰ εἶδη=τὸ εἶδος) ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς καὶ τοὺς πεζοὺς τῆς ἀκολουθίας του (=τῶν περὶ αὐτὸν καὶ ἱππέων καὶ πεζῶν), ἐπροχώρησε πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους καὶ εἶπε (πρὸς αὐτούς): «Ἐγὼ μὲν βέβαια (=ἀλλὰ μὲν ἔγωγε) ἠτοιμάσθην νὰ πολεμήσω, ὅπως βλέπετε· ἐπειδὴ ὁμως ἐκεῖνος (δηλ. ὁ Τισσαφέ-

ΜΜ

νης) ἐπιθυμεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς συνομιλίαν (μὲ ἐμέ), καὶ ἐγὼ δὲν ἀντιλέγω (: δὲν ἔχω ἀντίρρησην). Ἀλλά, ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμωμεν αὐτὰ (: νὰ γίνῃ αὐτὸ [δηλ. νὰ ἔλθωμεν εἰς συνομιλίαν]), πρέπει (προηγουμένως) νὰ δώσωμεν καὶ νὰ λάβωμεν (=δοτέον καὶ ληπτέον [ἔστιν ἡμῖν]) ἐνόρκους διαβεβαιώσεις (=πιστὰ) καὶ ὁμήρους.

Παρατηρήσεις.

ἔξηγγέλλετο, πρτκ. τοῦ ἀπροσώπως ἐδῶ λαμβανομένου ρ. ἐξαγγέλλεται κελεύειν, ὑποκμ. τοῦ ἐξηγγέλλετο· τὸν Φαρνάβαζον, ὑποκμ. τοῦ κελεύειν (ἐτεροπροσωπία).—καταλογιζόμενος-νομίζων, μτχ. αἰτλγκ.—ὡς ἐπολέμησεν αὐτοῖς, πλαγία ἐρωτηματικὴ πρὸτ.· τὸ Κύρειον στρ., ὑποκμ. τοῦ ἐπολέμησεν· αὐτοῖς, ἀντικμ.· οἱ Ἕλληνες μισθοφόροι τοῦ Κύρου ὄχι μόνον ἐνίκησαν εἰς τὰ Κούναξα τὸ ἀπέναντί των ἐχθρικὸν στρατεύμα, ἀλλὰ καὶ ἠδυνήθησαν νὰ διασχίσουν τὸ κράτος τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ σωθοῦν.—τούτω (δηλ. τῷ Κυρείῳ στρ.), δτκ. ἀντικμκ. εἰς τὸ ὁμοίους.—ὅτι εἰς λόγους... ἀφικέσθαι, εἰδικ. πρὸτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ εἰπεῖν.—ἀφικέσθαι, ἀόρ. β' ἀπρμφ. τοῦ ἀφικνοῦμαι.—λαβών, μτχ. χρονκ.· τοὺς κρατίστους, ἐπίθ. ὑπερθ. τοῦ ἀγαθὸς (κρείσων· κράτιστος)· τὰ εἶδη, αἰτ. τοῦ κατὰ τ' τῶν ἰσπέων καὶ πεζῶν, γνκ. διαιρικ. εἰς τὸ κρατίστους.—ἔγωγε, προσωπκ. ἀντων. α' προσ. μὲ τὸ ἐγκλιτικὸν μόριον γε (ἔμοῦγε, ἔμοιγε, ἐμέγε).—ὡς δρᾶτε, ἀναφρκ. πρὸτ.—ἐπεὶ... ἀφικέσθαι, αἰτλγκ. πρὸτ.—ἂν... δέη ποιεῖν, ὑποθτκ. πρὸτ.· δέη, ἐνεστ. ὑποθτκ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ· ποιεῖν, ὑποκμ. τοῦ δέη.—δοτέον καὶ ληπτέον, δηλ. ἐστὶ· δοτέον, ρηματικὸν ἐπίθ. τοῦ δίδωμι (δοτέος, α, ον)· ληπτέον, ρηματκ. ἐπίθ. τοῦ λαμβάνω (ληπτέος, α, ον)· δοτέον (ἐστὶ) = δεῖ διδόναι· ληπτέον (ἐστὶ) = δεῖ λαμβάνειν.

§ 19-20. Ἀφοῦ δὲ αὐτὰ ἔγιναν ἀποδεκτὰ καὶ ἐξετελέσθησαν, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθον, τὸ μὲν βαρβαρικὸν εἰς τὰς Τράλλεις τῆς Καρίας, τὸ δὲ ἑλληνικὸν εἰς τὴν Λεύκοφρον. Καὶ τότε μὲν αὐτὰ ἐπράχθησαν· τὴν δὲ ἐπομένην (ἡμέραν) ἦλθον (ὁ Δερκυλίδας καὶ ὁ Τισσαφέρης καὶ ὁ Φαρνάβαζος) εἰς τὸ συμφωνηθὲν μέρος, καὶ ἀπεφάσιον νὰ ἐρωτήσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, μὲ ποίους ὄρους (=ἐπὶ τίσιν) ἠδύναντο νὰ κάμουν (=ἂν ποιήσαιντο) τὴν εἰρήνην. Ὁ μὲν λοιπὸν Δερκυλίδας εἶπεν (ὅτι ἠδύναντο νὰ κάμουν τὴν εἰρήνην), ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἤθελεν ἀφήσει (=ἔῳη) τὰς ἑλληνικὰς πόλεις αὐτονόμους, ὁ δὲ Τισσαφέρης καὶ ὁ Φαρνάβαζος εἶπον ὅτι (ἠδύναντο νὰ κάμουν τὴν εἰρήνην), ἐὰν ἤθελεν ἐξέλθει (: ἀποσυρθῆ) τὸ ἑλληνικὸν στρατεύμα ἀπὸ τὴν χώραν (τοῦ βασιλέως) καὶ οἱ ἄρμοσται τῶν Λακεδαιμονίων ἀπὸ τὰς (ἐν τῇ Ἀσίᾳ) πόλεις. Ἀφοῦ δὲ εἶπον αὐτὰ, ἔκαμαν ἀνακωχὴν ἀναμεταξύ των (ἢ ὁποῖα ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ), ἕως ὅτου τὰ λεχθέντα ἀναγγελοῦν

ἀπὸ μὲν τὸν Δερκυλίδαν εἰς τὴν Λακεδαιμόνα, ἀπὸ δὲ τὸν Τισσαφέρην εἰς τὸν βασιλέα.

Παρατηρήσεις.

δόξαντα, ἄορ. μτχ. τοῦ δοκῶ· περανθέντα, πθτικ. ἄορ. μτχ. τοῦ περαίνω (ἐπέραινον, περανῶ, ἐπέρανα - πθτικ. περαίνομαι, ἐπεραίνομην, ἐπεράνθην)· δόξαντα - περανθέντα, αἰ μτχ. χρονκ. = ἐπεὶ ἔδοξεν - ἐπεὶ ἐπεράνθη. — τὰ στρατεύματα, ὑποκμ. τοῦ ἀπῆλθεν (ἀπτ. σύντ.). — Τράλλεις, εων, πόλις τῆς Καρίας παρὰ τὴν σημερινὴν πόλιν Ἀϊδίσιον. — Δεύκοφρος, vos, πόλις τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαιάνδρου. — συγκείμενον, πθτικ. πρκμ. μτχ. τοῦ συντίθημι (ἐν τῇ ὀριστικ. σύγκειμαι· ὑπερσ. συνκείμεν). — ἤλθον, ὡς ὑποκμ. ἐνν.: ὁ Δερκ. καὶ οἱ Πέρσαι σαιράπαι (δηλ. ὁ Τισσ. καὶ ὁ Φαρν.). — πυνθέσθαι, ἄορ. β' ἀορμ. τοῦ πυνθάνομαι· τὸ ἀορμ. εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. ἔδοξεν. — ἐπὶ τίσιν... ποιῶσιντο, πλαγία ἐρωτικ. πρότ. — εἰ... ἐφῆ... πόλεις, ὑποθτικ. προτ.· ἐφῆ, ἐνεστ. εὐκτικ. τοῦ εἶω· ᾧ· αὐτονόμους τὰς πόλεις, τὸ α' εἶναι κτηρμ., τὸ β': ἀντικμ. τοῦ ἐφῆ. — εἶπαν = εἶπον. — ὅτι (δηλ. ποιῶσιντο ἂν τὴν εἰρήνην), εἰδικ. πρότ. — ἕως ἀπαγγελθείη κτλ., χρονκ. πρότ.· τὰ λεχθέντα, ὑποκμ. τοῦ ἀπαγγελθείη (ἀπτ. σύντ.)· Δερκυλίδα - Τισσαφέρνει, δτικ. τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου.

4. Ὁ Ἀγησίλαος εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν. — Σπονδαὶ μετὰ τοῦ Τισσαφέρους.

(Κεφ. 4, § 1-10)

§ 1. Μετὰ δὲ ταῦτα κάποιος Ἡρώδας ἀπὸ τὰς Συρακούσας, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο εἰς τὴν Φοινίκην μὲ κάποιον ἰδιοκτητὴν πλοίου (: μὲ κάποιον ἐφοπλιστὴν = μετὰ ναυκλήρου τινός) καὶ εἶδε Φοινικικὰς τριήρεις ἄλλας μὲν (= τὰς μὲν) νὰ καταπλέουν (ἐκεῖ) ἀπὸ ἄλλα μέρη (= ἄλλοθεν), ἄλλας δὲ (= τὰς δὲ) καὶ αὐτοῦ νὰ ἔχουν ἐξοπλισθῆ, ἄλλας δὲ καὶ ἀκόμη νὰ κατασκευάζωνται, ἤκουσε δὲ προσέτι καὶ αὐτό, ὅτι δηλαδὴ αὐταὶ ἔπρεπε (: ἐπρόκειτο) νὰ συμποσωνθοῦν εἰς τριακοσίας, ἀφοῦ ἐπεβιβάσθη εἰς τὸ πρῶτον πλοῖον, τὸ ὅποῖον ἀπέπλεεν (= ἀναγόμενον) διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην του, ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Τισσαφέρης ἤτοίμαζον (= ὡς παρασκευαζομένων) τὸν στόλον αὐτὸν· διὰ ποῦ (: ἐναντίον τίνος) ὁμοῦς (ἤτοίμαζον αὐτὸν), εἶπεν ὅτι δὲν ἐγνώριζεν (= οὐδὲν εἰδέναι).

Παρατηρήσεις.

μετὰ ταῦτα, τὸ 396 π. Χ. — Συρακούσιος, ἐθνικόν = ὁ ἐκ Συρακουσῶν (πόλεως τῆς Σικελίας). — Φοινίκη, χώρα ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Με-

σογείου θαλάσσης· ὁ κάτοικος· ὁ, ἡ Φοῖνιξ, ἰκος· ἀπαντᾷ καὶ θηλ. Φοίνισσα.— ὦν-ιδῶν-προσακούσας, μτχ. ἐπιθτικ.— ὦν, ἔνεστ. μτχ. τοῦ εἰμί· ὁ Ἡρώδας εἰχε μεταβῆ εἰς τὴν Φοινίκην δι' ἐμπορικός του ὑποθέσεις· πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰχε μισθώσει τὸ πλοῖον κάποιου ἐφοπλιστοῦ.— ιδῶν, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ δρᾶω-ῶ (ἐδῶρων, ὄφρομαι, εἶδον, ἐδῶρακα ἢ ἐῶρακα, ἐῶράκειν).—καταπλεύσας-πεπληρωμένως-κατασκευαζομένως, μτχ. κτηρικ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ιδῶν (ὡς ῥήματος αἰσθητικοῦ).— ἄλλοθεν, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν.— αὐτοῦ, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν ἐν τόπῳ στάσιν.— πεπληρωμένως, πθτικ. πρσμ. μτχ. τοῦ πληρόω-ῶ.— ὅτι τρ. αὐτὰς δέοι γενέσθαι, εἰδικ. πρῶτ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγήσις τοῦ τοῦτο· δέοι, ἔνεστ. εὐκτικ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ (ἔδει, δεήσει, ἐδέησε, δεδέηκε).— ἐπιβάς, ἀόρ. β' (κατὰ τὰ εἰς -μι) μτχ. τοῦ ἐπιβαίνω· ἢ μτχ. χρονκ.— ὡς βασ. καὶ Τισσ. παρασκευαζομένων, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.) ἀντι εἰδικῆς προτάσεως· ὡς βασιλεὺς καὶ Τισσαφέρνης παρασκευάζονται.— ὅποι δέ (δηλ. παρασκευάζονται), πλαγία ἐρωτικ. πρῶτ. ἐκ τοῦ εἰδέναί· ὅποι, ἐπίρρ. ἀναφρκ. τοπικ.— οὐδέν, ἐπίρρ.— οὐδόλος.— εἰδέναί, πρσμ. ἀπρμφ. μὲ σημασίαν ἔνεστ. ἐν τῇ ὀριστικ. ὁ πρσμ. (μὲ σημ. ἔνεστ.) οἶδα (ὑπερσ. ἦδειν ἢ ἦδη, μέλλ. εἶσομαι καὶ εἰδήσω) = γνωρίζω.

§ 2. Ἐνῶ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐρίσκοντο εἰς ἀνησυχίαν (=ἀνεπιπερωμένων) καὶ ἐνῶ συνήθροισον τοὺς συμμάχους καὶ συνεσκέπτοντο, τί πρέπει νὰ κάμουν, ὁ Λύσανδρος νομίζων ὅτι καὶ κατὰ τὸ ναυικὸν θὰ εἶναι πολὺ ὑπέρτεροι (=πολὺ περιέσεσθαι) οἱ Ἕλληνες καὶ σκεπτόμενος πῶς ἐσώθη τὸ περὶ τὸν στρατεύμα, τὸ ὁποῖον ἐξεστράτευσεν (=τὸ ἀναβάν) μετὰ τοῦ Κύρου, πείθει τὸν Ἀγησίλαον γὰ ἀναλάβῃ (=ὑποσιῆναι) νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν (=στρατεύεσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν), ἃν δώσουν (οἱ Λακεδαιμόνιοι) εἰς αὐτὸν τριάκοντα μὲν ἐκ τῶν Σπαρτιατῶν, ἕως δὲ δύο χιλιάδας ἐκ τῶν νέων πολιτῶν (=τῶν νεοδαμῶδων) καὶ τὸν στρατὸν (=τὸ σύνταγμα) τῶν συμμάχων, ὁ ὁποῖος ἀνήρχετο εἰς ἕξ χιλιάδας (=ἕξακισχιλίους). Ἐκτὸς δὲ αὐτῆς τῆς σκέψεως καὶ ὁ ἴδιος (δηλ. ὁ Λύσανδρος) ἤθελε νὰ ἐκστρατεύσῃ μαζί μὲ αὐτὸν (δηλ. τὸν Ἀγησίλαον) (=συνεξελεθεῖν αὐτῷ), διὰ νὰ ἰδρῶσῃ (=ὀπως καταστήσειε) πάλιν μετὰ τοῦ Ἀγησίλαου τὰς δεκαρχίας, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἰδρυθῆ (=τὰς κατασταθεῖσας) ἀπὸ αὐτὸν (δηλ. τὸν Λύσανδρον) (=ὑπ' ἐκείνου) εἰς τὰς πόλεις, εἶχον ὁμως καταλυθῆ ἐξ αἰτίας (: τῆ ἐνεργεία) τῶν ἐφόρων, οἱ ὁποῖοι προεκήρυξαν (διὰ τοῦ Δερκυλίδου) νὰ πολιτεύεται κάθε πόλις κατὰ τὸ πατροπαράδοτον πολιτευμὰ τῆς (=παρήγγειλαν τὰς πατρίους πολιτείας).

Παρατηρήσεις.

ἀνεπιπερωμένων τῶν Λακεδαιμονίων-συναγόντων-βουλευομένων, γνκ. ἀπόλυτοι (χρονκ.) ἀνεπιπερωμένων, πθτικ. πρσμ. μτχ. τοῦ ἀναπιπερώω (ἀνε-

πτέρωσα-πθτικ. ἀναπτεροῦμαι, ἀνεπτερώθην, ἀνεπτέρωμαι)· οἱ Λακεδ. εἶχον ἀνησυχίσει ἀπὸ τὴν ἀγγελίαν τοῦ Ἡρώδα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπερίμεναν κατόπιν τῆς ἀνακωχῆς, ἡ ὁποία εἶχε γίνει τὸ 397 π. Χ. μεταξὺ τοῦ Δερκ. καὶ τῶν σατραπῶν Τισσ. καὶ Φαρν.—*τί χρῆ ποιεῖν*, πλαγία ἐρωτικ. πρότ. ἐκ τοῦ βουλευομένων' *χρῆ*, ἀπρόσ. (πρτικ. *χρῆν* ἢ *ἐχρῆν*) *ποιεῖν*, ὑποκμ. τοῦ *χρῆ*.—*Δύσανδρος*, ναύαρχος τῶν Λακεδ.—*νομίζων-λογιζόμενος*, μτχ. τροπκ.—*περιέσεσθαι*, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ *περιεῖμι* (*περιεῖν*, *περιέσομαι*, *περιγενόμενῃ*, *περιγέγονα*)· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἐκ τοῦ *νομίζων* (ὡς ρήματος δοξαστικοῦ)· *τοὺς Ἕλληνας*, ὑποκμ. τοῦ *περιέσεσθαι* (ἕτεροπροσωπία).—*ὡς ἐσώθη τὸ... ἀναβάν*, πλαγία ἐρωτικ. πρότ. ἐκ τοῦ *λογιζόμενος*· τὸ *ὡς ἀναφκ.* ἐπίρρ. τροπκ.· ἡ εὐτυχὴς ἐπάνοδος τῶν Μυριῶν τοῦ Ξενοφῶντος ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπόδειξις τῆς ἀδυναμίας τοῦ περσικοῦ κράτους.—*τὸν Ἀγησίλαόν*, τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης.—*ὑποστήναι*, ἄορ. ἀπρμφ. τοῦ *ὑφίσταμαι* (*ὑφιστάμην*, *ὑποστήσομαι*, *ὑπέστην*).—*ἂν δῶσι... τῶν συμμ.*, ὑποθτικ. πρότ.· *δῶσιν*, ἄορ. ὑποθτικ. τοῦ *δίδωμι*.—*τριακόνα Σπαρτιατῶν*, οἱ τριακόνα οὗτοι Σπαρτιάται, οἱ ὅποιοι ἀπεστέλλοντο μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὰς μακρινὰς ἐκστρατείας, ἦσαν πολεμικοὶ σύμβουλοι αὐτοῦ.—*νεοδαμῶδης, δους*, ἰδ. κεφ. 1, § 4 ἐν σελ. 5.—*στρατεύεσθαι*, τελκ. ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ *ὑποστήναι*.—*συνελεθῆναι*, ἄορ. β' ἀπρμφ. τοῦ *συνεξέρχομαι*· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ *ἐβούλετο*.—*ὅπως τὰς δεκαρχίας... μετ' Ἀγ.*, τελκ. πρότ.—*δεκαρχία*, ὀλιγαρχικὸν πολίτευμα, κατὰ τὸ ὁποῖον τὴν ἀρχὴν εἶχον δέκα ἄνδρες.—*τὰς κατασταθείσας ὑπ' ἐκείνου*, τὸ 404 π. Χ. μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀθηῶν.—*ἐκπεπτοικίας*, πρτικ. μτχ. τοῦ *ἐκπίπτω*.

§ 3-4. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Ἀγησίλαος ἀνέλαβε τὴν ἐκστρατείαν, δίδον (εἰς αὐτὸν) οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὅσα ἀκριβῶς ἐζήτησε, καὶ τροφὰς δι' ἕξ μῆνας. Ἀφοῦ δὲ προσέφερεν ὅσας θυσίας ἔπρεπε (νὰ προσφέρῃ) (=ὅσα ἔδει [θύσασθαι]), δηλαδή καὶ τὰς ἄλλας (θυσίας) (=τᾶλλα [ἱερὰ]) καὶ τὰς προσφερομένας κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς πόλεως (=τὰ διαβατήρια [ἱερὰ]), ἐξῆλθε καί, ἀφοῦ ἔστειλεν εἰς τὰς (συμμαχικὰς) πόλεις ἀγγελιοφόρους, παρήγγειλε, πόσοι ἔπρεπε ἀπὸ κάθε πόλιν (=ἐκασταχόθεν) νὰ στέλλωνται καὶ ποῦ (αὐτοί, οἱ στελλόμενοι) νὰ ἔρχωνται (=παρεῖναι), αὐτὸς δὲ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν (=ἐβουλήθη) νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν Ἀλλίδα, ὅπου ἀκριβῶς ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ πλεύσῃ (=ἔπλει) ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐθυσίασεν. Ἄλλ' ὅταν (ὁ Ἀγησίλαος) ἔφθασεν ἐκεῖ (δηλ. εἰς τὴν Ἀλλίδα), πληροφορηθέντες οἱ βοιώταρχοι ὅτι ἐθυσίαζεν, ἀφοῦ ἔστειλαν ἱππεῖς, (τὸν) διέταξαν νὰ μὴ θυσιάσῃ εἰς τὸ ἐξῆς (: νὰ μὴ συνεχίσῃ τὴν θυσίαν του) καί, ὅσα τεμάχια σφαγίων (=οἷς ἱεροῖς) εὔρον θυσιασμένα, (τὰ) διεσκόρπισαν ἀπὸ τὸν βωμόν. Αὐτὸς ὅμως ἀφοῦ ὠργισμένος ἐπεκαλέσθη τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας (=ἐπιμαρτυράμενος τοὺς θεοὺς καὶ ὀργιζόμενος), ἐπεβιάσθη εἰς τὸ πλοῖον του καὶ ἀπέπλευσεν. Ἀφοῦ δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν Γερασίδν καὶ συνήθροισεν ἐκεῖ ὅσον τὸ δυνατὸν πε-

οἰσσότερον (συμμαχικόν) στρατόν, ἔπλεε (=τόν στόλον ἐποιεῖτο) εἰς τὴν Ἔφεσον.

Παρατηρήσεις.

ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ἀγησ., γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.) ἐπαγγειλαμένου, ἀόρ. μτχ. τοῦ ἐπαγγέλλομαι (ἐπηγγελόμην, ἐπηγγειλάμην, ἐπήγγεμαι, ἐπηγγέλμην).— ὄσαπερ ἤτησεν, ἀναφρκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ διδῶσιν ἤτησεν, ἀόρ. ὀριστικ. τοῦ αἰτέω - ὦ.— σῆτον, β' ἀντικμ. τοῦ διδῶσιν ἐξαμήνου, γνκ. τῆς ιδιότητος εἰς τὸ σῆτον ἐξάμηνος, ου (οὖσ.)=χρονικὸν διάστημα ἐξ μηνῶν, ἐξαμήνου.— ἐπεὶ δὲ θυσάμενος . . . ἐξῆλθε, χρονκ. πρότ. ὄσα ἔδει, ἀναφρκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ θυσάμενος (μτχ. χρονκ.) ἔδει, πρκ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ ὡς ὑποκμ. αὐτοῦ ἔνν. τὸ ἀπρμφ. θύσασθαι.— καὶ τὰλλα καὶ τὰ διαβατήρια (ἱερά), ἐπεξηγήσεις τοῦ ὄσα ἔδει ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐξερχόμενος εἰς πόλεμον ἐθυσίαζε πρῶτον μὲν εἰς τὴν οἰκίαν του (τὰλλα) εἰς τὸν ἀγήτορα (τὸν ὀδηγόν) Δία· ἂν δὲ αἱ θυαῖαι ἀπέβαινον αἰσῖαι, ἐξήρχετο ὁ βασιλεὺς τὰ διαβατήρια εἰς τὸν Δία καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἂν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ θυαῖαι ἀπέβαινον αἰσῖαι, διέβαινε τὰ ὄρια τῆς χώρας.— προεῖπεν, ἀόρ. β' ὀριστικ. τοῦ προαγορεύω (προηγόρευον, προερεῶ, προεῖπον, προεῖρηκα).— ὄσους τε δέοι . . . παρεῖναι, πλάγια ἐρωτητικ. πρότ. δέοι, ἐνεστ. εὐκτκ. τοῦ δεῖ πέμπεσθαι καὶ παρεῖναι, ὑποκμ. τοῦ δέοι.— ἕκασταχόθεν, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν ὄποι, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν εἰς τόπον κίνησιν παρεῖναι, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ πάρεμι (παρὰ + εἰμί).— Ἀδύλις, βοιωτικὴ πόλις (σήμερον Βαθύ), ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας.— ἐνθάπερ δ' Ἀγ. ἐθύετο, ἀναφρκ. πρότ. ὅτι(ε) εἰς Τροίαν ἔπλεε, χρονκ. πρότ.— πυνθόμενοι, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ πυνθάνομαι ἢ μτχ. χρονκ.— βοιωτάραχοι ἐκαλοῦντο οἱ ἐν Θήβαις ἕνδεκα ἀνώτατοι ἄρχοντες τοῦ συνδέσμου τῶν βοιωτικῶν πόλεων.— τοῦ λοιποῦ, ἐπίρρ.=εἰς τὸ ἐξῆς.— εἶπαν=εἶπον.— εἶπαν μὴ θύειν, διότι ὁ Ἀγησ. δὲν ἐζήτησε τὴν ἄδειαν τῶν βοιωτάρχων καὶ δὲν προσέλαβε πρὸς τέλος τῆς θυσίας τὸν Βοιωτὸν ἱερέα τῆς Ἀρτέμιδος.— οἷς ἐνέτευχον . . . τεθυμένοις, ἀναφρκ. πρότ. ἐνέτευχον, ἀόρ. β' ὀριστικ. τοῦ ἐντευχάνω (ἐνετύγχανον, ἐντεύξομαι, ἐνέτευχον, ἐντετύχημα) οἷς ἱεροῖς, ἀντικμ. τεθυμένοις, πρκμ. μτχ. τοῦ θύομαι ἢ μτχ. πργμτκ. ἐκ τοῦ ἐνέτευχον.— ἐπιμαρτυράμενος, ἀόρ. μτχ. τοῦ ἐπιμαρτύρομαι (καὶ ἀόρ. ἐπεμαρτυράμην) οἱ ἄλλοι χρόνοι δὲν ἄπαντοῦν).— Γεραστός ἢ Γεραιστός, ὁ καὶ ἦ, ἀκρωτήριον καὶ πόλις ἐπὶ τῆς Ν. ἄκρας τῆς Εὐβοίας· τὸ μέρος αὐτὸ εἶχεν ὀρίσει ὁ Ἀγησίλαος ὡς τόπον συγκεντρώσεως τῶν στρατευμάτων τῶν συμμάχων (πρβλ. «καὶ ὄποι παρεῖναι»).— ὄσον ἐδύνατο . . . πλεῖστον, ἀναφρκ. πρότ.

§ 5. Ὅταν δὲ (ὁ Ἀγησίλαος) ἔφθασεν ἐκεῖ (δηλ. εἰς τὴν Ἔφεσον), κατὰ πρῶτον μὲν ὁ Τισσαφέρνης ἔστειλεν (εἰς αὐτὸν ἀπεσταλμένους) καὶ τὸν ἠρώτησε, τί ἐπιθυμῶν (: πρὸς τίνα σκοπὸν=τίνος δεόμενος) ἦλθεν. Αὐτὸς δὲ ἀπήντησεν (ὅτι ἦλθε ἐπιθυμῶν) νὰ εἶναι αὐτόνομοι καὶ αἱ πόλεις τῆς Ἀσίας, ὅπως (εἶναι αὐτόνομοι) αἱ πόλεις τῆς ἰδικῆς

μας Ἑλλάδος. Εἰς αὐτὰ ὁ Τισσαφέρης ἀπήντησεν· «Ἐὰν λοιπὸν θέλῃς νὰ κάμωμεν ἀνακωχὴν (=σπεισασθαι), ἕως ὅτου ἐγὼ στείλω (ἀπεσταλμένους) πρὸς τὸν βασιλέα (διὰ τὰ εἶπον τοὺς λόγους σου), νομίζω ὅτι σὺ δύνασαι ν' ἀποπλεύσῃς (=ἂν σε ἀποπλεῖν), ἀφοῦ κατορθώσῃς αὐτὰ (διὰ τὰ ὁποῖα ἤλθες) (: ὅτι σὺ δύνασαι νὰ ἐκτελέσῃς τὸν σκοπὸν σου καὶ ἔπειτα ν' ἀποπλεύσῃς), ἐὰν (τὸ) θέλῃς.» «Βέβαια (=ἀλλὰ) θὰ (τὸ) ἤθελα» εἶπεν «ἐὰν δὲν ἐνόμιζα ὅτι πρόκειται νὰ ἐξαπατηθῶ (=ἐξαπαταῖσθαι) ἀπὸ σέ.» «Ἄλλ' εἶναι δυνατόν» εἶπεν «εἰς σὲ νὰ λάβῃς ἐνὸρκους διαβεβαιώσεις δι' αὐτὰ (=πίστιν τούτων) ὅτι ἡμεῖς πράγματι (=ἢ μὴν), ἂν σὺ ἄνευ δόλου (: εἰλικρινῶς) πράττῃς αὐτὰ (: ἂν σὺ εἰλικρινῶς κάμῃς αὐτὰς τὰς διαπραγματεύσεις), κανὲν μέρος ἐκ τῆς χώρας σου δὲν θὰ βλάψωμεν (: τὴν ἰδικήν σου χώραν [δηλ. τὴν Ἰωνίαν] διόλου δὲν θὰ τὴν βλάψωμεν) κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνακωχῆς (=ἐν ταῖς σπονδαῖς).»

Παρατηρήσεις.

ἐπεὶ δὲ... ἀφίκετο, χρονικ. πρότ. ὑποκμ.: ὁ Ἀγησίλαος· ἐκεῖσε, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν εἰς τόπον κίνησιν.—ἤρετο, ἀόρ. β' ὀριστικ. τοῦ ἐρωτάω-ᾶ (ἠρώτων, ἐρωτήσω καὶ ἐρήσομαι, ἠρώτησα καὶ β' ἠρόμην, ἠρώτηκα).—τίνος δεόμενος ἦκοις, πλαγία ἐρωτικ. πρότ.· δεόμενος, ἔνεστ. μτχ. τοῦ δέομαι (ἐδέομην, δεήσομαι, ἐδεήθη, δεδήμαι)· τίνος, ἀντικμ. ἦκοις, ἔνεστ. εὐκτικ. τοῦ ἦκο.—ὁ δὲ εἶπε κτλ.—ὁ δὲ εἶπεν (ὅτι ἦκε δεόμενος) αὐτονόμως εἶναι καὶ τὰς ἐν Ἀσίᾳ πόλεις.—ὥσπερ καὶ τὰς...=ὥσπερ καὶ αἱ ἐν τῇ παρ' ἡμῶν Ἑλλάδι εἰσίν· ἢ πρότ. εἶναι ἀναφρ.—σπεισασθαι, ἀόρ. ἀπρμφ. τοῦ σπένδομαι (ἐσπενδόμην, σπεισομαι, ἐσπεισάμην, ἐσπεισομαι).—ἕως ἂν... πέμψω, χρονικ. πρότ.—οἶομαι καὶ οἶμαι, οἶει, οἶεται κτλ. (φώμην καὶ φώμην, φων, φετο κτλ., οἶήσομαι, φήθην)=νομίζω.—ἂν ἀποπλεῖν, εἰδικ. ἀπρμφ. μὲ τὸ δυνητικὸν ἂν.—διαπραξάμενον, ἀόρ. μτχ. τοῦ διαπράττομαι· ἢ μτχ. χρονικ.=ἐπὶν διαπράξῃ (β' πρόσ. μέσου ἀορ. ὑποτικ.).—ἐξεστίν, ἀπρόσ. (ἐξῆν, ἐξέσται)· λαβεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἐξεστίν.—ἢ μὴν, ἐπίρρ. βεβαιωτικὰ=τῷ ὄντι, ἀληθῶς.—σοῦ πράττοντος, γνκ. ἀπόλυτος (ὑποτικ.)=ἐὰν σὺ πράττῃς.—τῆς σῆς ἀρχῆς, γνκ. διαιρητ. εἰς τὸ: μηδέν· ἐννοεῖται ἡ Ἰωνία, ἢ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Λακεδ.—ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν χρόνον.

§ 6. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διαπραγματεύσεων αὐτῶν (=ἐπὶ τούτοις ἐθηεῖσιν) ὁ μὲν Τισσαφέρης ὠρκίσθη εἰς τοὺς ἀποσταλέντας πρὸς αὐτὸν Ἡριπίδαν, Δερκυλίδαν καὶ Μέγιλλον, ὅτι πράγματι ἄνευ δόλου θὰ ἐνεργήσῃ νὰ γίνῃ ἡ εἰρήνη (=ἢ μὴν πράξῃς ἀδόλως τὴν εἰρήνην), ἐκεῖνοι δὲ ἀφ' ἐτέρου ὠρκίσθησαν (=ἀντώμοσαν) ἐξ ὀνόματος (: ὡς ἀντιπρόσωποι) τοῦ Ἀγησίλαου εἰς τὸν Τισσαφέρην ὅτι πράγματι, ἐὰν αὐτὸς πράττῃ αὐτὰ, (ὁ Ἀγησίλαος) θὰ τηρήσῃ ἀπαράβατον τὴν ἀνα-

κωχήν (=ἡ μὴν [τὸν Ἀγησίλαον] ἐμπεδώσειν τὰς σπονδάς). Ὁ μὲν λοιπὸν Τισσαφέρης, ὅσα ὠρκίσθη, ἀμέσως (τὰ) παρέβη· διότι ἀντὶ τοῦ νὰ τηρήσῃ εἰρήνην πολὺ σιτάτευμα ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἐκτὸς ἐκείνου, τὸ ὅποτον (=πρὸς ᾧ=πρὸς ἐκείνω, ὅ) εἶχε προηγουμένως, ἔστειλε καὶ προσεκάλει. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος μολονότι ἀντελαμβάνετο αὐτά, ὁμως ἐτήρει πιστῶς τὴν ἀνακωχήν (=ἐνέμενε ταῖς σπονδαῖς).

Παρατηρήσεις.

ῥηθεῖσι, πθηκ. ἀόρ. μτχ. τοῦ λέγω.— ὤμοσεν, ἀόρ. ὀριστικ. τοῦ ὄμνυμι (ὄμνυν, ὀμοῦμαι, ὄμοσα, ὀμώμοκα, ὀμώμοκειν).— πρὸς αὐτόν, εὐρισκόμενον εἰς τὰς Σάρδεις.— Δερκυλίδα, οὗτος, ἐννοεῖται, κατὰ διαταγὴν τῶν ἐφόρων εἶχε καταθέσει τὴν ἀρχὴν του καὶ ἀνῆκεν εἰς τοὺς τριάκοντα συμβούλους τοῦ Ἀγησ. ὁμοίως μεταξὺ τῶν τριάκοντα συμβούλων ἦσαν καὶ ὁ Ἡριπίδας καὶ ὁ Μέγιλλος.— *πράττοντος αὐτοῦ*, γνκ. ἀπόλυτος (ὑποθηκ.).— *ἐὰν πράττη αὐτός*.— *ἐμπεδώσειν*, μέλλ. ἀπρομ. τοῦ *ἐμπεδώω*-*ῶ* (ἡμπέδουν, ἐμπεδώσω, ἡμπέδωσα).— *καίπερ αἰσθανόμενος*, μτχ. ἐνδτικ. ἡ σημασία της καθίσταται σαφέστερα μὲ τὴν προσθήκην τοῦ *καίπερ* = *εἰ καὶ ἡσθάνετο*.

§ 7. Ὅτι δὲ ἡσυχάζων καὶ ἀπρακτῶν (=ἡσυχίαν τε καὶ σχολὴν ἔχων) ὁ Ἀγησίλαος ἔμενεν εἰς τὴν Ἔφεσον, ἐπειδὴ τὰ πολιτεύματα εἰς τὰς πόλεις ἦσαν (: ἐπειδὴ ἡ πολιτειακὴ κατάστασις εἰς τὰς πόλεις ἦτο) εἰς πλήρη ἀταξίαν (=ἅτε *συντεταραγμένων τῶν πολιτειῶν*) καὶ οὔτε δημοκρατία ὑπῆρχε πλέον, ὅπως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀθηναίων, οὔτε δεκαρχία, ὅπως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λυσάνδρου, (καὶ) ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅλοι τὸν Λύσανδρον, ἐστενοχώρουν αὐτὸν (=προσέκειντο αὐτῷ) παρακαλοῦντες (=ἀξιοῦντες) νὰ κατορθώῃ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Ἀγησίλαον, ὅσα εἶχον ἀνάγκη· καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε πάρα πολὺς ὄχλος (τὸν) ἠκολούθει κολακεύων (=θεραπεύων) αὐτόν, ὥστε ὁ μὲν Ἀγησίλαος ἐφαίνετο ἀπλοῦς ἰδιώτης, ὁ δὲ Λύσανδρος βασιλεύς.

Παρατηρήσεις.

ὡς δὲ... ἐν τῇ Ἐφέσῳ, χρονικ. πρότ. ἔχων, μτχ. τροπικ. ἡσυχίαν καὶ σχολήν, ἀντικμ.— *ἅτε συντεταραγμένων τῶν πολιτειῶν*, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ. μὲ τὸ ἅτε πρὸ αὐτῆς) *συντεταραγμένων*, πρκμ. μτχ. τοῦ *συνταράττομαι*.— *ὥσπερ ἐπ' Ἀθην.* (δηλ. ἦν δημοκρατία), ἀναφορ. πρότ. ἐπ' Ἀθηναίων— *ἐπὶ Λυσάνδρου*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλοῦντες χρονικὴν περίοδον.— *ἅτε γινώσκοντες*, μτχ. αἰτλγκ. (μὲ τὸ ἅτε πρὸ αὐτῆς) τὸν Λύσανδρον ἐγνώριζον ἀπὸ τῶν προτέρων χρόνων· οὗτος δύο φορές εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ ὡς ναύαρχος, δηλ. τὸ 408/7 καὶ 406/5 π. Χ.· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀθηναίων (τὸ 404) ἐπλευσεν ἐκεῖ καὶ ἴδρυσεν εἰς τὰς πόλεις τὰς δεκαρχίας (§ 2).— *προσέκειντο*, πρκμ. τοῦ *προσέκειμαι*· ὡς ὑποκμ. τοῦ *προσέκειντο* ἐνν.: *οἱ δεόμενοί τινος*.— *ἀξιοῦντες*,

μηχ. τροπκ.—ὦν ἐδέοντο, ἀναφρκ. πρότ.—παμπληθής, ἐς, ἐπιθ. δικατάληκτον γ' κλίσι.—θεραπεύων, μηχ. τροπκ.—ὥστε ὁ μὲν κτλ., συμπερσμητκ. πρότ.· ἰδιώτης· βασιλεύς, κτηρμ.

§ 8. Ὅτι μὲν λοιπὸν ἐξώρτισαν καὶ τὸν Ἀγησίλαον αὐτά, (αὐτὸ) ἔγινε φανερόν (=ἐδήλωσε) κατόπιν· οἱ ἄλλοι ὁμως (=γε μὴν), δηλαδή οἱ τριάκοντα (ἐκτὸς τοῦ Λυσάνδρου) ἀπὸ τὸν φθόνον των (κινουμένοι) δὲν ἐσιώπων, ἀλλ' ἔλεγον πρὸς τὸν Ἀγησίλαον, ὅτι παράνομα ἔπραττεν ὁ Λύσανδρος, διότι ἔζη (: διότι ἐνεφάνιζετο=διάγων) μεγαλοπρεπέστερον ἀπὸ τὸν βασιλέα (=τῆς βασιλείας=τοῦ βασιλέως). Ὅτε δὲ καὶ ἤρχισεν ὁ Λύσανδρος νὰ παρουσιάσῃ μερικοὺς εἰς τὸν Ἀγησίλαον, ὄλους, ὅσους ἐνόει (ὁ Ἀγησίλαος) (=οἷς γνοίῃ [Ἀγησίλαος]), ὅτι αὐτὸς (ὁ Λύσανδρος) ὑπεστήριζε κάπως (=αὐτὸν συμπτρόντα τι), ἀπράκτους (τοὺς) ἀπέπεμπε. Καὶ ἐπειδὴ πάντοτε τὰ ἀντίθετα, ἀπὸ ὅσα ἐπεθύμει, ἀπέβαινον εἰς τὸν Λύσανδρον, ἐνόησεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον (=δή), τί συνέβαινε (=τὸ γιγνόμενον)· καὶ οὔτε πλέον (=ἔτι) ἐπέτρεπε νὰ τὸν ἀκολουθῇ ὄχλος (: πληθὸς ἀνθρώπων), καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι (τὸν) παρεκάλουν (=τοῖς δευμένοις) νὰ (τοὺς) ὑποστηρίξῃ κάπως, σαφῶς ἔλεγεν, ὅτι ὀλιγότερον κέρδος θὰ εἶχον (: ὅτι αἱ ὑποθέσεις των χειροτέραν ἐκβασιν θὰ ἐλάμβανον), ἐὰν αὐτὸς (τοὺς) ὑπεστήριζεν (=εἰ αὐτὸς παρείη).

Παρατηρήσεις.

ὅτι μὲν... ταῦτα, εἰδικ. πρότ.· ἔμνηεν, ἀόρ. ὄριστκ. τοῦ μαίνω (καὶ ἀόρ. ἔμνηνα· μέσον· μαίνομαι, ἐμαινόμεν, μανοῦμαι, ἐμάνην)· ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ ἔμνηεν (ἀττ. σύντ.) ἐννοοῦνται αἱ τιμαὶ αἱ ἀπονεμόμεναι εἰς τὸν Λύσ. ὑπὸ τοῦ πλήθους.—ἐδήλωσεν, ἐδῶ ἀπροσώπως = δῆλον ἐγένετο.—τριάκοντα, ἐπεξηγήσεις τοῦ οἱ ἄλλοι· ἐδῶ τὸ τριάκοντα· δηλοῖ οὐχὶ ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ τὸ ἀξίωμα τῶν ἀποτελούντων τὸ πολεμικὸν συμβούλιον τοῦ Ἀγησίλαου· περὶ τοῦ συμβουλίου αὐτοῦ ἴδ. ἐν σελ. 33.—εἰρών, πρτκ. τοῦ σιγάω-ῶ.—τῆς βασιλείας (=τοῦ βασιλέως), β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· βασιλεία, κυρ.=βασιλικὸν ἀξίωμα.—ὀγκρηότερον, ἐπίρρ. συγκρτκ.· ἐπίθ. ὀγκρηδός=μεγαλοπρεπέης.—διάγων, μηχ. αἰτλγκ. ἢ τροπκ.—οἷς γνοίῃ... τι, ἀναφρκ. πρότ.· γνοίῃ, ἀόρ. β' (κατὰ τὰ εἰς -μι) εὐκτκ. τοῦ γινώσκω· συμπτρόντα, μηχ. κτηρμτκ. ἐκ τοῦ γνοίῃ· τί, αἰτ. τοῦ κατὰ τι.—πάντας· ἠττωμένους, τὸ α' εἶναι ἀντικμ., τὸ δὲ β'· κτηρμ. τοῦ ἀπέπεμπεν.—ὡς δ'· ἀεὶ τὰ ἐναντία... τῷ Λύσ., αἰτλγκ. πρότ.—ἔπεσθαι, ἐνεστ. ἀπρμρ. τοῦ ἔπομαι (εἰπόμην, ἔπομαι, ἐσπόμην)· εαυτῶ, ἀντικμ.—εἶα, πρτκ. τοῦ εἶω-ῶ.—ἐλαττον, ἐπίρρ. συγκρτκ. (ὀλίγον-ἐλαττον-ἐλάχιστα).—ἔξοιεν, μέλλ. εὐκτκ. τοῦ ἔχω.—παρείη, ἐνεστ. εὐκτκ. τοῦ πάρεμι (παρὰ+εἰμι)=εἶμαι πλησίον τινός καὶ βοηθῶ αὐτόν, παρίσταμαι ὡς βοηθός, ὑποστηρίζω.

§ 9. Ἐπειδὴ δὲ (ὁ Λύσανδρος) δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ (=βαρέως δὲ φέρων) τὴν ταπεινώσιν, παρουσιάσθη (εἰς τὸν Ἀγησίλαον) καὶ (τοῦ) εἶπεν· «Ἀγησίλαε, λοιπὸν (=ἄρα) οὐ πράγματι (=μὲν) ἐγνώριζες νὰ ταπεινώνης (=μειοῦν) τοὺς φίλους σου.» «Ναὶ μὰ τὸν Δία» εἶπεν «ἐκείνους τοῦλάχιστον, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ φαίνωνται ἀνώτεροί μου· τοὺς ὑποστηρίζοντας ὁμῶς (ἐμέ), ἐὰν δὲν ἐγνώριζα νὰ (τοὺς) τιμῶ καὶ ἐγὼ (=ἀντιτιμᾶν), θὰ ἐντροπέωμην.» Καὶ ὁ Λύσανδρος εἶπεν· «Ἄλλ' ἴσως πολὺ ὀρθότερα (=καὶ μᾶλλον εἰκότα) οὐ πράττεις ἀπὸ ὅ,τι ἐγὼ ἔπραττον· λοιπὸν τὴν ἐξῆς τοῦλάχιστον (=ἐκ τοῦ λοιποῦ) χάριν νὰ μοῦ κάμῃς (=χάρισαί μοι)· διὰ νὰ μὴ ἐντροπέωμαι ποῦ δὲν ἔχω καμίαν ἐπιρροήν (=ἀδυνατῶν) πλησίον σου καὶ διὰ νὰ μὴ σοῦ εἶμαι ἐμπόδιον, στείλε με κάποιον· διότι ὅπου κι' ἂν εἶμαι, θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ εἶμαι χρήσιμος (=ἐν καιρῷ).»

Παρατηρήσεις.

φέρων, μτχ. αἰτλγκ.—τῇ ἀτιμίᾳ, δικ. τῆς αἰτίας.—προσελθὼν, μτχ. χρονκ.—μειοῦν, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ μειόω-ω (πθτικ. μειοῦμαι, ἀόρ. ἐμειώθην· ἄλλοι χρόνοι δὲν ἀπαντοῦν)· τὸ ἀπρμφ. εἶναι τελκ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἠπιστώ, τὸ ὅποιον εἶναι πρτκ. τοῦ ἐπίσταμαι (ἠπιστάμην, ἐπιστήσομαι, ἠπιστήθην).—ναὶ μὰ Δί', δηλ. ἐπίσταμαι μειοῦν.—ἐμοῦ, γγκ. συγκριτικ. ἢ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.—μείζωνας (ἢ μείζονας), συγκριτικ. ἐπίθ. (μέγας, μείζων, μέγιστος).—τοὺς αὔξοντας, ἔνεστ. μτχ. τοῦ αὔξω.—αἰσχυνοίμην, ἔνεστ. εὐκτικ. τοῦ αἰσχύνομαι (ἠσχυνόμην, αἰσχυνοῦμαι, ἠσχύνθην, ἠσχυνμαι).—εἰκότα, οὐδ. οὐσιαστικ.· εἰκός, ὅτος=λογικόν, ὀρθόν.—ἢ ἐγὼ ἔπραττον, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· ὑπαινίσσεται ὁ Λύσ. τὰς προσπαθείας του διὰ τὴν ἀνάγκησιν τοῦ Ἀγησίλαου εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης.—ἐκ τοῦ λοιποῦ, κυρίως = ἐκ τούτου, τὸ ὅποιον ὑπολείπεται· ἔπειτα=τοῦλάχιστον.—χάρισαι, ἀόρ. προστικ. τοῦ χαρίζομαι.—ὅπως ἂν μὴτ' αἰσχύνωμαι· μῆτε... ὦ, τελκ. προτάσεις· ἀδυνατῶν, μτχ. κτηρμκ. ἐκ τοῦ αἰσχύνωμαι.—ἐμποδῶν, ἐπίρρ.=πρὸ τῶν ποδῶν, μέσα εἰς τὰ πόδια, ἐμπόδιον.—ὦ, ἔνεστ. ὑποτικ. τοῦ εἶμι.—ἀποπέμψων, ἀόρ. προστικ. τοῦ ἀποπέμπω.—ποι, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν εἰς τόπον κίνησιν.—ὅπου ἂν ὦ, ἀναφρκ. πρὸτ.—πειράσομαι, μέλλ. ὀρισκ. τοῦ πειράομαι-ῶμαι.

§ 10. Ἀφοῦ δὲ εἶπεν αὐτὰ (ὁ Λύσανδρος), ἐφάνη καλὸν εἰς τὸν Ἀγησίλαον τοιοῦτοτρόπως νὰ πράξῃ, καὶ στείλλει αὐτὸν εἰς τὸν Ἑλλησποντιον. Ἐκεῖ δὲ ὁ Λύσανδρος ἀντιληφθεὶς, ὅτι ὁ Σπιθριδάτης ὁ Πέρσης προσεβάλλετο κάπως (=ἐλαττούμενόν τι) ἀπὸ τὸν Φαρνάβαζον, ἔρχεται εἰς συνομιλίαν μὲ αὐτὸν (=διαλέγεται αὐτῷ) καὶ (τὸν) πείθει νὰ ἀποστατήσῃ μαζί μὲ τὰ παιδιὰ του (=ἔχοντα τοὺς τε παῖδας), μὲ τὰ χρήματά του καὶ μὲ ἱππεῖς περίπου διακοσίους. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἄφησεν εἰς τὴν Κύζικον, τὸν ἴδιον δὲ (τὸν Σπιθριδάτην) καὶ τὸν υἱόν

του, ἀφοῦ ἐπεβίβασεν (εἰς πλοῖον), ἦλθε μαζί με αὐτούς (=ἦκεν ἄγων [αὐτούς]) πρὸς τὸν Ἀγησίλαον. Ὅταν δὲ (τοὺς) εἶδεν ὁ Ἀγησίλαος, ἠὲ χαριστήθη διὰ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν (=τῇ πράξει) καὶ ἀμέσως ἐξήτει πληροφορίας (=ἀνεπνυθάνετο) διὰ τὴν χώραν καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ Φαρναβάζου (: διὰ τὴν χώραν, τὴν ὁποῖαν διώκει ὁ Φαρνάβαζος).

Παρατηρήσεις.

εἰπόντος (τοῦ Λυσάνδρου), γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.)—ἔδοξεν, ἄορ. ὀριστκ. τοῦ ἄπροσ. δοκεῖ· ὑποκμ. αὐτοῦ τὸ ἄπρομφ. ποιεῖν.—αἰσθόμενος, ἄορ. β' μτχ. τοῦ αἰσθάνομαι (ἡσθάνομην, αἰσθήσομαι, ἡσθόμην [ὑποτικκ. αἰσθώμαι, αἰσθη, αἰσθηται κτλ.], ἡσθημαι, ἡσθήμην)· ἡ μτχ. χρονκ. ἢ αἰτλγκ.—Σπιθριδάτην, οὗτος πιθανῶς ἦτο ὑποσατράτης τοῦ Φαρναβάζου.—ἐλαττούμενον, ἐνεστ. μτχ. τοῦ ἐλαττόμαι-οὔμαι· ἡ μτχ. κτηρικκ. ἐκ τοῦ αἰσθόμενος· τι, αἰτ. τοῦ κατὰ τι· ὑπὸ Φαρν.. ποιητικ. αἰτιον.—ἀποστῆναι, ἄορ. β' ἄπρομφ. τοῦ ἀφίσταμαι (ἀφιστάμην, ἀποστήσομαι, ἀπέστην, ἀφέστηκα, ἀφειστήκειν).—ἔχοντα, μτχ. τροπκ.—τοὺς παῖδας, δηλ. τὴν θυγατέρα καὶ τὸν υἱόν.—τὰ ἄλλα, δηλ. τὴν θυγατέρα, τὰ χρήματα καὶ τοὺς ἵππους.—κατέλιπεν, ἄορ. β' ὀριστκ. τοῦ καταλείπω.—Κύζικος, πόλις τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ χερσονήσου τινὸς τῆς Προποντίδος.—ἀναβιβασάμενος, ἄορ. μτχ. τοῦ ἀναβιβάζομαι (μέλλ. ἀναβιβῶμαι, ἄορ. ἀνεβιβασάμην)· ἡ μτχ. χρονκ.—ἄγων, μτχ. τροπκ.—πρὸς Ἀγασ., εὐρισκόμενον εἰς Ἔφεσον (§ 7).—ἡσθη, ἄορ. ὀριστκ. τοῦ ἡδομαι (ἡδόμην, ἡσθήσομαι, ἡσθην)· τῇ πράξει, δικ. τῆς αἰτίας.—ἀνεπνυθάνετο, πρτικ. τοῦ ἀναπνυθάνομαι (ἀνεπνυθάνομην, πέψσομαι, ἀνεπνυθόμην, πέπυσμαι, ἐπεπύσμη).

5. Παρασπονδία τοῦ Τισσαφέρους.—

Ἡ παρὰ τὸν Πακτωλὸν μάχη.

(Κεφ. 4, § 11-24)

§ 11. Ὅτε δὲ ὑπερηφανευθεὶς (=μέγα φρονήσας) ὁ Τισσαφέρων διατὸ ἀποσταλὲν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως στρατεύματα ἐδήλωσε (διὰ πρέσβειων) εἰς τὸν Ἀγησίλαον ὅτι θὰ πολεμήσῃ ἐναντίον του (=προεῖπεν Ἀγησιλάῳ πόλεμον), ἐὰν δὲν ἀπῆρχετο ἐκ τῆς Ἀσίας, οἱ μὲν ἄλλοι, δηλαδή οἱ σύμμαχοι καὶ ἐκ τῶν Λακεδαιμονίων οἱ παρόντες, προφανῶς πολὺ ἐστενοχωρήθησαν (=φανεροὶ ἐγένοντο μάλα ἀχθесθέντες), διότι ἐνόμιζον ὅτι ἡ παροῦσα (πολεμικὴ) δύναμις τοῦ Ἀγησιλάου ἦτο κατωτέρα (=ἐλάττω) τῆς προετοιμασίας τοῦ βασιλέως· ἀλλ' ὁ Ἀγησίλαος μὲ πολὺν φαιδρὸν τὸ πρόσωπον διέταξε τοὺς πρέσβεις νὰ ἀναγγείλουν εἰς τὸν Τισσαφέρην, ὅτι μεγάλην χάριν ἐχρεώσται εἰς αὐ-

τόν, διότι παραβάς τοὺς ὄρκους (: διότι διὰ τῆς ἐπιτοκίας του) αὐτὸς μὲν ἐχθροὺς (εἰς τὸν ἑαυτὸν του) τοὺς θεοὺς ἔκαμεν, εἰς δὲ τοὺς Ἑλληνας συμμάχους. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀμέσως εἰς μὲν τοὺς στρατιώτας παρήγγειλε νὰ ἐτοιμάζωνται δι' ἐκστρατείαν, εἰς δὲ τὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας κατ' ἀνάγκην θὰ ἤρχετο ἕνας πού ἐκστρατεύει (=ἀνάγκη ἦν ἀφικνεῖσθαι στρατευομένῳ [τινί]) κατὰ τῆς Καρίας, ἔδωκε διαταγὴν (=προεῖπε) νὰ ἐτοιμάζουσαν τροφίμα πρὸς πώλησιν (: νὰ ἐφοδιάζωνται μὲ τροφίμα πρὸς πώλησιν=ἀγορὰν παρασκευάζειν). Ἐπίσης παρήγγειλεν εἰς τοὺς Ἴωνας καὶ εἰς τοὺς Αἰολεῖς καὶ εἰς τοὺς Ἑλλησποντίους νὰ τοῦ στέλλουσαν εἰς τὴν Ἔφεσον ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔμελλον νὰ ἐκστρατεύσουν μαζί του (=τοὺς συστρατευσομένους).

Παρατηρήσεις.

ἐπεὶ δὲ... προεῖπεν Ἄγ. πόλεμον, χρονικ. πρότ. μέγα, σύστοιχον ἀντικμ. (=μεγάλα φρονήματα) τοῦ φρονήσας (μτχ. αἰτλγκ).—ἐπὶ τῷ στρατ., ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν αἰτίαν.—προεῖπεν, ἄορ. β' ὀριστικ. τοῦ προαγορεύειν Ἄγρησιλάῳ πόλεμον, ἀντικείμενα.—εἰ μὴ ἄπιοι ἐκ τῆς Ἀσίας, ὑποθτικ. πρότ. ἄπιοι, ἐνεστ. εὐκτικ. τοῦ ἀπέρχομαι.—οἱ μὲν ἄλλοι κτλ., ἡ κυρία πρότ.—σύμμαχοι καὶ οἱ παρόντες, ἐπεξήγησις τοῦ οἱ ἄλλοι.—ἄχθεσθέντες, ἄορ. μτχ. τοῦ ἄχθομαι (ἠχθόμεν, ἀχθέσομαι, ἠχθέσθην) ἢ μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ φανεροὶ ἐγένοντο.—νομιζόντες, μτχ. αἰτλγκ.—ἐλάττω (ἢ ἐλάττονα), συγκριτικ. ἐπίθ. τοῦ μικρὸς (ἐλάττων, ἐλάχιστος).—τῆς παρασκευῆς, γνκ. συγκριτικ. ἢ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.—φαιδρῶ, κτηρικ. προσδ. εἰς τὸ: τῷ προσώπῳ.—ὡς... ἔχοι, εἰδικ. πρότ. χρησημεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἀπαγγεῖλαι.—ὅτι ἐπιτοκῆσας κτλ., αἰτλγκ. πρότ. ἐπιτοκῆσας, μτχ. τροπικ.—πολεμίους τοὺς θεοὺς, τὸ α' εἶναι κτηρικ., τὸ δὲ β': ἀντικμ. τοῦ ἐκτῆσατο (ἄορ. ὀριστικ. τοῦ κτάομαι—ῶμαι).—εἰς ἕς ἀνάγκη ἦν... Καρίαν, ἀναφρκ. πρότ. ἀνάγκη ἦν, ἄρῳσ. ἐκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς τὸ ἀπρμφ. ἀφικνεῖσθαι.—ἐπέστειλεν, ἄορ. ὀριστικ. τοῦ ἐπιστέλλω (ἐπέστελλον, ἐπέστειλα, ἐπέσταλκα, ἐπεστάλκειν).—τοὺς συστρατευσομένους, μέλλ. μτχ. τοῦ συστρατεύομαι ἢ μτχ. ἐπιθτικ.

§ 12. Ὁ δὲ Τισσαφέρνης, καὶ διότι ἱππικὸν δὲν εἶχεν ὁ Ἀγησίλαος, ἢ δὲ Καρία ἦτο ἀκατάλληλος δι' ἱππικὸν (=ἀφιππος), καὶ διότι ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς ὠργίζετο ἐναντίον του διὰ τὴν ἀπάτην, ἐσημάτισε τὴν γνώμην, ὅτι αὐτὸς (δηλ. ὁ Ἀγησίλαος) πράγματι (=τῷ ὄντι) θὰ βαδίσει κατὰ τῶν κτήσεων του (=ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον) εἰς τὴν Καρίαν, καὶ (δι' αὐτὸ) τὸ μὲν πεζικὸν του ὄλον τὸ διεβίβασε (: τὸ ἐπέρασεν) ἐκεῖ, τὸ δὲ ἱππικὸν του ὠδήγει διὰ κυκλικῆς κινήσεως (: δι' ἐλιγμῶν (=περιῆγεν) εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαιάνδρου, μὲ τὴν ἰδέαν (=νομίζων) ὅτι ἦτο ἱκανὸς νὰ καταπατήσῃ μὲ τὸ ἱππικὸν του (=τῇ ἱππῳ) τοὺς Ἑλληνας, προτοῦ (αὐτοὶ) φθάσουν εἰς τὰ ἀκατάλληλα δι' ἱππι-

κὸν μέρη (τῆς Καρίας) (=εἰς τὰ δύσιππα [χωρία]). Ὁ Ἀγχιόλαος ὁμως ἀντὶ τὰ βαδίσθη κατὰ τῆς Καρίας ἀμέσως στραφεὶς κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν (δηλ. πρὸς βορρᾶν) (=τάναντία ἀποστρέψας) ἐπορεύετο πρὸς τὴν Φρυγίαν, καὶ τὰς πόλεις πού συνήντα κατὰ τὴν πορείαν του (=τὰς ἐν τῇ πορείᾳ) ὑπέτασσε, καί, ἐπειδὴ εἰσέβαλεν (εἰς αὐτάς) χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν (= [αὐταῖς] ἀπροσδοκῆτοίς), πάρα πολλὰ λάφυρα ἐλάμβανεν.

Παρατηρήσεις.

καὶ ὅτι ἵππ. οὐκ εἶχεν... ἦν, καὶ ὅτι ἤγεῖτο... ἀπάτην, αἰτλγκ. προτάσεις αἰτιολογοῦσαι τὴν μτχ. νομίσας.—ἱππικὸν οὐκ εἶχε, διότι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ Ἀγσχ., δὲν ἦτο ἄξιον λόγου.—ἄφιππος, ὄν, ἐπίθ. δικατάληκτον τῆς β' κλίσι.—διὰ τὴν ἀπάτην, δηλ. διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὄρκων.—τῷ ὄντι, κυρ. οὐδ. μτχ. τοῦ εἰμί (τὸ ὄν, τοῦ ὄντος, τῷ ὄντι κτλ.=τὸ πρᾶγματι ὑπάρχον).—ἐδῶ ἐπίρρ. βεβαιωτικόν.—δρμήσειν, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ δρμάω-ῶ τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἐκ τοῦ νομίσας' αὐτόν, ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ.—τὸ μὲν πεζὸν ἅπαν, τοῦτο ἀνήρχετο εἰς 50.000 ἄνδρας.—διεβίβασεν, ἐκ τῶν Σάρδεων, ὅπου διέμενεν ὁ Τίσις.—τὸ ἱππικόν, τοῦτο ἀνήρχετο εἰς 10.000 ἵππους.—καταπατήσαι, ἄορ. ἀπρμφ. τοῦ καταπατέω-ῶ.—τῇ ἵππῳ, δικ. ὄργανκ.—πρὶν... ἀφικέσθαι, χρονκ. πρῶτ.—δύσιππος, ὄν, ἐπίθ. δικατάληκτον β' κλίσι.—τάναντία, κρῶσις = τὰ ἐναντία (ἐπιρρηματικῶς = κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν).—ἀποστρέψας, ἄορ. μτχ. τοῦ ἀποστρέφω (ἀμτβτ.=ἀποστρέφομαι).—ἐπὶ Φρυγίας, ἐνν. τὴν μικρὰν Φρυγίαν τοῦ Φαρυ. παρὰ τὴν Προποντίδα.—ἐμβάλων, ἄορ. β' μτχ. τοῦ ἐμβάλλω' ἢ μτχ. αἰτλγκ. ἀπροσδοκῆτοίς, κτγμ. ἀπροσδόκητος, ὄν, ἐπίθ. δικατάληκτον β' κλίσι.—παμπληθῆ, ἐπίθ. δικατάληκτον γ' κλίσι: παμπληθῆς, ἐς.

§ 13-14. Καὶ κατὰ μὲν τὸν ἄλλον χρόνον χωρὶς κίνδυνον (=ἀσφαλῶς) ἐπορεύετο διὰ μέσου (τῆς ἐχθρικῆς χώρας). Ὅτε ἔμως εὐρίσκετο (=ὄντος δὲ) ὄχι μακρὰν (=οὐ πόρρω) τοῦ Δασκυλείου, προχωροῦντες οἱ ἵππεις αὐτοῦ ἔτρεχαν ἐπάνω εἰς ἓνα λόφον, διὰ νὰ ἴδουν τί ἦσαν τὰ ἔμπροσθεν (: τί ἦτο ἔμπροσθεν αὐτῶν). Κατὰ τινα δὲ τύχην καὶ οἱ ἵππεις τοῦ Φαρναβάζου, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἴσοι κατὰ τὸν ἀριθμὸν πρὸς τοὺς Ἑλληνας, ἀποσταλέντες ἀπὸ τὸν Φαρνάβαζον ἔτρεχαν καὶ αὐτοὶ ἐπάνω εἰς τὸν ἴδιον ἀκριθῶς (=ἐπὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον) λόφον. Ἀφοῦ δὲ εἶδον ὅτι δὲν ἀπεῖχον ἀναμεταξύ των οὔτε τέσσαρα πλέθρα, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσταμάτησαν καὶ οἱ δύο (στρατοί), οἱ μὲν Ἑλληνες ἵππεις παρατεταγμένοι ὡς φάλαγξ εἰς βάθος τεσσάρων ἀνδρῶν (: εἰς τέσσαρας σειρὰς = ἐπὶ τετάρων), οἱ δὲ βάρβαροι παραταχθέντες οὕτως, ὥστε εἰς μὲν τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεώς των νὰ εἶναι ὄχι περισσότεροι τῶν δώδεκα ἀνδρῶν, εἰς δὲ τὸ βάθος πολλοὶ³ σειραὶ (=τοὺς πρώτους

οὐ πλέον ἢ εἰς δώδεκα ποιήσαντες, τὸ βάθος δ' ἐπὶ πολλῶν). Ἔπειτα ὄμως πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὄρμησαν οἱ βάρβαροι. Ὅτε δὲ συνεπλάκησαν (=εἰς χεῖρας ἤλθον), ὅσοι μὲν ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐκτύπησαν μερικοὺς (βαρβάρους), ὅλοι ἔσπασαν τὰ δόρατά των, οἱ δὲ Πέρσαι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀκόντια ἀπὸ ξύλον κρानεῖας (=κρανεῖνα), ταχέως δώδεκα μὲν ἱππεῖς, δύο δὲ ἵπλους ἐφόνευσαν. Ἐνεκα δὲ τούτου ἐτράπησαν εἰς φυγὴν (=ἐτρέφθησαν) οἱ Ἕλληνες ἱππεῖς. Ἄλλ' ὅταν ὁ Ἀγησίλαος ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν μαζὶ μὲ τὸς ὀπλίτας του, πάλιν ὑπεχώρουν οἱ βάρβαροι καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς φονεύεται.

Παρατηρήσεις.

πόρρω, ἐπίρρ. τοπκ. (συγκριτ. *πορρωτέρω* - ὑπερθ. *πορρωτάτω*).— ὄντος (δηλ. τοῦ Ἀγησίλαου), γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.).— *Δασκυλείου*, γνκ. ἀντικνκ. εἰς τὸ πόρρω· *Δασκυλείου*, πόλις παρὰ τὴν Προποντίδα, ἔδρα τοῦ σατράπου Φαρν.— *προϊόντες*, ἔνεστ. μτχ. τοῦ *προέρχομαι*.— *ἤλαννον*, πρκ. τοῦ *ἐλαύνω* (*ἤλανον*, ἐλῶ [ἐλᾶς, ἐλᾶ κτλ.], ἤλασα, ἐλήλακα).— ὡς *προῖδοιεν*, τελκ. πρότ. ὡς, τελκ. σὺνδ. *προῖδοιεν*, ἀόρ. β' εὐκκ. τοῦ *προορῶ*.— *τί τᾶμπροσθεν εἶη*, πλαγία ἐρωτητκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *προῖδοιεν*· *τᾶμπροσθεν*, κρῶσις = τὰ *ἔμπροσθεν*.— *όντες*, μτχ. ἐπιθετκ. *παρόμοιοι*, κτγρμ. τοῖς Ἕλλησι, δτκ. ἀντικνκ. εἰς τὸ *παρόμοιοι*· *τὸν ἀριθμόν*, αἰτ. τοῦ κατὰ τι· τὸ ἱπικόν τοῦ Ἀγησ. ἀπετελεῖτο ἐξ 600 ἀνδρῶν.— *πλέθρον*, μονάς μήκους τριάκοντα καὶ ἑνὸς μέτρων.— *ἀπέχοντας*, μτχ. κτγρμκ. ἐκ τοῦ *ιδόντες*.— *ἔσθησαν*, ἀόρ. β' ὀριστκ. τοῦ *ἴσταμαι*.— *φάλαγξ* κυρίως λέγεται τὸ σῶμα τῶν βαρέως ὀπλισμένων καὶ εἰς μάχην παρατεταγμένων στρατιωτῶν.— ὡς δ' *εἰς χεῖρας ἤλθον*, χρονκ. πρότ.— *ὅσοι μὲν... τινας*, ἀναφρκ. πρότ.· *ἔπαισαν*, ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ *παίω* (*ἔπαιον*, *παίσω*, *ἔπαισα*, *πέπαικα*).— *κρανεῖνος*, η, *ον* = ὁ ἐκ ξύλου κρανεῖας *κρᾶνεια* (δένδρον) = κρανεῖα· τὸ ξύλον τοῦ δένδρου αὐτοῦ ἦτο σκληρόν.— *ταχύ*, ἐπίρρ. = *ταχέως* (συγκριτκ. *θᾶττον* - ὑπερθ. *τάχιστα*).— *ἀπέκτειναν*, ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ *ἀποκτείνω* (*ἀπέκτεινον*, *ἀποκτενώ*, *ἀπέκτεινα*, *ἀπέκτονα*, *ἀπεκτόνειν*).— *ἐτρέφθησαν*, πθτκ. ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ *τρέπομαι*.— *βοηθήσαντος Ἀγησ.*, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.).— *ἀποθνήσκω* (*ἀπέθνησκον*, *ἀποθανοῦμαι*, *ἀπέθανον*, *τέθνηκα*, *έτεθνήκειν*)· τὸ ρ. αὐτὸ εἶναι πθτκ. τοῦ *ἀποκτείνω*.

§ 15. Ὅτε δὲ ὁ Ἀγησίλαος μετὰ ταύτην τὴν ἵππομαχίαν (=γενομένης ταύτης τῆς ἵππομαχίας) ἐθυοῖαζε τὴν ἐπομένην ἡμέραν διὰ τὴν προέλασιν (: διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ = ἐπὶ προόδῳ), τὰ σπλάγγχνα τοῦ θύματος παρουσιάζονται ἄνευ λοβοῦ (τοῦ ἥπατος) (=ἄλοβα γίνγεται τὰ ἱερά). Ἐπειδὴ δὲ ἐφάνη αὐτὸ (τὸ σημεῖον) (: ἐπειδὴ δὲ αἱ θυοῖαι δὲν ἦσαν εὐνοϊκαί), στραφεῖς (=στρέψας) ἐπορεύετο πρὸς τὴν θάλασσαν (δηλ. πρὸς τὴν παραθαλασσίαν Ἐφεσον). Ἀντιλαμβανόμενος δέ, ὅτι, ἐὰν δὲν ἀποκίση ἀρκετὸν ἱπικόν, δὲν θὰ δύναται

νά ἐκστρατεύη ἀνά τὰ πεδινὰ μέρη (=κατὰ τὰ πεδία), ἔκρινεν ὅτι ἔπρεπε νὰ καταρτίσῃ (=κατασκευαστέον εἶναι) αὐτό, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀνάγκη (: διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζεται=ὡς μὴ δέοι) νὰ πολεμῆ (αὐτὸς) φεύγων (ὅπου ἤθελε συναντήσῃ ἱππικόν). Καὶ τοὺς μὲν πλουσιοπᾶτας ἀπὸ ὅλας τὰς ἐκεῖ πόλεις κατέγραψεν (εἰς κατάλογον), διὰ νὰ τρέφουν ἵππους (=ἱπποτροφεῖν)· ἀφοῦ δὲ ἐκήρυξεν ὅτι, ὅποιος δι' ἰδίας του δαπάνης ἤθελε παρέχει (=παρέχοιτο) ἵππον καὶ ὄπλα καὶ ἄνδρα ἰκανόν, θὰ δύναται αὐτὸς νὰ μὴ ἐκστρατεύῃ, κατώρθωσεν αὐτὰ τόσον ταχέως (=οὕτω συντόμως) νὰ γίνωνται, ὅπως (: ὅσον) προθύμως ἤθελε ζητεῖ (=ἄν ζητοίῃ) κανεὶς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος νὰ θέλῃ νὰ ἀποθάνῃ ἀντ' αὐτοῦ (=τὸν ἀποθανούμενον ὑπὲρ αὐτοῦ).

Παρατηρήσεις.

γενομένης τῆς ἱππομαχίας, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.).—*θυομένω*, ἔνεστ. μτχ. τοῦ *θύομαι*· ἢ μτχ. χρονκ.—*ἐπὶ προόδῳ*, ἐμπροθ. προσδ. δηλῶν σκοπόν.—*ἄλοβος, ον*, ἐπίθ. δικατάληκτον β' κλίσι· τὰ *ἱερά*, ὑποκμ. τοῦ *γίγνεται* (ἀττ. σύντ.)· *ἄλοβα*, κτγρμ· οἱ παλαιοὶ παρατηροῦντες τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων προέβλεπον τὸ μέλλον· ἢ ἔλλειψις δὲ λοβοῦ τοῦ ἤπατος ἐθεωρεῖτο κακὸς οἰωνός.—*τούτου φανέτος*, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.).—*ὅτι οὐ δυνήσοιτο... στρατεύεσθαι*, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *γινώσκων* (μτχ. αἰτλγκ.).—*ἔγνω*, ἄορ. β' (κατὰ τὰ εἰς -μι) ὀριστκ. τοῦ *γινώσκω*.—*κατασκευαστέον*, ρηματικὸν ἐπίθ. τοῦ *κατασκευάζω* (*κατασκευαστέος, α, ον*)· *κατασκευαστέον ἐστὶ*=*δεῖ κατασκευάζειν*.—*ὡς μὴ... δέοι*, τελκ. πρότ.· *δέοι*, ἔνεστ. εὐκτκ. τοῦ ἄπροσ. δεῖ· *πολεμεῖν*, ὑποκμ. τοῦ *δέοι*· ὡς ὑποκμ. τοῦ *πολεμεῖν* ἔνν. ἢ αἰτ. αὐτόν, δηλ. τὸν Ἀργεῖλον (ἑτεροπροσωπία)· *δραπετεύοντα*, μτχ. τροπκ.—*ἱπποτροφεῖν*, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *ἱπποτροφέω*-*ω* (καὶ πρκμ. *ἱπποτρόφηκα*)· τὸ ἀπρμφ. εἶναι καθαρῶς τελικόν (δηλοῦν σκοπόν) ἐκ τοῦ κατέλεξε, τὸ ὅποιον εἶναι ἄορ. ὀριστκ. τοῦ *καταλέγω* (*κατέλεγον, καταλέξω, κατέλεξα*).—*προσιπῶν*, ἄορ. β' μτχ. τοῦ *προσαγορεύω*.—*παρέχοιτο*, ἔνεστ. εὐκτκ. τοῦ *παρέχομαι*, τὸ ὅποιον εἶναι μέσον δυναμικόν=παρέχω (κάτι) δι' ἰδίας μου δαπάνης.—*ὅτι ἐξέσται... μὴ στρατεύεσθαι*, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *προσιπῶν*· *ἐξέσται*, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ ἄπροσ. *ἔξεστιν* (*ἐξῆν, ἐξέσται*)· *μὴ στρατεύεσθαι*, ὑποκμ. τοῦ *ἐξέσται*.—*ὥσπερ ἄν τις* κτλ., ἀναφορκ. πρότ.

§ 16-17. Μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτε ἤρχιζε νὰ φαίνεται τὸ *ἔαρ* (: μόλις ἤρχιζε τὸ *ἔαρ*), συνήθροισε μὲν ὄλον τὸ στράτευμα εἰς τὴν Ἔφεσον, θέλων δὲ νὰ γυμνάσῃ αὐτὸ ἐπρότεινε βραβεῖα εἰς ἐκεῖνο τὸ τάγμα τῶν ὀπλιτῶν, τὸ ὁποῖον (=ταῖς ὀπλιτικαῖς τάξεσιν, ἦτις=ἐκείνη τῶν ὀπλιτικῶν τάξεων, ἦτις) θὰ εἶχε τοὺς ἀρίστους κατὰ τὰ σώματα (: κατὰ τὴν σωματικὴν εὐρωστίαν) ἄνδρας, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ τάγμα τῶν ἱππέων, τὸ ὁποῖον (=ταῖς ἱππικαῖς [τάξεσιν], ἦτις=ἐκείνη τῶν ἱπ-

πικῶν τάξεων, ἤτις) θὰ ἵπλευεν ἄριστα· προσέτι· καὶ (=καὶ δὲ) εἰς τοὺς πελταστὰς (: εἰς τοὺς ἀκοντιστάς) καὶ εἰς τοὺς τοξότας ἐπρότεινε βραβεῖα, ὅσοι θὰ ἐδεικνύοντο ἄριστοι εἰς τὰς ἰδιαζούσας (εἰς τὰ στρατιωτικὰ σώματά των) ἀσκήσεις. Ἔνεκα δὲ τούτου ἦτο δυνατὸν (=παρηγῆν) νὰ βλέπη κανεὶς τὰ μὲν γυμναστήρια ὅλα γεμάτα ἀπὸ ἀνδρας, οἱ ὁποῖοι ἐγυμνάζοντο, τὸν δὲ ἰπλόδρομον (γεμάτων) ἀπὸ τοὺς ἀκουμένους εἰς τὴν ἵππασίαν, τοὺς δὲ ἀκοντιστάς καὶ τοὺς τοξότας (ἦτο δυνατὸν νὰ βλέπη κανεὶς) νὰ ἀσχοῦνται. Ἀξίαν δὲ θέας (: ἀξιοθέατον δὲ) ἔκαμε καὶ ὅλην τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο· διότι καὶ ἡ ἀγορὰ ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἵππους καὶ ὄπλα παντὸς εἴδους (=παντοδαπῶν), (τὰ ὅποια ἦσαν ἐκτεθειμένα) πρὸς πώλησιν (=ὠνίων), καὶ οἱ χαλκουργοὶ καὶ οἱ ξυλουργοὶ καὶ οἱ σιδηρουργοὶ καὶ οἱ σκυτοτόμοι καὶ οἱ ζωγράφοι ὅλοι πολεμικὰ ὄπλα κατεσκευάζον, ὥστε νὰ νομίζῃ (κχνεὶς) (=οἴεσθαί [τινα]) ὅτι ἡ πόλις πράγματι (=δντως) ἦτο ἐροσαστήριον πολέμου.

Παρατηρήσεις.

ἐπειδὴ ἔαρ ὑπέφαινε, χρον. πρότ. ἐννοεῖται τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους 395 π. Χ.— ὑπέφαινε, πρτκ. τοῦ ὑποφαίνω (ὑπέφαινον, ὑποφανῶ, ὑπέφηνα).—συνήγαγε, ἀόρ. β' ὀριστκ. τοῦ συνάγω (συνήγον, συνάξω, συνήγαγον, συνήχα).—προὔθηκε, ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ προτίθημι.—ἤτις ἄριστα... ἔχει, ἀναφρκ. πρότ. ἄριστα, ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός (τὸ θετικ. ἐπίρρ. εὖ-τὸ συγκριτικ. ἄμεινον) σωμάτων, γνκ. τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸ ἄριστα ἔχει.—πελτασταῖς; οἱ πελτασταὶ ὡς φέροντες καὶ ἀκόντιον (ἐκτός τῆς πέλτης καὶ τοῦ ξιφῶνος) ταυτίζονται πολλάκις - ὅπως ἐδῶ - με τοὺς ἀκοντιστάς.—κράτιστοι, ἐπίθ. ὑπερθτικ. (ἀγαθός, κρείττων, κράτιστος).—τὰ προσήκοντα, ἔνεστ. μτχ. τοῦ προσήκω (προσήκων, ουσά, ον)=ἀνήκω, ἀρμόζω.—φανεῖν, πθτικ. ἀόρ. β' εὐκτικ. τοῦ φαίνομαι.—παρηγῆν, πρτκ. τοῦ ἀπροσώπου πάρεστιν' ὄρᾶν, ὑποκμ. τοῦ παρηγῆν' ὡς ὑποκμ. τοῦ ὄρᾶν ἔνν.: τινά.—μελετώντας, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ ὄρᾶν.—ἐν ἧ ἦν, ἀναφρκ. πρότ. ὑποκμ. ὁ Ἀγησίλαος.—θέας, γνκ. τῆς ἀξίας εἰς τὸ ἀξίαν.—παντοδαπός, ἧ, ὄν=ὁ παντὸς εἴδους.—ὠνίων, ἐπίθ. β' κλισ'. ὠνιος, ον καὶ ὠνιος, α, ον=ὁ ἐκτεθειμένος πρὸς πώλησιν.—σκυτοτόμοι-ζωγράφοι, οἱ μὲν πρῶτοι κατεσκευάζον τὰ ἐκ δερματος μέρη τοῦ ὀπλισμοῦ, οἱ δὲ δευτέρου ἐστόλιζον τὰς ἀσπίδας με εἰκόνας ἢ ἄλλα διακριτικὰ σημεῖα.—ὥστε τὴν πόλιν κτλ., συμπερσμτκ. πρότ.—δντως, ἐπίρρ. βεβαιωτικόν.

§ 18-19. Θὰ ἐλάμβανε δὲ κχνεὶς θάρρος (=ἐπερωρώσθη δ' ἄν τις), εἰὰν ἔβλεπε καὶ ἐκεῖνο (: καὶ τὸ ἐξῆς), δηλαδὴ τὸν μὲν Ἀγησίλαον πρῶτον (: ἐπὶ κεφαλῆς), ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους στρατιώτας νὰ ἀπέρχονται στεφανωμένοι ἀπὸ τὰ γυμναστήρια καὶ νὰ ἀφιερώνουν τοὺς στεφάνους εἰς τὴν Ἀρτέμιδα. Διότι ὅπου οἱ ἄνδρες καὶ τοὺς θεοὺς

σέβονται καὶ εἰς τὰς πολεμικὰς ἀσκήσεις ἀσκοῦνται καὶ φροντίζουν νὰ εἶναι πειθαρχικοί, πῶς δὲν εἶναι φυσικὸν ἐδῶ ὅλα νὰ εἶναι γεμάτα ἀπὸ χρηστὰς ἐλπίδας; ἐπειδὴ δὲ ἐνόμιζεν ὅτι καὶ τὸ νὰ ἔχη ὁ στρατιώτης μικρὰν (: ταπεινὴν) ἰδέαν περὶ τῶν ἐχθρῶν (=τὸ καταφρονεῖν τῶν ἐχθρῶν) ἐμβάλλει (εἰς αὐτὸν) κάποιο θάρρος πρὸς τὴν μάχην, διέταξε τοὺς κήρυκας νὰ πωλοῦν γυμνοὺς τοὺς βαρβάρους τοὺς συλλαμβανομένους ἀπὸ τοὺς ληστὰς. Βλέποντες λοιπὸν οἱ στρατιῶται (τοὺς βαρβάρους νὰ εἶναι) λευκοὶ μὲν, διότι ποτὲ δὲν ἐγδύνοντο, μαλθακοὶ δὲ (: ἀσκληραγώγητοι δὲ) καὶ ἀσυνήθιστοι εἰς τοὺς κόπους (=ἀπόρους=ἀπείρους πόνου), διότι πάντοτε ἦσαν ἐπάνω εἰς ἀμάξας, ἐσημάτισαν τὴν γνώμην, ὅτι ὁ πόλεμος ἔμελλε νὰ εἶναι ἀκριβῶς ὁμοίος πρὸς πόλεμον ἐναντίον γυναικῶν.

Παρατηρήσεις.

ἐπερρώσθη, πθτκ. ἀόρ. (ὡς μέσος) ὀριστκ. τοῦ ἐπιρρώσθημι (ἐπερρώσθη, ἐπέρρωμαι, ἐπερρώμην).—ιδῶν, μτχ. ὑποθτκ.=εἰ εἶδε.—πρῶτον, ἐπίθ. ὄχι ἐπίρρ.—ἐστεφανωμένους, προκμ. μτχ. τοῦ στεφανόμαι -οῦμαι ἢ μτχ. τροπκ.—ἀπιόντες καὶ ἀνατιθέντες, μτχ. κτηρμτκ. ἐκ τοῦ ιδῶν (ὡς ῥήματος αἰσθητικοῦ).—τοὺς στεφάνους, τοὺς ὁποίους εἶχον λάβει ὡς βραβεῖα καὶ μὲ τοὺς ὁποίους εἶχον στολίσει τὰς κεφαλὰς των.—τῇ Ἀρτέμιδι, αὕτη εἰς τὴν Ἔφεσον εἶχεν ὀνομαστὸν ναὸν θεωρούμενον ὡς ἐν ἐκ τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου· τοῦτον ἐπυρόλησεν ὁ Ἡρόστρατος κατὰ τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Μ. Ἀλέξανδρος (τὸ 356 π.Χ.).—ὅπου γὰρ... μελετῶν, ἀναφρκ. προτ.: σέβονται - ἀσκοῦν - μελετῶν, ἐνεστῶτες εὐκτκ. τῶν ρ. σέβομαι - ἀσκῶ - μελετῶ.—πῶς οὐκ εἰκὸς κτλ., εὐθεῖα ἐρωτητκ. προτ.: εἰκὸς (ἐστίν), ἀπρόσ. ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς: εἶναι.—ἠγούμενος, μτχ. αἰτλγκ.—τὸ καταφρονεῖν, ἐναρθρον ἀπρμφ. χρησιμεῖον ὡς ὑποκμ. τοῦ ἐμβάλλειν, τὸ ὁποῖον ἔξαορ. ἐκ τοῦ ἠγούμενος τῶν πολεμίων, γνκ. ἀντικμκ. εἰς τό: τὸ καταφρονεῖν.—προεῖπεν, ἀόρ. β' ὀριστκ. τοῦ προαγορεύω.—τοῖς κήρυξιν, ἐδῶ κήρυκες ἐννοοῦνται οἱ διαλαληταί, οἱ φωνάζοντες κατὰ τὴν πώλησιν τῶν αἰχμαλώτων.—ληστῶν, ληστὰς ἐννοεῖ τοὺς ἐξ Ἐφέσου ἐξερχομένους εἰς τὰ περιχώρα Ἑλλήνας στρατιώτας πρὸς λαφυραγωγίαν.—διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι, δὲν ἐγυμνάζοντο δηλ. γυμνοὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ μάλιστα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ὅπως ἔπραττον οἱ Ἕλληνες.—διοίσειν, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ διαφέρω (διέφερον, διοίσω, διήνεγκον, διενήνοχα).—δέοι, ἐνεστ. εὐκτκ. τοῦ ἀπρσο. δεῖ.

§ 20-21. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν χρόνον εἶχε περάσει (=διεληλύθει) πλέον τὸ ἔτος (=ὁ ἐνιαυτός), ἀφότου ἐξέπλευσεν (: ἐξεστράτευσεν) ὁ Ἀγησίλαος, ὥστε οἱ μὲν περὶ τὸν Λύσανδρον τριάκοντα (: ὁ μὲν Λύσανδρος καὶ οἱ ἄλλοι τριάκοντα) ἀπέπλεον εἰς τὴν παιρίδα των, ὡς διάδοχοι δὲ αὐτῶν εἶχον ἔλθει (=παρῆσαν) οἱ περὶ τὸν Ἡριπίδαν

(: ἄλλοι μαζί με τὸν Ἡριπίδαν). Ἀπὸ αὐτοὺς τὸν Ξενοκλέα καὶ (ἐναν) ἄλλον διώρισεν (ὁ Ἀγροίλαος) ἀρχηγοὺς τῶν ἱππέων (= ἔταξεν ἐπὶ τοὺς ἱππέας), τὸν Σεύθην (διώρισεν) ἀρχηγὸν τῶν νεοδαμῶδων ὀπλιτῶν, τὸν Ἡριπίδαν ἀρχηγὸν τῶν Κυρῆων (: τῶν ἄλλοτε μισθοφόρων τοῦ Κύρου), τὸν Μύρδωνα ἀρχηγὸν τῶν στρατιωτῶν τῶν (ἀποσταλέντων) ἀπὸ τὰς (συμμαχικὰς) πόλεις, καὶ ἐδήλωσεν εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἀμέσως θὰ (τοὺς) ὀδηγήσῃ διὰ τῆς συντομωτάτης ὁδοῦ (= τὴν συντομωτάτην [ὁδὸν]) εἰς τὰ εὐφορώτατα καὶ πλουσιώτατα μέρη (= ἐπὶ τὰ κράτιστα) τῆς χώρας, διὰ τὰ παρασκευάζονται ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς (= αὐτόθεν) κατὰ τὰ σώματα καὶ κατὰ τὸ φρόνημα (= τὴν γνώμην) οὕτως, ὅπως ἄνθρωποι μέλλοντες νὰ ἀγωνισθοῦν (= οὕτω, ὡς ἀγωνιούμενοι). Ὁ Τισσαφέρνης ὁμως ἐνόμισεν ὅτι αὐτὰ ἔλεγεν αὐτὸς (δηλ. ὁ Ἀγροίλαος), διότι ἤθελε νὰ (τὸν) ἐξαπατήσει πάλιν, καὶ ὅτι τώρα πράγματι (= τῷ ὄντι) (ὁ Ἀγροίλαος) θὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν Καρίαν, καὶ δι' αὐτὸ καὶ τὸ πεζικὸν του, ὅπως πρότερον, εἰς τὴν Καρίαν διεβίβασε (: τὸ ἐπέρασε) καὶ τὸ ἱππικὸν του εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαιάνδρου παρόταξεν. Ὁ δὲ Ἀγροίλαος δὲν ἐπεύσθη, ἀλλ', ὅπως ἐδήλωσεν, ἀμέσως εἰς τὴν χώραν τῶν Σάρδεων (: εἰς τὰ περὶ χωρὰ τῶν Σάρδεων = εἰς τὸν Σαρδιανὸν τόπον) εἰσέβαλεν.

Παρατηρήσεις.

ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, δηλ. κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 395. — ἀφ' οὗ ἐξέπλευσεν ὁ Ἀγ., χρονκ. πρότ. — διεληλύθει, ὑπερσ. τοῦ διέρχομαι. — ὥστε οἱ μὲν κτλ., συμπροσμητ. προτάσεις. — τριάκοντα, περὶ αὐτῶν ἰδ. § 2 ατριάκοντα Σπαρτιατῶν» ἐν σελ. 33. — παρῆσαν, προτκ. τοῦ πάρεμι (παρὰ + εἰμί). — καὶ ἄλλον, ἴσως τὸν Ξενοφῶντα, ὅστις μέχρι τοῦδε ἦτο ἀρχηγὸς τῶν Κυρῆων. — νεοδαμῶδης, οὐς, ἰδ. κεφ. 1, § 4 ἐν σελ. 6. — ὡς εὐθὺς... τῆς χώρας, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ προεῖπεν. — ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς χώρας, δηλ. εἰς τὴν Λυδίαν, ἣ ὅποια ἦτο γνωστὴ διὰ τὴν εὐφορίαν τοῦ ἐδάφους της καὶ τὸν πλοῦτον τῶν κατοίκων της. — ὅπως αὐτόθεν κτλ., τελκ. πρότ. τὰ σώματα καὶ τὴν γνώμην, αἰτ. τοῦ κατὰ τι. — ἀγωνιούμενοι, μέλλ. μτχ. τοῦ ἀγωνίζομαι ἢ μτχ. τελκ. (μετ' ὅς πρὸ αὐτῆς). — ἐμβαλεῖν, μέλλ. (καὶ ὄχι ἀόρ.) ἀπρομφ. τοῦ ἐμβάλλω.

§ 22-23. Καὶ ἐπὶ τρεῖς μὲν ἡμέρας πορευόμενος διὰ μέσου χώρας ἐρήμου ἀπὸ πολεμίους (= δι' ἐρημίας πολεμίων) εἶχεν ἀφθονὰ τὰ τροφίμα διὰ τὸν στρατόν, κατὰ δὲ τὴν τετάρτην (ἡμέραν) ἤλθον (: ἐνεφανίσθησαν) οἱ ἱππεῖς τῶν πολεμίων. Καὶ τὸν μὲν ἄρχοντα τῶν σκευοφόρων διέταξεν ὁ ἀρχηγὸς (τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν), ἀφοῦ περᾶση τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν, νὰ στρατοπεδεύσῃ, αὐτοὶ δὲ (δηλ. ὁ ἀρχηγὸς

καὶ οἱ ἰππεῖς τῶν Περσῶν), ἀφοῦ εἶδον καλῶς τοὺς σκευοφόρους (=τοὺς ἀκολούθους) τῶν Ἑλλήνων ὅτι ἦσαν διεσκορησμένοι πρὸς ἀρπαγὴν, πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς ἐφόρευσαν. Ἀντιληφθεὶς δὲ (αὐτὸ) ὁ Ἀγησίλαος διέταξε τοὺς ἰππεῖς νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειαν (τῶν σκευοφόρων). Οἱ δὲ Πέρσαι ἀφ' ἐτέρου (=αὐτῶν) ὅταν εἶδον τὴν βοήθειαν, συνηθροίσθησαν καὶ παρετάχθησαν ἀπέναντι (τῶν Ἑλλήνων) μὲ πικρὰς τάξεις τῶν ἰππέων. Τότε λοιπὸν ὁ Ἀγησίλαος ἐπειδὴ ἐγνώριζεν, ὅτι εἰς μὲν τοὺς ἐχθροὺς δὲν παρευρίσκειτο ἀκόμη (=οὐπω) τὸ πεζικόν, εἰς αὐτὸν δὲ κανὲν ἀπὸ τὰ κατηρητισμένα στρατιωτικὰ σώματα (=τῶν παρεσκευασμένων) δὲν ἔλειπεν, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο εὐκαιρία (=καιρὸν [εἶναι]) νὰ συνάψῃ μάχην, ἐὰν ἠδύνατο. Ἀφοῦ λοιπὸν προσέφερε θυσίαν, τὴν μὲν φάλαγγα ἀμέσως ὠδήγει ἐναντίον τῶν παραιταγμένων ἰππέων, ἐκ δὲ τῶν ὀπλιτῶν διέταξε τοὺς ἔχοντας δεκαετῆ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν (=τὰ δέκα ἀφ' ἡβης) νὰ ἐφορμήσουν (=θεῖν ὁμόσε) κατ' αὐτῶν, εἰς δὲ τοὺς πελταστὰς ἔδωκε διαταγὴν νὰ προπορεύονται τροχάδην. Διέταξε δὲ καὶ τοὺς ἰππεῖς νὰ ἐπιτεθοῦν (κατὰ τῶν ἐχθρῶν) ἔχοντες ὑπ' ὄφιν ὅτι αὐτὸς καὶ τὸ λοιπὸν στρατεύμα ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθήσῃ (εἰς τὴν ἐπίθεσιν).

Παρατηρήσεις.

πολεμίον, γνκ. ἀντικνκ. εἰς τὸ ἐρημίας· ἐρημία, ας=ἔλλειψις, ἀπουσία.—πολλά, κτγμ.—ἦκον, ἐκ τῆς πεδιάδος τοῦ Μαϊάνδρου εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Πακτωλοῦ ποταμοῦ· τὸ δὲ ἦκον πρκ. (μὲ σημ. ἀορ.) τοῦ ἦκω (ἐνεστ. μὲ σημ. πρκμ.=ἔχω ἔλθει)· ὁ μέλλ. ἦξω.—διαβάντι, ἀορ. β' (κατὰ τὰ εἰς -μι) μτχ. τοῦ διαβαίνω· ἢ μτχ. χρονκ.=ἐπὶν διαβῆ.—Πακτωλός, μικρὸς ποταμὸς τῆς Λυδίας.—κατιδόντες, ἀορ. β' μτχ. τοῦ καθορῶ.—ἐσπαρμένους, πρκμ. μτχ. τοῦ σπεῖρομαι (ἐσπειρόμην, σπαρήσομαι, ἐσπάρην, ἐσπαρμαι)· ἢ μτχ. κτγμκ. ἐκ τοῦ κατιδόντες.—αἰσθόμενος, ἀορ. β' μτχ. τοῦ αἰσθάνομαι.—παρεῖν, ἐνεστ. εὐκκ. τοῦ πάρεμι (παρὰ+εἰμί).—ἀπειν, ἐνεστ. εὐκκ. τοῦ ἄπειμι (ἀπὸ+εἰμί).—τῶν παρεσκευασμένων, ἔξ ὀνομαστκ.: τὰ παρεσκευασμένα=τὰ κατηρητισμένα στρατιωτικὰ σώματα (δηλ. πεζικόν, ἰπικόν κτλ.).—σφαγιασάμενος, ἀορ. μτχ. τοῦ ἀποθί. ρ. σφαγιαζομαι (ἐσφαγιαζόμην, ἐσφαγιασάμην)=θυσιάζω· ἢ μτχ. χρονκ.—ἦβη, ἐφηβικὴ ἡλικία (ἢ ἀπὸ τοῦ 18 μέχρι τοῦ 20 ἔτους)· τὰ δέκα (ἔτη) ἀφ' ἡβης=οἱ ἔχοντες δεκαετῆ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν· ἐπομένως οἱ ἄνδρες οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 30 περιῖπου ἐτῶν.—θεῖν, ἐνεστ. ἀπρκμ. τοῦ θέω (ἔθειον, θεύσομαι ἢ δραμοῦμαι, ἔδραμον, δεδράμηκα, ἐδεδραμήκειν).—ὁμόσε, ἐπίρρ. τοπκ.=εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· θέω ὁμόσε=τρέχω εἰς συνάντησιν: ἐφορμῶ.—δρόμω, δκ. τροπκ.—ὄφηγεῖσθαι, ἐνεστ. εὐκκ. τοῦ ὄφηγεομαι-οῦμαι.—ὡς... ἐπομένου, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ. μὲ τὸ ὡς πρὸ αὐτῆς)· ἐπομένου, ἐνεστ. μτχ. τοῦ ἐπομαι (εἰπόμην, ἔπομαι, ἐσπόμην).

§ 24. Λοιπὸν τὴν μὲν ἐπίθεσιν τῶν ἰπέων ὑπέμειναν (:λοιπὸν κατὰ μὲν τῶν ἰπέων ἀντεστάθησαν) οἱ Πέρσαι· ὅταν ὁμοῦς ὅλα ὁμοῦ τὰ στρατιωτικὰ σώματα, τὰ προκαλοῦντα τὸν φόβον (=τὰ δεινά) (δηλ. οἱ ἰππεῖς, οἱ πελτασταὶ καὶ οἱ ὀπλίται), ἐπέπεσαν (κατ' αὐτῶν), (τότε) ὑπεχώρησαν, καὶ ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτοὺς ἀμέσως μέσα εἰς τὸν ποταμὸν ἐφρονεύθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι (κατώρθωσαν νὰ διαβοῦν τὸν ποταμὸν καὶ ἔπειτα) ἐξηκολούθουν νὰ φεύγουν (=ἔφευγον). Οἱ δὲ Ἕλληνες καταδιώκοντες (αὐτοὺς) κυριεῦον καὶ τὸ στρατόπεδον αὐτῶν. Καὶ οἱ μὲν πελτασταί, ὅπως ἦτο φυσικόν, ἐπεδόθησαν εἰς λεηλασίαν· ἀλλ' ὁ Ἄγρησίλαος ὀλόγυρα ὄλους, καὶ φίλους (δηλ. τοὺς λεηλατοῦντας πελταστάς) καὶ ἐχθροὺς, μὲ τὸν στρατὸν του περιέκλεισε (=περιεστρατοπεδέυσαστο). Καὶ ἔτσι (=καὶ) καὶ ἄλλα πολλὰ λάφυρα ἐλήφθησαν, τὰ ὁποῖα πωληθέντα ἀπέδωσαν (=ἠῦρε) περισσότερα ἀπὸ ἑβδομήκοντα τάλαντα, καὶ αἱ κάμηλοι προσέτι τότε ἐλαφρυαγωγῆθησαν, τὰς ὁποίας ὁ Ἄγρησίλαος ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα (ἄργότερα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς αὐτήν).

Παρατηρήσεις.

ἐπεὶ δ'... παρῆν, χρονκ. πρότ.: τὰ δεινά, ὑποκμ. τοῦ παρῆν (ἀττ. σύντ.)· παρῆν, πρτκ. τοῦ πάρεμι.— ἐνέκλινα, ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ ἐγκλίνω.— ἐν. τῷ ποταμῷ, δηλ. τῷ Πακτωλῷ, ὁ ὁποῖος ἐχώριζεν αὐτοὺς ἀπὸ τὸ στρατόπεδον των (§ 22), πρὸς τὸ ὁποῖον αὐτοὶ ἤθελον νὰ καταφύγουν.— αἰροῦσιν, ἐνεστ. ὀριστκ. τοῦ αἰρέω-ῶ (ἤρουν, αἰρήσω, εἶλον, ἤρηκα, ἤρήκειν)· τὸ πθτκ. τοῦ· του εἶναι τὸ ρ. ἀλίσκομαι.— τὸ στρατόπεδον, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο ἀπὸ τοὺς σκευοφόρους καὶ τοὺς καταφυγόντας εἰς αὐτὸ Πέρσας ἰππεῖς.— ὥσπερ εἰκὸς (ἦν), ἀναφρκ. πρότ.: εἰκὸς, οὐδ. μτχ. τοῦ ἔοικα· οἱ πελτασταὶ ἦτο φυσικόν νὰ τραποῦν εἰς λεηλασίαν, διότι ἔφθασαν πρῶτοι ὡς εὐκινήτεροι καὶ καὶ ὡς προαποσταλέντες.— ἐτράποντο, μέσ. ἀόρ. β' ὀριστκ. τοῦ τρέπομαι.— ἐλήφθη, πθτκ. ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ λαμβάνομαι.— ἄ, ὑποκμ. τοῦ ἠῦρεν (ἀττ. σύντ.).— πλέον, ἐπίρρ. ποσοτικὸν συγκριτικ. (πολύ, πλέον, πλεῖστον).— τάλαντον, χρηματικὴ ποσότης (ὄχι νόμισμα) 6.000 ἀττικῶν δραχμῶν.

6. Θανάτωσις τοῦ Τισσαφέρου.— Ἀνάθεσις εἰς τὸν Ἄγρησίλαον καὶ τῆς κατὰ θάλασσαν ἀρχῆς.

(Κεφ. 4, § 25 - 29)

§ 25 - 26. Ὅτε δὲ ἔγινεν ἡ μάχη αὐτή, ὁ Τισσαφέρου ἐτυχε νὰ εἶναι εἰς τὰς Σάρδεϊς· ὥστε (τὸν) κατηγοροῦν οἱ Πέρσαι διὰ εἶχον προδοθῆ ἀπὸ αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐνόμισε

(=γνούς), ὅτι ὁ Τισσαφέρνης ἦτο αἷτιος τοῦ νὰ εὐρίσκωνται αἱ ὑποθέσεις του εἰς κακὴν κατάστασιν (=τοῦ κακῶς φέρεσθαι τὰ ἔαυτοῦ), ἀπέστειλε τὸν Τιθραύστην καὶ (τὸν) διατάττει νὰ ἀποκόψῃ (=ἀποτέμνει) τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ ὁ Τιθραύστης ἔκαμεν αὐτό, στέλλει πρὸς τὸν Ἀγησίλαον πρέσβεις, οἱ ὁποῖοι (τοῦ) ἔλεγον· «Ἀγησίλαε, ὁ μὲν αἷτιος τῶν ἀναμεταξὺ μας (=καὶ ὑμῖν καὶ ἡμῖν) διαφορῶν (: φιλονικιῶν) ἔχει τιμωρηθῆ, ὅπως ἔπρεπε (=ἔχει τὴν δίκην)· ὁ δὲ βασιλεὺς ἔχει τὴν ἀξίωσιν σὺ μὲν νὰ ἀποπλέης εἰς τὴν πατρίδα σου, αἱ δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις παραμένουσαι αὐτόνομοι νὰ πληρῶνουν εἰς αὐτὸν τὸν παλαιὸν φόρον» Ὅτι δὲ ὁ Ἀγησίλαος ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν δύναται νὰ κάμῃ αὐτὰ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἐν τῇ πατρίδι ἀρχόντων (=ἄνευ τῶν οἴκοι τελεῶν), (ὁ Τιθραύστης) εἶπεν· «Ἀλλὰ τοῦλάχιστον (=δ' ἀλλά), ἕως οἴου νὰ μάθῃς τὴν ἀπάντησιν τῶν ἀρχόντων τῆς πατρίδος σου (=τὰ παρὰ τῆς πόλεως), ἀποχώρησε εἰς τὴν (χώραν) τοῦ Φαρναβάζου, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ ἔχω τιμωρήσει τὸν ἐχθρόν σου.» «Λοιπὸν (=τοίνυν... δῆ), εἶπεν ὁ Ἀγησίλαος, «ἕως ὅτου θὰ πορευθῶ ἐκεῖ (: δι' ὄλον τὸν χρόνον πὸν θὰ διαρκέσῃ ἡ πορεία μου ἕως ἐκεῖ), δίδε εἰς τὸν στρατόν (μου) τὰ τροφίμα.» Εἰς ἐκεῖνον μὲν λοιπὸν ὁ Τιθραύστης δίδει τριάκοντα τάλαντα· αὐτὸς δὲ ἀφοῦ ἔλαβεν (αὐτά), ἐπορεύετο εἰς τὴν Φρυγίαν τοῦ Φαρναβάζου.

Παρατηρήσεις.

Τισσ. ἐν Σάρδεσιν... ὦν, ὁ Τισσ. ἀφοῦ ἐκ τῆς πεδιάδος τοῦ Μαιάνδρου ᾠδήγησε τὸ ἵπικόν του παρὰ τὸν Πακτωλὸν ποταμόν, ἦλθεν εἰς τὰς Σάρδεις ὑπὸ τὴν πρόφασιν μὲν νὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα εἰς τὴν ἀπειλουμένην πρωτεύουσαν, πράγματι ὁμοῦς διότι ἐφοβήθη τὴν πολεμικὴν ἐμπειρίαν καὶ γενναϊότητα τῶν Ἑλλήνων.— ἠτιῶντο, πρτκ. τοῦ αἰτιόμαι-ῶμαι.— προδεδοσθαι, πθτκ. πρkm. ἀπρμφ. τοῦ προδίδωμι· ὑπ' αὐτοῦ, ποιητκ. αἷτιον.— γνούς, ἄορ. β' (κλινόμενος κατὰ τὰ εἰς -μι) μτχ. τοῦ γινώσκω· ἡ μτχ. αἷτλγκ.— τοῦ φέρεσθαι, ἔναρθρον ἀπρμφ. χρησιμεῦον ὡς γνκ. τῆς αἰτίας εἰς τὸ αἷτιον.— Τιθραύστης, οὗτος ἦτο ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως (χιλίαρχος).— πρὸς τὸν Ἀγησίλαον, εὐρισκόμενον -πιθανῶς· εἰς τὴν Ἐφεσον.— ἀποκριναμένου τοῦ Ἀγισ., γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.).— ὅτι οὐκ ἄν κτλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἀποκριναμένου.— τέλος, ους = ἀρχή, ἀξίωμα· τὰ τέλη, ὦν = οἱ ἄρχοντες (ἐν Σπάρτῃ οἱ ἐφοροί).— ἕως ἂν πύθῃ τὰ παρὰ τῆς π., χρονκ. πρότ.· πύθῃ, ἄορ. β' ὑποτικκ. τοῦ πυνθάνομαι.— τοίνυν... δῆ, συλλογιστικοὶ σύνδ.=λοιπὸν.— ἔφη ὁ Ἀγησίλαος, δηλ. διὰ τῶν πρέσβεων.— δίδου, ἔνεστ. προστικκ. τοῦ δίδωμι.— ἦει, πρτκ. τοῦ ἔρχομαι.

§ 27-29. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς (δηλ. ὁ Ἀγησίλαος) εὐρίσκετο εἰς τὴν

πεδιάδα τὴν ὑπεράνω τῆς Κύμης ἔρχεται διαταγὴ (= ἔρχεται) ἀπὸ τοῦς ἄρχοντας τῆς πατρίδος του νὰ ἄρχῃ (: νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν) καὶ τοῦ ναυτικοῦ, ὅπως ἐνόμιζε καλόν, καὶ νὰ διορίσῃ ναύαρχον, ὅποιον αὐτὸς ἤθελεν. Αὐτὸ δὲ ἔκαμαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μὲ τὴν ἐξῆς σκέψιν, ὅτι δηλαδὴ, ἐὰν ὁ ἴδιος ἦτο ἀρχηγὸς καὶ τῶν δύο, καὶ τὸ πεζικὸν θὰ ἦτο πολὺ ἰσχυρότερον, διότι ἡ ἀρχὴ (: ἡ ἀρχηγία) καὶ τῶν δύο (δηλ. καὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ τοῦ πεζικοῦ) θὰ ἦτο (= οὔσης τῆς ἰσχύος ἀμφοτέρους) εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς (= καθ' ἓν), καὶ τὸ ναυτικὸν ἐπίσης (θὰ ἦτο ἰσχυρότερον), διότι τὸ πεζικὸν θὰ προσέτρεχεν εἰς βοήθειαν (αὐτοῦ, τοῦ ναυτικοῦ) (= ἐπιφαινομένου τοῦ πεζοῦ), ὅπου θὰ παρίστατο ἀνάγκη. Ἄφου δὲ ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ἀγησίλαος, κατὰ πρῶτον μὲν παρήγγειλεν εἰς τὰς πόλεις τῶν νήσων καὶ εἰς τὰς παραθαλασσίους νὰ κατασκευάζουν τριήρεις, ὅσας καθεμία πόλις ἤθελε. Καὶ ἔτσι (= καὶ) συνεποσώθησαν (= ἐγένοντο) νέαι (τριήρεις) εἰς ἑκατὸν εἴκοσιν ἀπὸ αὐτάς, τὰς ὁποίας (= ἐξ ὧν = ἐκ τούτων, ἅς) καὶ αἱ πόλεις ὑπεσχέθησαν καὶ οἱ ἰδιῶται ἀνέλαβον νὰ κατασκευάσουν (= ἐποιούντο) θέλοντες νὰ εὐχαριστήσουν (τὸν Ἀγησίλαον) (= χαρίζεσθαι [τῷ Ἀγησίλαῳ]). Τῶν δὲ Πείσανδρον τὸν ἀδελφὸν τῆς γυναικὸς του διώρισε ναύαρχον, ὁ ὁποῖος ἦτο φιλόδοξος μὲν καὶ γενναῖόψυχος (= ἐρρωμένον τὴν ψυχὴν), ἀπειρος ὅμως κάπως (= ἀπειρότερον δὲ) εἰς τὸ νὰ παρασκευάζεται, ὅπως πρέπει. Καὶ ὁ μὲν Πείσανδρος ἀπελθὼν κατεγίνετο εἰς τὰ ναυτικά (: ἐφρόντιζε διὰ τὸ ναυτικόν) ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἐπορεύετο εἰς τὴν Φρυγίαν, ὅπως εἶχε ξεκινήσει (δι' αὐτὴν) (= ὤρμησεν).

Παρατηρήσεις.

ὄντι, ἐνεστ. μτχ. τοῦ εἰμί· ἢ μτχ. χρονκ. — Κύμη, πόλις εἰς τὴν Αἰολίδα. — ἔρχεται, ἀπρὸς· ὑποκμ. αὐτοῦ τὰ ἀπρμφ.: ἄρχειν· καταστήσασθαι· ὡς ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. τὸν Ἀγησίλαον (ἐτεροπροσωπία). — ὅπως γινώσκουσι... ὄντινα βούλοιοτο, ἀναφρκ. προτάσεις. — ὡς... τό τε πεζὸν πολὺ ἂν... εἶναι, ἀνακόλουθον ἀντί: ὡς τό τε πεζὸν πολὺ ἂν... ἰσχυρότερον εἶη (εἰδικ. πρότ. ἐπεξηγοῦσα τὸ τοιαῦδε λογισμῶ). — εἰ ὁ αὐτὸς... ἄρχοι, ὑποθτικ. πρότ. — οὔσης τῆς ἰσχύος· ἐπιφαινομένου τοῦ πεζοῦ, γνκ. ἀπόλυτοι (αἰτλγκ.). — τό τε ναυτικόν, δηλ. ἰσχυρότερον ἂν εἶναι (= ἂν εἶη). — ἐνθα δέοι, ἀναφρκ. πρότ. ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δέοι ἐνν. τὸ ἀπρμφ.: ἐπιφαινέσθαι. — ἐπηγγείλαντο, ἀόρ. ὄριστικ. τοῦ ἐπαγγέλλομαι (ἐπηγγελλόμεν, ἐπηγγελάμην, ἐπήγγελμαι, ἐπηγγέλεμην). — ἰδιῶται, δηλ. πλούσιοι πολῖται τῶν νησιωτικῶν καὶ μικρασιατικῶν πόλεων. — ἐρρωμένους, πρμ. μτχ. τοῦ ῥώννυμι (ῥώσω, ἔρρωσα· πθτικ. ἀόρ. ἐρρώσθην, πρμ. ἔρρωμαι)· ἐδῶ τὸ ἐρρωμένους ὡς ἐπίθ. = δυνατός· τὴν ψυχὴν, αἰτ. τοῦ κατὰ τι.

7. Συνασπισμὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων
κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων.

(Κεφ. 5, § 1-2)

§ 1-2. Ὁ Τιθραύστης ὁμοῦς, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι κατενόησε (=καταμαθεῖν) ὅτι ὁ Ἀγροίλαος κατεφρόνει τὴν δύναμιν (=τῶν πραγμάτων) τοῦ βασιλέως καὶ ὅτι διόλου δὲν (=οὐδαμῆ) ἐσκέπτετο νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τῆς Ἀσίας, ἀλλ' ὅτι μᾶλλον εἶχε μεγάλας ἐλπίδας νὰ καταβάλλῃ (: νὰ ὑποτάξῃ) τὸν βασιλέα, (καὶ) ἐπειδὴ δὲν ἤξευρεν (=ἀπορῶν), τί νὰ κάμῃ εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν (=τί χρῶτο τοῖς πράγμασι), στέλλει τὸν Τιμοκράτην τὸν Ρόδιον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ (τοῦ) ἔδωκε χρυσὸν (δηλ. χρυσοῦς περσικοῦς δαρεικοῦς) ἀξίας πεντήκοντα περίπου ἀργυρῶν ταλάντων (=χρυσίον εἰς πεντήκοντα τάλαντα ἀργυρίου), καὶ (τὸν) διατάσσει, ἀφοῦ λαμβάνῃ τὰς ἀσφαλεστέρας ἐγγυήσεις (=πιστὰ τὰ μέγιστα), νὰ δίδῃ (τὰ χρήματα) εἰς τοὺς ἀρχηγούς (τῶν πολιτικῶν κομμμάτων) τῶν (διαφόρων) πόλεων (=τοῖς προεσθηκόσιν ἐν ταῖς πόλεσι), μὲ τὴν συμφωνίαν (=ἐφ' ᾧτε) ὅτι θὰ κηρύξουν (=ἐξοίσειν) πόλεμον ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων. Ἐκεῖνος δέ, ἀφοῦ ἦλθεν (εἰς τὴν Ἑλλάδα), δίδει (χρήματα) εἰς τὰς Θήβας μὲν εἰς τὸν Ἀνδροκλείδαν καὶ εἰς τὸν Ἰσμηνίαν καὶ εἰς τὸν Γαλαξίδωρον, εἰς τὴν Κόρινθον δὲ εἰς τὸν Τιμόλαον καὶ εἰς τὸν Πολυάνθην, εἰς τὸ Ἄργος δὲ εἰς τὸν Κύλωνα καὶ εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του (=τοῖς μετ' αὐτοῦ). Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μολονότι δὲν ἔλαβον ἀπὸ (=καὶ [=καίπερ] οὐ μεταλαβόντες) αὐτὰ τὰ χρυσᾶ νομίσματα (: ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρήματα), ὁμοῦς ἦσαν πρόθυμοι εἰς τὸν πόλεμον. Ὅσοι μὲν λοιπὸν ἐδέχθησαν τὰ χρήματα, ἤρχισαν νὰ διαβάλλουν (=διέβαλλον) τοὺς Λακεδαιμονίους, καθένας εἰς τὴν πόλιν του (=εἰς τὰς οἰκείας πόλεις)· ἀφοῦ δὲ ἔφεραν αὐτὰς (τὰς πόλεις) εἰς θέσιν, ὥστε νὰ μισοῦν αὐτοὺς (δηλ. τοὺς Λακεδαιμονίους), προσεπάθουν νὰ ἐνώσουν (: νὰ κάμουν συμμάχους) (=συνίστασαν) καὶ τὰς μεγάλας πόλεις ἀναμεταξύ των.

Παρατηρήσεις.

καταφρονοῦντα - διανοούμενον - ἔχοντα, μτχ. κτήριμτκ. ἐκ τοῦ καταμαθεῖν. — οὐδαμῆ, ἐπίρρ. τροπκ. — ἀπίεμαι, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ἀπέρχομαι. — αἰρήσειν, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ αἰρέω-ῶ. — ἀπορῶν, μτχ. αιτλγκ. — τί χρῶτο τοῖς πράγμασι, πλαγία ἐρωτικ. πρότ.· χρῶτο, ἔνεστ. εὐκτκ. τοῦ (χρῶμαι) χρῶμαι (ἐχρώμην, χρῆσομαι, ἐχρησάμην, κέχρημαι, ἐκεχρήμην). — δούς, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ δίδωμι· ἢ μτχ. χροικ. — χρυσίον, δηλ. περσικοῦς χρυσοῦς δαρεικοῦς· κάθε δαρεικοῦς ἤξιζε περὶ τὰς 20 ἀττικὰς δραχμάς. — τοῖς προεσθηκόσι, ποικ. μτχ. τοῦ προῖσταμαι. — ἐξοίσειν, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ ἐκφέρω (ἐξέφερον, ἐξοίσω, ἐξήνεγκον, ἐξενήνοχα). — τὰς μέγιστας πόλεις, ὁποῖαι ἦσαν αἱ Ἀθῆναι καὶ αἱ Θῆβαι.

BIBLION TETARTON

1. Ὁ Ἀγησίλαος εἰς τὴν Φρυγίαν.— Συνάντησις αὐτοῦ μετὰ τοῦ Φαρναβάζου.

(Κεφ. 1, § 1-3, § 15-41)

§ 1-3. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος διὰν ἔφθασε συγχρόνως μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ φθινοπώρου (: κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου = ἄμα μετοπώρω) εἰς τὴν Φρυγίαν τοῦ Φαρναβάζου, τὴν μὲν χώραν ἔκαίε καὶ κατέστρεφε, πόλεις δὲ ἄλλας μὲν μὲ τὴν βίαν, ἄλλας δὲ μὲ τὴν θέλησίν των (= ἐκούσας) κατελάμβανεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σπιθριδάτης (τοῦ) ἔλεγεν, ὅτι, ἂν ἔλθῃ εἰς τὴν Παφλαγονίαν μαζί μὲ αὐτόν, τὸν Ὀτυν, τὸν βασιλέα τῶν Παφλαγόνων, καὶ εἰς συνομιλίαν (μὲ αὐτόν) θὰ (τὸν) φέρῃ καὶ συμμαχόν (του) θὰ τὸν κάμῃ, προθύμως ἐπορεύετο, διότι πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει αὐτό, δηλαδὴ τὸ νὰ ἀποστατῇ κανὲν ἔθνος ἀπὸ τὸν βασιλέα (τῶν Περσῶν). Ὄταν δὲ (ὁ Ἀγησίλαος) ἔφθασεν εἰς τὴν Παφλαγονίαν, ἤλθεν (εἰς συνομιλίαν μὲ αὐτόν) ὁ Ὀτυς καὶ συμμαχίαν (μὲ αὐτόν) ἔκαμε· (καὶ πράγματι ἔκαμε συμμαχίαν), διότι, μολονότι προσεκλήθη (= καὶ [= καίπερ] καλούμενος) (ὁ Ὀτυς) ἀπὸ τὸν βασιλέα, δὲν ἀνέβη (εἰς τὴν Περσίαν πρὸς αὐτόν). Κατὰ συμβουλήν δὲ τοῦ Σπιθριδάτου (= πείσαντος δὲ τοῦ Σπιθριδάτου) ἄφησεν ὁ Ὀτυς εἰς τὸν Ἀγησίλαον χιλίους μὲν ἵππεῖς, δύο δὲ χιλιάδας πελταστὰς.

Παρατηρήσεις.

ὁ δὲ Ἀγησ. ἐπεὶ ἀφίκετο... Φρυγίαν, χρονκ. πρότ. ἀφίκετο, ἀόρ. β' ὀρισκ. τοῦ ἀφικνέομαι-οὔμαι.— ἄμα, ἐπίρρ. συντασσόμενον μὲ δικ. ὡς ἀκολουθίας σημαντικὸν=συγχρόνως, μαζί μὲ μετόπωρον, τὸ=φθινόπωρον ἐδῶ ἔννοεῖται τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 395.— ἔκαε, πρτκ. τοῦ κάω (ἢ καίω) ἐπόρθει, πρτκ. τοῦ πορθέω-ῶ.— τὰς μὲν· τὰς δέ, παράθεσις κατ'ἐπιμερισμὸν εἰς τὸ πόλεις.— βία, δικ. τοῦ τρόπου.— ἐκούσας, ἐπιρρηματικὸν κτηρμ. σημαῖνον τρόπον=ἐκουσίως (ιδ. βιβλ. Γ', κεφ. 1, § 6 «ἐκών, ἐκούσα, ἐκόν» ἐν σελ. 7).— λέγοντος τοῦ Σπιθριδάτου, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.) ὁ Σπιθριδάτης ἦτο ὑποδοικητὴς τοῦ Φαρν.· πεισθεὶς κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος (396) ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου ἀπεστάτησεν ἀπὸ τὸν Φαρν. καὶ προσῆλθε πρὸς τὸν Ἀγησίλαον.— ὡς... Ὀτυν... καὶ ἄξοι καὶ... ποιήσοι, εἰδικ. προτάσεις χρησι-

μευουσαι ὡς ἀντικμ. τοῦ λέγοντος.—εἰ ἔλθοι πρὸς τὴν Παφλ. σὺν αὐτῷ, ὑποθτικ. πρότ.—Παφλαγονία, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας εἰς τὴν νοτίαν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου πόντου· οἱ κάτοικοι: Παφλαγόνες-ων.—ἄξιοι-ποιήσοι, μέλλ. εὐκτικ. τῶν ρ. ἄγω-ποιῶ.—πάλαι, ἐπίρρ. χρονκ.—ἐπιθυμῶν, μετχ. αἰτλγκ.· τούτου, ἀντικμ.· τοῦ ἀφιστάναι κτλ., ἐπεξηγήσις τοῦ: τούτου.—ἀφιστάναι, ἐνεστ. ἀρμφ. τοῦ ἀφίστημι (ἀφίστην, ἀποστήσω, ἀπέστησα)=κινῶ (διεγείρω) εἰς ἀπόστασιάν.—τι ἔθνος, καὶ ὄχι μεμονωμένας πόλεις ὅπως μέχρι τοῦδε.—καὶ καλούμενος, μετχ. ἐνδοτικ. (μὲ τὸν ἐπιδοτικὸν καὶ =καίπερ)=εἰ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ βασιλέως, ποιητικ. αἴτιον· ἀνεβεβήκει, ὑπερσ. τοῦ ἀναβαίνω· ὡς ὑποκμ. ἐνν. Ὅτις.—πέισαντος Σπιθρ., γνκ. ἀπόλυτος (τροπικ.)· πέισαντος, ἄορ. μετχ. τοῦ πείθω.

§ 15-16. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ἀγησίλαος ἀπήρχετο διὰ τὸ Δασκυλείον, ὅπου καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Φαρναβάζου ἦσαν καὶ κῶμαι γύρω ἀπὸ αὐτὰ πολλαὶ καὶ μεγάλαι ἔχουσαι ἐν ἀφθονίᾳ τὰ τροφίμα, καὶ ζῶα διὰ κυνήγιον (=θῆραι) πάρα πολὺ ὠραία (=πάγκαλαι), ἄλλα μὲν μέσα εἰς περικλεισμένους κήπους, ἄλλα δὲ εἰς τόπους ἀνοικτοὺς. Ἔρρεε δὲ πλησίον (τῶν ἀνακτόρων) καὶ ποταμὸς γεμάτος ἀπὸ ἰχθῦς παντὸς εἶδους. Ὡσαύτως καὶ τὰ πτηνὰ ὑπῆρχον (ἐκεῖ) ἐν ἀφθονίᾳ δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἠδύναντο (: ἐγνώριζον) νὰ τὰ κυνηγήσουν (=δρυνθεῦσαι). Ἐδῶ μὲν λοιπὸν διήρχετο τὸν χειμῶνα, προμηθενόμενος τὰ τροφίμα διὰ τὸν στρατὸν του καὶ ἀπὸ αὐτοῦ (τοῦ τόπου, ὅπου διέμενε) καὶ (ἀπὸ μακρὰν) δι' ἐπιδρομῶν (=σὺν προνομαῖς).

Παρατηρήσεις.

ἐπὶ Δασκυλείου, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν σκόπιμον διεύθυνσιν· περὶ τοῦ Δασκυλείου ἰδ. βιβλ. Γ', κεφ. 4, § 13 ἐν σελ. 42.—ἐνθα καὶ τὰ β. ἦν κτλ., ἀναφκ. πρότ.· τὰ βασιλεία, ὑποκμ. τοῦ ἦν (ἀττ. σύντ.)· Φαρναβάζω, δικ. προσωπκ. (κητικ.).—καὶ κῶμαι περὶ αὐτὰ κτλ., δηλ. ἦσαν.—ἄφθονα, κτγρμ.—αἱ μὲν καὶ ἰ· αἱ δὲ καὶ ἰ = αἱ μὲν· αἱ δέ.—περιειργμένοις, πθτικ. πρkm. τοῦ περιείργω (εἶργον, εἶρξω. εἶρξα· πθτικ. εἶργομαι, εἰργόμην, εἶρξομαι, εἶρχθην, περιεἶργμαι).—ἀναπεπταμένοις, πθτικ. πρkm. τοῦ ἀναπετάννυμι (ἐπετάννυ, ἀνεπέτασα· πθτικ. ἀναπετάννυμαι, ἀνεπεταννύμην, ἀναπέπταμαι).—πάγκαλαι, ἐπίθ. β' κλ.: πάγκαλος, ον καὶ πάγκαλος, ἦ, ον.—παρέρρει, πρτικ. τοῦ παραρρέω (παρέρρεον, ἐνήσομαι, παρερρῶν, παρερρῶκα).—ἰχθύων, γνκ. ἀντικμκ. εἰς τὸ πλήρης.—δρυνθεῦσαι, ἄορ. ἀρμφ. τοῦ δρυνθεῦω=συλλαμβάνω πτηνά.—αὐτόθεν, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν.—προνομαί, αὐται ἦσαν ἐπιδρομαὶ συντεταγμένου στρατοῦ· εἰς ἐχθρικὴν χώραν πρὸς προμήθειαν τροφῶν· ὅθεν ἐστρατεία τακτικὴ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς μονομερεῖς λεηλασίας.

§ 17-19. Ἐνῶ δὲ κάποτε οἱ στρατιῶται ἐλάμβανον (=τῶν στρα-

τιωτῶν δέ ποτε λαμβανόντων) τὰ τροφίμα καταφρονητικῶς καὶ ἀπροφυλάκτως (: καταφρονοῦντες τοὺς ἐχθροὺς καὶ χωρὶς νὰ προφυλάσσονται), διότι πρότερον δὲν εἶχαν πάθει κανὲν ἀτύχημα (=διὰ τὸ μηδὲν ἐσφάλλθαι πρότερον), κατὰ τύχην συνήντησεν (=ἐπέτυχεν) αὐτοὺς ὁ Φαρνάβαζος διασκορπισμένους ἀνά τὴν πεδιάδα, ἄρματα μὲν ἔχων δύο δρεπανηφόρα, ἵππεῖς δὲ περίπου τετρακοσίους. Οἱ δὲ Ἕλληγες ἅμα εἶδον αὐτὸν νὰ τρέχῃ πρὸς αὐτοὺς (μὲ τὸ ἱππικόν του καὶ μὲ τὰ ἄρματά του), συνηθροίσθησαν καὶ παρετάχθησαν ἀπέναντί του (=συνέδραμον) περίπου ἕως (=ὡς εἰς) ἑπτακόσιοι· οὗτος ὁμως δὲν ἐβράδυνεν, ἀλλ', ἀφοῦ ἐτοποθέτησεν ἔμπροσθέν του (: εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν) (=προστησάμενος) τὰ ἄρματά του καὶ ὁ ἴδιος μαζί μὲ τοὺς ἵππεῖς του ἐτάχθη ὀπισθεν, διέταξε (τὰ ἄρματα) νὰ ἐπιπέσουν μέσα εἰς αὐτοὺς (=ἐλαύνειν εἰς αὐτούς). Ὅτε δὲ τὰ ἄρματα ἐπιτεθέντα διεσκορπίσαν τὴν συμπεπυκνωμένην παράταξιν (τῶν ἑπτακοσίων Ἑλλήγων) (=τὸ ἄθροον), ταχέως οἱ ἵππεῖς ἐφόρευσαν περίπου ἕως ἑκατὸν ἀνθρώπους, οἱ δὲ ἄλλοι κατέφυγον πρὸς τὸν Ἀγασίλαον· διότι ἔτυχεν (εὐτυχῶς) νὰ εἶναι (αὐτὸς) μαζί μὲ τοὺς ὀπίτας του πλησίον.

Παρατηρήσεις.

διὰ τὸ ἐσφάλλθαι, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν αἰτίαν· ἐσφάλλθαι, πθηκ. πρkm. ἀπρμφ. τοῦ σφάλω (σφαλῶ, ἔσφηλα-μέσ. καὶ πθηκ. σφάλλομαι, ἐσφαλλόμεν, σφαλοῦμαι καὶ σφαλήσομαι, ἐσφάλην, ἔσφαλμαι).—λαμβανόντων τῶν στρατ., γνη. ἀπόλυτος (χρονκ.).—ἐπέτυχεν, ἀόρ. β' ὀριστκ. τοῦ ἐπιτυγχάνω· αὐτοῖς, ἀντικμ. ἔσπαρμένοις, πρkm. μτχ. τοῦ σπείρομαι· ἢ μτχ. κτηρικκ.—ἔχων, μτχ. τροπκ.—οἱ δ' Ἕλληγες ὡς εἶδον... προσελαύνοντα, χρονκ. πρότ. προσελαύνοντα, ἔνεστ. μτχ. τοῦ προσελαύνω· ἢ μτχ. κτηρικκ.—συνέδραμον, ἀόρ. β' ὀριστκ. τοῦ συντρέχω (συνέτρεχον, συνδραμοῦμαι, συνέδραμον, συνδεδράμηκα).—ἐμέλλησεν, ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ μέλλω (ἔμελλον ἢ ἤμελλον, μελλήσω, ἐμέλλησα).—προστησάμενος, μέσ. ἀόρ. μτχ. τοῦ προῖσταμαι=στήνω (τοποθετῶ) ἔμπροσθέν μου· ἢ μτχ. χρονκ.—γενόμενος, μτχ. χρονκ.—τὰ ἄρματα, ὑποκμ. τοῦ διεσκεδάσεν (ἀπτ. σύντ.).—ἐμβalόντα, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ ἐμβάλλω.—διεσκεδάσεν, ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ διασκεδάννυμι (διεσκεδάσα-μέσ. καὶ πθηκ.: διασκεδάννυμαι, ἐσκεδαννύμην, ἐσκεδασάμην, ἐσκεδάσθην, διεσκεδάσμαι, διεσκεδάσμην).—ταχύ, ἐπίορ. χρονκ.=ταχέως (συγκρικκ. θᾶπτον· ὑπερθ. τάχιστα).—ὦν, μτχ. κτηρικκ. ἐκ τοῦ ἔτυχε.

§ 20-21. Τὴν τρίτην δὲ ἢ τετάρτην ἡμέραν μετὰ τοῦτο (τὸ συμβᾶν) μανθάνει ὁ Σπυθριδάτης ὅτι ὁ Φαρνάβαζος ἀπέχων περίπου ἑκατὸν ἐξήκοντα στάδια (: εἰς ἀπόστασιν περίπου ἑκατὸν ἐξήκοντα στάδιων) ἐστρατοπέδευεν εἰς τὴν Κανὴν, μίαν μεγάλην κόμην, καὶ ἀμέσως ἀναγγέλλει (αὐτὸ) εἰς τὸν Ἡριπίδα. Καὶ ὁ Ἡριπίδας ἐπιυ-

μῶν νὰ κάμῃ κάποιο κατόρθωμα (: κάποιο ἀνδραγάθημα = λαμπρόν τι) ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ἀγροίλαον ὀπλίτας ἕως δύο χιλιάδας καὶ πελταστὰς προσέτι (= ἄλλους) τόσους καὶ ἰππεῖς, δηλαδὴ τοὺς (ἰππεῖς) τοῦ Σπιθριδάτου καὶ τοὺς Παφλαγόνας, καὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων ὅσους ἤθελε πείσει (νὰ τὸν ἀκολουθήσουν).

Παρατηρήσεις.

κόμη μεγάλη, τῆς μικρᾶς Φρυγίας.— στρατοπεδευόμενον, μτχ. κτηγμτκ. ἐκ τοῦ αἰσθάνεται.— στάδια, περὶ τοῦ σταδίου ἰδ. βιβλ. Γ', κεφ. 2, § 10 ἐν σελ. 25.— Ἡριπίδα, τὸν ἀρχηγὸν τῶν Κυρσίων (πρβλ. βιβλ. Γ', κεφ. 4, § 20-21).— τοσοῦτους, δηλ. δισχίλιους.— τοὺς Σπιθριδάτου, οἱ ἰππεῖς τοῦ Σπιθρ. ἦσαν διακόσιοι.— τοὺς Παφλαγόνας (ἰππεῖς), οὗτοι ἦσαν χίλιοι.— τῶν Ἑλλ. ὀπόσους πείσειεν, ἀναφрк. πρὸτ. πείσειεν, ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ πείθω.

§ 22-25. Ἀφοῦ δὲ (ὁ Ἀγροίλαος) ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν (αὐτά), αὐτὸς (δηλ. ὁ Ἡριπίδας) ἐθυσίαζε· καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἐπέτυχεν εὐνοϊκὰ σημεῖα εἰς τὴν θυσίαν (=καλλιερησάμενος), ἔπαυσεν αὐτήν. Μετὰ δὲ ταῦτα παρήγγειλεν, ἀφοῦ δειπνήσουν (οἱ στρατιῶται), νὰ παρενρεθῶν (αὐτοὶ) πρὸ τοῦ στρατοπέδου. Ὅταν ὅμως ἐσκοτείνιασεν, οὔτε οἱ ἡμίσεις ἐξ ἐκάστου στρατιωτικοῦ σώματος (=ἐκάστων) ἐξῆλθον. Ἵνα δὲ μὴ περιγελοῦν αὐτὸν οἱ ἄλλοι ἐκ τῶν τριάκοντα, ἐὰν ἤθελεν ἀποτραπῆ (: ἐὰν ἤθελε παραιτηθῆ) (ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν), ἐπορευέτο μὲ τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν εἶχε. Κατὰ τὰ ἐξημερῶματα δὲ ἐπετέθη (ὁ Ἡριπίδας) κατὰ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Φαρναβάζου καὶ ἐκ μὲν τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Φαρναβάζου), ἣ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ Μυσούς, πολλοὶ ἐφρονεύθησαν, αὐτοὶ δὲ (οἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ) διαφεύγουν· τὸ δὲ στρατόπεδον κυριεύεται, καὶ πολλὰ μὲν ποιήρια καὶ ἄλλα (πολύτιμα) πράγματα (=κτῆματα), ὁποῖα φυσικὸν ἦτο νὰ ἔχῃ ὁ Φαρναβάζος (σὰν σαυράτης πὺν ἦτο) (=οἷα δὲ Φαρναβάζου [ἦν]=οἷα Φαρναβάζου εἶναι εἰκὸς ἦν), (ἐλήφθησαν), πρὸς τούτοις δὲ σκεύη πολλὰ καὶ ζῶα σκευοφόρα. Διότι, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως, ἐὰν ἐγκατασταθῆ εἰς κανὲν μέρος (μονίμως), περικυκλωθῆ καὶ πολιορκηθῆ, ἄλλοτε εἰς τοῦτο τὸ μέρος τῆς χώρας καὶ ἄλλοτε εἰς ἐκεῖνο (= ἄλλοτε ἄλλη τῆς χώρας) ἤρχετο (: εἰς διάφορα μέρη τῆς χώρας περιεπλανᾶτο), ὅπως οἱ νομάδες, ἀποκρύπτων ὅσον τὸ δυνατόν (=καὶ μάλα) τὴν ἐκάστοτε θέσιν τοῦ στρατοπέδου (= τὰς*στρατοπεδεύσεις).

Παρατηρήσεις.

ὑπέσχετο - ἐθύετο, ὑποκμ. τοῦ μὲν α' εἶναι ὁ Ἀγροίλαος, τοῦ δὲ β': δ

Ἡριπίδας.—*ὑπέσχετο*, ἄορ. β' ὀριστικ. τοῦ *ὑπισχνέομαι* -*οῦμαι*.—*ἄμα*, ἐπίρρ. συντασσόμενον μὲ δτικ. ὡς ἀκολουθίας σημαντικόν = συγχρόνως, μαζί μὲ *δείλη*, ης=δειλινόν, ἐσπέρας.—*καλλιερησάμενος*, ἄορ. μτχ. τοῦ *καλλιεροῦμαι* = *καλλιερῶ* (*ἐκαλλιέρον*, *καλλιερήσω*, *ἐκαλλιέρησα*, *κεκαλλιέρηκα* - μέσον : *καλλιεροῦμαι*, *ἐκαλλιερούμην*, *ἐκαλλιερησάμην*) = ἔχω εὐνοϊκά σημεῖα εἰς τὴν θυσίαν.—*δειπνήσαντας*, μτχ. χρονκ. ὡς ὑποκμ. ἔνν. *τοὺς στρατιώτας* = *ἐπὶν δειπνήσωσιν οἱ στρατιῶται*.—*παρεῖναι*, ἔνεστ. ἄορμφ. τοῦ *πάρεμι* (*παρὰ* + *εἰμί*).—*οκότες γενομένου*, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.).—*ὅπως δὲ μὴ καταγελῶεν* ... *τριάκοντα*, τελκ. πρότ. *καταγελῶεν*, ἔνεστ. εὐδικτ. τοῦ *καταγέλω* -*ῶ* αὐτοῦ, ἀντικμ.—*τριάκοντα*, περὶ αὐτῶν ἰδ. βιβλ. Γ', κεφ. 4, § 2 «*τριάκοντα Σπαρτιατῶν*», ἐν σελ. 33.—*ἐπιπεσῶν* (ὁ *Ἡριπίδας*)... *ἔπεσον πολλοί*, κανονικῶς ὁ λόγος θὰ ἦτο : *ἐπιπεσόντος τοῦ Ἡριπίδου*... *ἔπεσον πολλοί* ἢ μετάφρασις ἐγένετο ὡς ἔάν τὸ κείμενον εἶχεν ὡς ἐξῆς : *ἐπέπεσεν* (ὁ *Ἡριπίδας*) *τῇ Φαρν. στρατοπεδείᾳ καὶ τῆς μὲν*... — *τῆς προφυλακῆς*, γκ. διαιρικ. εἰς τὸ *πολλοί* *Μυσῶν ὄντων*, παράθεσις εἰς τὸ : *τῆς προφυλακῆς* *Μυσοί*, κάτοικοι τῆς Μυσίας, χώρας τῆς Μ. Ἀσίας μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας.—*ἀλίσκεται*, ἔνεστ. ὀριστικ. τοῦ *ἀλίσκομαι* (*ἡλίσκομαι*, *ἀλώσομαι*, *ἐάλων*, *ἐάλωκα*, *ἡλώκειν*).—*δὴ οἷα Φαρναβάζου* (= *οἷα δὴ Φαρναβάζου* [ἦν] = *οἷα Φαρναβάζου εἶναι εἰκὸς ἦν*), ἀναφρκ. πρότ.—*μὴ κυκλωθεῖς πολιορκῶϊτο*, ἐνδοιαστικὴ πρότ.—*ἄλλη*, ἐπίρρ. τοπκ. *τῆς χώρας*, γνκ. διαιρικ.—*ἐπῆει*, πρτικ. τοῦ *ἐπέρχομαι*.—*ὥσπερ οἱ νομάδες* (*ἐπέρχονται*), ἀναφρκ. πρότ. *νομάδες*, φυλαὶ ποιμενικαὶ περιφερόμεναι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετὰ τῶν ποιμνίων των.—*καὶ μάλα*, ὁ *καὶ* ἐπιτείνει τὸ *μάλα* = εἰς μέγιστον βαθμόν, ὅσον τὸ δυνατόν *μάλα*, ἐπίρρ. ποσοτικόν (*μᾶλλον*, *μάλιστα*).

§ 26-28. Ἀφοῦ δὲ τὰ λαφυραγωγηθέντα πράγματα παρέλαβον διὰ τὰ (τὰ) ἀποκομίσουν (= *ἀπήγαγον*) οἱ Παφλαγόνες καὶ ὁ Σπιθριδάτης, ὁ Ἡριπίδας ἐτοποθέτησε κρυφίως (εἰς μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔμελλον νὰ διέλθουν ὁ Σπιθριδάτης καὶ οἱ Παφλαγόνες) ταξίαρχους καὶ λοχαγούς καὶ ἀφήρεσεν ὅλα ἀπὸ τὸν Σπιθριδάτην καὶ τοὺς Παφλαγόνους, διὰ τὰ φέρον φυσικὰ (= *δὴ*) πολλὰ τὰ λάφυρα (= *τὰ αἰχμάλωτα*) εἰς τοὺς λαφυροπώλας. Ἐκεῖνοι ὁμως (δηλ. ὁ Σπιθριδάτης καὶ οἱ Παφλαγόνες) δὲν ἠγέθησαν τὸ πάθημα αὐτὸ (= *οὐκ ἤνεγκαν ταῦτα παθόντες*), ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχαν τὴν γνώμην ὅτι ἠδικήθησαν καὶ προσεβλήθησαν (= *ὡς ἀδικηθέντες καὶ ἀτιμασθέντες*), τὴν νύκτα συσκευάσαντες (: ἐτοιμάσαντες) τὰ πράγματά των (= *συσκευασάμενοι*) ἔφυγον καὶ ἀπῆλθον (= *ἔρχοντο ἀπίοντες*) εἰς τὰς Σάρδεις πρὸς τὸν Ἀρριαῖον, δώσαντες πίστιν (εἰς αὐτὸν) (= *πιστεύσαντες* [αὐτῷ]), διότι καὶ ὁ Ἀρριαῖος εἶχεν ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ εἶχε πολεμήσει ἐναντίον αὐτοῦ. Τὸν Ἀγησίλαον μὲν λοιπὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς (= *ἐν τῇ στρατείᾳ*) κενὸν δὲν (τὸν) ἐλύπησε περισσότερον

(=οὐδὲν ἐγένετο βαρύτερον) ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ Σπιθριδάτου καὶ τοῦ Μεγαβάτου καὶ τῶν Παφλαγόνων.

Παρατηρήσεις.

τὰ ληφθέντα, πθτικ. ἀόρ. μτχ. τοῦ λαμβάνομαι· ἢ μτχ. ἐπιθτικ.— ὑποστήσας, ἀόρ. μτχ. τοῦ ὑφίστημι (ὑφίστην, ὑποστήσω, ὑπέστησα).— ταξίρχους καὶ λογαρούς, περὶ τούτων ἰδ. βιβλ. Γ', κεφ. 1, § 27-28 (ἐν σελ. 19).— ἀφείλετο, ἀόρ. β' ὀριστικ. τοῦ ἀφαιροῦμαι.— ἅπαντα τόν τε Σπιθρ. καὶ τοὺς Παφλ., ἀντικείμενα τοῦ ἀφείλετο.— ἴνα δὴ κτλ., τελκ. πρότ. πολλά, κτηρικ. προσδ. εἰς τό: τὰ αἰχμάλωτα.— τοῖς λαφυροπώλαις, οὗτοι ἦσαν ὑπάλληλοι φροντίζοντες νὰ πωλοῦν τὰ λάφυρα διὰ λογαριασμόν τῆς πολιτείας, διότι παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις πᾶσα λεία ἦτο δημοσία.— ἤνεγκαν, ἀόρ. α' ὀριστικ. τοῦ φέρω (ἔφερον, οἶσω, ἤνεγκα καὶ β' ἤνεγκον, ἐνήνοχα, ἐνήνοchein).— ὡς ἀδικηθέντες καὶ ἀτιμασθέντες, μτχ. αἰτλγκ. (μετὰ τὸ ὡς πρὸ τῶν μτχ.).— ἀτιμασθέντες, πθτικ. ἀόρ. μτχ. τοῦ ἀτιμάζω.— νυκτός, γνκ. χρονκ.— συσκευασάμενοι, ἀόρ. μτχ. τοῦ συσκευάζομαι· ἢ μτχ. χρονκ.— ἔρχοντο, πρτικ. (μετὰ σημ. ἀόρ.) τοῦ ὄρχομαι (ἐνεστ. μετὰ σημ. πρκμ.)· μέλλ. οἰχήσομαι.— ἀπιόντες, ἐνεστ. μτχ. τοῦ ἀπέρχομαι· ἢ μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ ἔρχομαι.— πρὸς Ἀρριαῖον, τὸν γνωστὸν ἐκ τῆς Κύρου Ἀναβάσεως.— πιστεύσαντες (αὐτῶ), δηλ. ὁ Σπιθριδάτης καὶ οἱ Παφλαγόνες ἤλπιζον ὅτι ὁ Ἀρριαῖος θὰ ἐμσολάβει πλησίον τοῦ βασιλέως ὑπὲρ αὐτῶν.— ὅτι ἀποστάς κτλ., ὑπαινίσσεται τὴν συμμετοχὴν τοῦ Ἀρριαίου εἰς τὴν ἑκατρατείαν τοῦ Κύρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου· τὴν ὁ Ἀρριαῖος ἀπὸ τὸν Τιθραυτίην ἔχει ἐκλεγῆ διοικητῆς τῆς σατραπείας τῶν Σάρδεων.— τῆς ἀπολείψεως, γνκ. συγκριτικ. ἢ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· ὁ α' ὄρος: οὐδέν.— Μεγαβάτης, υἱὸς τοῦ Σπιθριδάτου.

§ 29-31. Ὑπῆρχε δὲ κάποιος Ἀπολλοφάνης ἀπὸ τὴν Κύζικον, ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τὸν Φαρνάβαζον ἐτύχαινε πρὸ πολλοῦ (=ἐκ παλαιοῦ) νὰ εἶναι φίλος καὶ μετὰ τὸν Ἀγησίλαον καὶ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἔγινε φίλος (=ἐξενώθη). Αὐτὸς λοιπὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἀγησίλαον, ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ φέρῃ (=συναγαγεῖν αὐν) τὸν Φαρνάβαζον εἰς συνομιλίαν μετὰ αὐτὸν περὶ φιλίας. Ἐνταῦθα δὲ (ὁ Ἀγησίλαος) ἤκουσεν αὐτὸν (καὶ ἐξέφρασε τὴν συναίνεσίν του), (ὁ Ἀπολλοφάνης) ἀφοῦ ἔλαβεν (ἀπὸ τὸν Ἀγησίλαον) ἀνκωχὴν (=σπονδὰς) καὶ ἐπίσημον βεβαίωσιν (=δεξιάν), ἐπέστρεψε (=παρῆν) μετὰ τὸν Φαρνάβαζον εἰς συμπεφωρημένον μέρος, ὅπου ἤδη ὁ Ἀγησίλαος καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν τριάκοντα ἀνέμενον ἐξαπλωμένοι κατὰ γῆς (=χαμαί) κάπου (ἐκεῖ) ἐπὶ τῆς χλόης (=ἐν πόσῃ γίνι)· ὁ δὲ Φαρνάβαζος ἦλθε φορῶν στολὴν ἀξίαν πολλοῦ χρυσοῦ (: πολῦτιμον). Ἐντῶν δὲ οἱ ὑπηρεταί (του) ἔθετον κάτω δι' αὐτὸν (: διὰ νὰ καθίσῃ αὐτὸς) κεντητοῦς τάπητας (=δαπιά), ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθηται οἱ Πέρσαι μαλακά, ἐντράπη νὰ φανῇ τρυφηλὸς

(=έντροφῆσαι), διότι ἔβλεπε τὴν ἀπλότητα τοῦ Ἀγησίλαου· ἐξηπλώθη λοιπὸν καὶ αὐτός, ὅπως ἦτο (δηλ. μὲ τὴν πολυτελῆ στολήν του), κατὰ γῆς. Καὶ πρῶτον μὲν ἐχαιρέτισαν (=χαίρειν προσεῖπον) ὁ ἓνας τὸν ἄλλον (: ἐχαιρείσθησαν)· ἔπειτα (δὲ) ἀφοῦ ἐπρότεινεν ὁ Φαρνάβαζος (εἰς τὸν Ἀγησίλαον) τὴν δεξιάν του, ἐπρότεινεν ἐπίσης (=ἀντιπροὔτεινε) καὶ ὁ Ἀγησίλαος (τὴν ἰδικήν του).

Παρατηρήσεις.

Κυζικηνός, ἐθνικόν=ὁ ἐκ Κυζίκου (πόλεως τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ χειρσονήσου τινός τῆς Προποντίδος).—**ὄς καὶ Φαρν.** κτλ., ἀναφρκ. πρῶτ.—**ὦν**, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ ἐτύγχανε· **ξένος**, κτηρικ.—**ἐξενώθη**, πθτικ. ἄορ. (ὡς μέσος) ὄριστικ. τοῦ ξενόομαι-οὔμαι (**ἐξενώθη**, **ἐξένωμαι**)=γίνομαι φίλος.—ὡς **οἶοιτο** κτλ., εἰδικ. πρῶτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ εἶπεν· **οἶοιτο**, ἐνεστ. εὐκτικ. τοῦ οἶομαι ἢ οἶμαι (**φώδη** ἢ **φῶμη**, **οἶήσομαι**, **φῶθη**).—**συναγαγεῖν**, ἄορ. β' ἀπρμφ. τοῦ **συνάγω**.—ὡς δ' ἤκουσεν αὐτοῦ, χρονικ. πρῶτ. ὡς ὑποκμ. ἐνν.: ὁ Ἀγησίλαος· αὐτοῦ, ἀντικμ.—**παρῆν**, πρτικ. τοῦ **πάρειμι** (**παρὰ**+**εἶμι**)· ὡς ὑποκμ. τοῦ **παρῆν** ἐνν.: ὁ Ἀπολλοφάνης.—**συγκείμενον**, πθτικ. πρτικ. τοῦ **συντίθημι** (ἐν τῇ ὄριστικ. **σύγκειμαι**· ὑπερσ. **συνεκείμενη**).—**ἐνθα δὴ** κτλ., ἀναφρκ. πρῶτ.—**χαμαί**, ἐπίορ. τοπκ.—**ὑποτιθέντων**, ἐνεστ. μτχ. τοῦ **ὑποτίθημι** (**ὑποτιθεῖς**, **ὑποτιθεῖσα**, **ὑποτιθέν**)· **ὑποτιθέντων τῶν θεῶν**, γνκ. ἀπόλυτος (ἐνδοκ.).—**ῥαπτός**, ἢ, ὄν=ἐρραμμένος· **ῥαπτόν**, τὸ=κεντητὸς τύτης.—**καθίζουσιν**, ἐνεστ. ὄριστικ. τοῦ **καθίζω** (**ἐκάθισον**, **καθιδῶ**, **ἐκάθισα** ἢ **καθῖσα**).—**ἡσχύνθη**, πθτικ. ἄορ. (ὡς μέσος) ὄριστικ. τοῦ **αἰσχύνομαι**.—**έντροφῆσαι**, ἄορ. ἀπρμφ. τοῦ **έντροφάω**-**ῶ** (καὶ ἄορ. **ένετρόφῃσαι**).—**δρῶν**, μτχ. αἰτιλικ.—**κατεκλίθη**, πθτικ. ἄορ. (ὡς μέσος) ὄριστικ. τοῦ **κατακλίνομαι**.—**ὥσπερ εἶχεν**, ἀναφρκ. πρῶτ.—**χαίρειν**, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ **χαίρω** (**ἐχαιρον**, **χαιρήσω**, **ἐχάρην**, **γέγηθα**).—**προσεῖπον**, ἄορ. β' ὄριστικ. τοῦ **προσαγορεύω** (**προσηγόρευον**, **προσαγορεύσω** καὶ **προσερῶ**, **προσηγόρευσα** καὶ **προσεῖπον**, **προσηγόρευκα** καὶ **προσεῖρηκα**).

§ 32-33. Μετὰ δὲ τοῦτον ἤρχισε νὰ δμιλῇ ὁ Φαρνάβαζος· καθόσον μάλιστα (=καὶ γὰρ) ἦτο πρεσβύτερος· «Ἀγησίλαε καὶ (σεῖς) ὄλο οἱ παρόντες Λακεδαιμόνιοι, ἐγώ, οἷε ἐπολεμεῖτε ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρξα (=ἐγενόμην) φίλος καὶ σύμμαχος σας, καὶ τὸ μὲν ναυτικόν σας μὲ τὰ χρήματά μου (=χρήματα παρέχων) ἐνίσχων, κατὰ ξηρὰν δὲ ἐγὼ ὁ ἴδιος (=αὐτός) ἐφιππος μαχόμενος μαζί μὲ σᾶς ἕως μέσα εἰς τὴν θάλασσαν (=εἰς τὴν θάλατταν) κατεδίωκον τοὺς ἐχθρούς. Καὶ δὲν θὰ ἠδύνασθε (=οὐκ ἂν ἐχοιτε) νὰ μὲ κατηγορήσετε (=κατηγορήσαί μου) ὅτι ἐπραξα κάποτε ἢ εἶπα τίποτε (=οὔτε ποιήσαντος πάποτε οὔτ' εἰπόντος οὐδὲν) τὸ ἀνείλικρινές (=διπλοῦν) πρὸς σᾶς, ὅπως (κατηγορεῖτε) τὸν Τισσαφέρνην. Τοιοῦτος δὲ ἐνῶ ἐδει-

χθην, τώρα εἰς τοιαύτην θέσιν ἔχω ἔλθει (=οὕτω διάκειμαι) ἀπὸ σᾶς, ὥστε οὔτε νὰ φάγω (=δειπνον) ἔχω εἰς τὴν χώραν μου, ἐκτὸς ἐὰν (=εἰ μὴ) συλλέξω, ὅπως τὰ ζῶα, κάτι ἀπὸ ὅσα σεῖς θὰ ἀφήσετε. "Ὅσα δὲ μοῦ ἄφησεν ὁ πατήρ μου καὶ οἰκήματα ὠραῖα καὶ (ὠραίους) κήπους γεμάτους ἀπὸ δένδρα καὶ ζῶα διὰ κυνήγιον (=θηρίων), διὰ τὰ ὁποῖα ἠδῆχαριστούμην, αὐτὰ ὅλα (τὰ) βλέπω ἄλλα μὲν νὰ ἔχουν κοπή, ἄλλα δὲ νὰ ἔχουν καῆ. Ἐὰν λοιπὸν ἐγὼ δὲν γνωρίζω οὔτε τὰ θεῖα δίκαια (=τὰ ὅσια) οὔτε τὰ ἀνθρώπινα δίκαια (=τὰ δίκαια), τότε (=δὲ) σεῖς νὰ μὲ διδάξετε, πῶς (:κατὰ πόσον) αὐτὰ εἶναι ἔργα ἀνδρῶν (=εστὶν ἀνδρῶν), οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ν' ἀνταποδίδουν εὐεργεσίας.»

Παρατηρήσεις.

ἤρξεν, ἀόρ. ὀριστικ. τοῦ ἄρχω· τοῦ λόγου, ἀντικμ.—ἦν, ὑποκμ.: ὁ Φαρνάβαζος· πρεσβύτερος, κτηρμ.—ὑμῖν, δικ. ἀντικμκ. εἰς τὸ φίλος καὶ σύμμαχος.—ὅτε τοῖς Ἄθ. ἐπολεμεῖτε, χρονκ. πρότ. ἔννοσι τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον.—τὸ ναυτικὸν· ἰσχυρόν, τὸ α' εἶναι ἀντικμ., τὸ δὲ β': κτηρμ. τοῦ ἐποίουν.—παρέχων, μτχ. τροπκ.—αὐτός, κτηρμκ. προσδ. εἰς τὸ ἐνν. ἐγὼ.—εἰς τὴν θάλατταν καταδύσκων, κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῶν Ἄθην. καὶ Λακεδ. παρὰ τὴν Ἄβυδον (τὸ 411 π. Χ.).—διπλοῦς, διπλῆ, διπλοῦν, ἀριθμικ. πολλαπλ. ἐπίθ. (συννηρημένον β' κλίσι.)=διπρόσωπος, δόλιος.—ὥσπερ Τισσαφέρους (κατηγορεῖτε), ἀναφρκ. πρότ.—γενόμενος, μτχ. ἐνδοκτ.=εἰ καὶ ἐγενόμην· τοιοῦτος, κτηρμ.—διάκειμαι, πθηκ. προκμ. ὀριστικ. τοῦ διατίθηναι.—ὡς οὐδὲ δεῖπνον ἔχω, συμπερσμηκ. πρότ. τὸ ὡς συμπερσμηκ. σύνδ.=ὥστε.—λίπητε, ἀόρ. β' ὑποτικ. τοῦ λείπω.—ὥσπερ τὰ θηρία (δηλ. συλλέγεται), ἀναφρκ. πρότ. τὰ θηρία (ὀνομαστ.), ὑποκμ. τοῦ ἐνν. συλλέγεται (ἀπτ. σύντ.)· συλλέγομαι=συναθροίζω.—ἐφ' οἷς (=ἐπὶ οἷς) ἠψφραίνομην, ἀναφρκ. πρότ. οἷς, ἀναφρκ. ἀντων. (ὅς, ἧ, δ)· ἠψφραίνομην, προκ. τοῦ εὐφραίνομαι (ἠψφραίνομην, εὐφρανοῦμαι, ἠψφράνθη).—κατακεκομμένα· κατακεκαυμένα, πθηκ. προκμ. μτχ. τῶν ρ. κατακόπτω· κατακαίω· αἱ μτχ. κτηρμκ. ἐκ τοῦ ὄρω.—διδάξατε, ἀόρ. προστικ. τοῦ διδάσκω.—ὅπως ταῦτα κτλ., πλαγία ἐρωτημκ. πρότ. ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ ἐστίν (ἀπτ. σύντ.)· ἀνδρῶν, γνκ. κτηρμκ. (κητικῆ).—ἐπισταμένων, ἐνεστ. μτχ. τοῦ ἐπίσταμαι (ἠπιστάμην, ἐπιστήσομαι, ἠπιστήθη)· ἡ μτχ. ἐπιθηκ.

§ 34-36. Αὐτὸς μὲν αὐτὰ εἶπεν. Οἱ δὲ τριάκοντα ὄλοι μὲν ἐντρόπησαν αὐτὸν καὶ εἰσιώπησαν· ὁ δὲ Ἀγησίλαος ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν (=χρόνῳ ποτὲ) εἶπε· «Φαρνάβαζε, νομίζω ὅτι σὺ γνωρίζεις βέβαια (=ἀλλὰ μὴν), ὅτι καὶ εἰς τὰς ἑλληνικὰς πόλεις γίνονται φίλοι ἀναμεταξύ των οἱ ἀνθρώποι. Αὐτοὶ δέ, διὰ αἱ πόλεις των (:αἱ πατρίδες των) γίνονται ἐχθραί, μαζὶ μὲ τὰς πατρίδας των καὶ ἐναντίον τῶν φίλων των (=τοῖς ἐξενωμένοις) πολεμοῦν καί, ἂν εἰς τοιαύτην σχέσιν εὐρε-

θοῦν (δηλ. εἰς πόλεμον ἀναμεταξύ των), ἐνίοτε (=ἔστιν ὅτε) καὶ φονεύουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν τώρα, ἀφοῦ πολεμοῦμεν ἐναντίον τοῦ βασιλέως σας, εἴμεθα ἠναγκασμένοι ὅλα ὅσα ἀνήκουν εἰς ἐκεῖνον (=πάντα τὰ ἐκείνου) νὰ (τὰ) θεωροῦμεν ἐχθρικά· με σὲ ὅμως τὸ νὰ γίνωμεν φίλοι θὰ (τὸ) ἐθεωροῦμεν μεγίστην εὐτυχίαν μας (=περὶ παντὸς ἂν ποιησαίμεθα). Καὶ ἂν μὲν ἐπρόκειτο (=ἔδει) νὰ ἀλλάξης κύριον καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλέως νὰ κάμης ἡμᾶς κυρίους, ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ σὲ συνεβοῦλεον (τοῦτο)· τώρα ὅμως δύνασαι (=ἔξεστί σοι), ἀφοῦ συμμαχήσης με ἡμᾶς (=μεθ' ἡμῶν γενομένη), χωρὶς νὰ προσκυνῆς κανένα καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς κύριον νὰ ζῆς ἀπολαύων ὅσα σοῦ ἀνήκουν (=τὰ σαυτοῦ). Καὶ ἀλήθεια (=καίτοι) τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ἐλεύθερος ἐγὼ τοῦλάχιστον (=μὲν) νομίζω ὅτι εἶναι ἰσάζιον πρὸς ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου (: ὅτι ἀξίζει τόσον, ὅσον ἔλοι οἱ θησαυροὶ τοῦ κόσμου=ἀντάξιον εἶναι τῶν πάντων χρημάτων). Ἀλλὰ καὶ δὲν (=οὐδὲ μέντοι) σὲ συμβουλευόμεν αὐτό, δηλαδὴ νὰ εἶσαι ἐλεύθερος μὲν, ἀλλὰ πτωχὸς (: νὰ εἶσαι ἕνας πτωχὸς ἐλεύθερος), ἀλλ' ἔχων ἡμᾶς συμμάχους νὰ προσπαθῆς νὰ αὐξάνῃς (=αὐξεῖν) ὄχι τὸ κράτος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν σου, ὑποτάσων (=καταστρεφόμενον) τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι τώρα εἶναι δοῦλοι (τοῦ βασιλέως), ὅπως σὺ (=τοὺς νῦν ὀμοδούλους σοι), ὥστε νὰ εἶναι ὑπήκοοί σου. Καὶ ὅμως, ἂν συγχρόνως καὶ ἐλεύθερος ἦσο καὶ πλούσιος ἐγίνεσο, τίνας πράγματος θὰ εἶχες ἀνάγκην (: τί θὰ σοῦ ἔλειπε=τίνος ἂν δέοις), διὰ νὰ εἶσαι (=μὴ οὐχὶ εἶναι) τελείως εὐτυχής ;»

Παρατηρήσεις.

ἐπυροχύνθησαν καὶ εἰσιώπησαν, διότι ἀνεγνώριζον τὸ δίκαιον τοῦ Φαρν.— ἐπυροχύνθησαν, πθηκ. ἀόρ. (ὡς μέσος) ὀριστικ. τοῦ ἐπυροχύνομαι.— χρόνω ποτέ, ἐβράδυνε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Ἀγησ., διότι ἡ ἀπολογία δὲν ἦτο εὐκόλοσ.— σε, ὑποκμ. τοῦ εἰδέναί, τὸ ὁποῖον εἶναι πρκμ. (μὲ σημ. ἐνεστ.) ἀπρωφ. ἐν τῇ ὀριστικ. ὁ πρκμ. οἶδα (ὑπερσ. ἤδη ἢ ἤθειν-μελλ. εἰδήσω καὶ εἴσομαι).— ὅτι καὶ ἐν ταῖς κτλ., εἰδικ. πρῶτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ εἰδέναί· ἀνθρωποι, ὑποκμ. τοῦ γίνονται· ξένοι, κτηκμ.— τοῖς ἐξενωμένοις, πρκμ. μετ. τοῦ ἀποθηκ. ρ. ξενόομαι-οὔμαι (ἰδ. § 29 «ἐξενώθη»).— ἀπέκτειναν, ὁ ἀόρ. ἀντὶ ἐνεστιώτος (γ ν ω μ ι κ ὸ ς ἀόριστος).— ἠναγκάσαμεθα, πρκμ. ὀριστικ. τοῦ ἀναγκάζομαι.— σοι, δικ. τῆς προσωπικ. ἀντων. τοῦ β' προσ. (δικ. ἀντικειμενικὴ εἰς τὸ φίλοι).— προσκυνῶντα, παρὰ τοῖς Πέρσαις συνήθεια ἦτο ἐνώπιον τοῦ βασιλέως των νὰ προσπίπτουν κατὰ γῆς καὶ νὰ φιλοῦν αὐτήν.— ζῆν, ἐνεστ. ἀπρωφ. τοῦ (ζῆω) ζῶ (ἔζων, ζήσω καὶ βιώσομαι, ἐβίων, βεβίωκα)· τὸ ἀπρωφ. ζῆν εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρωσ. ἔξεστιν.— ἐλεύθερον εἶναι... ἀντάξιον εἶναι... χρημάτων, πρβλ. τὰ λεχθέντα περὶ τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τοῦ Κύρου εἰς τὴν Κύρου

Ἐνάβασιν «τὴν ἐλευθερίαν ἐλοίμην ἂν ἀντὶ ὧν ἔχω πάντων καὶ ἄλλων πολ-
λαπλασίον» = τὴν ἐλευθερίαν θὰ ἐπροτιμοῦσα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ὅσα ἔχω, καὶ
ἀπὸ ἄλλα ἀκόμη πολὺ περισσότερα (ἀπὸ αὐτὰ) ὡσαύτως πρβλ. καὶ τὸ τοῦ Ρήγα
Φεραίου: «Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλευθεροζωῆ/παρὰ σαράντα
χροῖνια σκλαβιὰ καὶ φυλακῆ». — πένης, ητος, ὁ, ἦ, μονοκατάληκτον
διγενὲς ἐπίθ. γ' κλίσι. — αὔξειν, ἔνεστ. ἀρρηφ. τοῦ αὔξω (καὶ αὐξάνω). — ὥστε
σοὺς ὑπηκόους εἶναι, συμπερσμηκ. πρῶτ. — δέοις, ἔνεστ. εὐκτικ. τοῦ δέω = ἔχω
ἀνάγκην. — πάμπαν, ἐπίρρ. πόσοτικόν = παντελῶς.

§ 37-38. «Λοιπόν», εἶπεν ὁ Φαρνάβαζος, «γὰ ἀποκριθῶ εἰς σᾶς
(λέγων) εἰλικρινῶς (= ἀπλῶς) ὅσα θὰ κάμω ;» «Ἐρομῶζει βέβαια εἰς
σὲ (γ' ἀποκριθῆς εἰλικρινῶς).» «Ἐγὼ λοιπόν», εἶπεν (ὁ Φαρνάβαζος),
«ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἔναν ἄλλον ὡς στρατηγὸν στέλλῃ καὶ ἐμὲ ὀρίζῃ (γὰ εἶ-
μαι) ὑπήκοος (: ὑπὸ τὰς διαταγὰς) ἐκείνου, (τότε) θὰ θελήσω γὰ εἶμαι
καὶ φίλος σας καὶ σύμμαχος σας· ἐὰν ὁμως (οὗτος) εἰς ἐμὲ τὴν στρα-
τηγίαν ἀναθέτῃ (κάτι τέτοιο, καθὼς φαίνεται, εἶναι ἡ φιλοδοξία), πρέ-
πει γὰ τὸ ἡξεύρετε καλά, ὅτι θὰ πολεμήσω ἐναντίον σας, ὅσον δύναμαι
καλύτερα.» Ἀποῦ ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ἀγησίλαος, τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ (τοῦ) εἶπεν: «Εἶθε σύ, ἀγαπητέ μου (= ὦ λῶστε), ὁ ὁποῖος εἶσαι
τοιούτος (: ὁ ὁποῖος ἔχεις τοιαῦτα αἰσθήματα), γὰ γίνῃς (: γὰ μπορέ-
σης γὰ γίνῃς) φίλος μας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁμως (= δ' οὖν) γνώ-
ριζε καλῶς ἔν (: αὐτὸ καὶ μόνον), ὅτι καὶ τώρα θὰ ἀπέλθω ὅσον δύ-
ναμαι ταχύτερον ἀπὸ τὴν χώραν σου, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ ἂν (ἀκόμη) ὁ
πόλεμος (κατὰ τοῦ βασιλέως) διαρκῆ, ἐφόσον θὰ δυνάμεθα (= ἔως ἂν
ἔχωμεν) γὰ ἐκστρατεύωμεν ἐναντίον ἄλλου (ἐχθροῦ), θὰ ἀπέχωμεν καὶ
ἀπὸ σὲ καὶ ἀπὸ τὰ ἀνήκοντα εἰς σὲ (: δὲν θὰ βλάπτωμεν οὔτε σὲ οὔτε
τὰς κτήσεις σου).»

Παρατηρήσεις.

ἀποκρίνομαι, ἀόρ. ὑποτικ. τοῦ ἀποκρίνομαι· ἢ ὑποτικ. ἐδῶ ἐκφρά-
ζει ἀπορίαν (ἀπορηματικὴ ὑποτακτικὴ). — πρέπει, ἀρρῶσ. (πρτικ. ἔπρεπεν) =
ἀρμῶζει· σοι, δτικ. προσωπκ. ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀρρῶσ. θὰ ἐννοηθῆ τὸ ἀρρηφ.
ἀποκρίνασθαι. — γοῦν (γε - οὖν), σύνδ. συμπερσμηκ. ἐδῶ μὲ τὴν βεβαιωτικὴν
του σημ. = βέβαια. — στρατηγὸν - ὑπήκοον, κτηρημ. τὸ α' τοῦ πέμπτη, τὸ δὲ β'
τοῦ τέττη. — βουλήσομαι, μέλλ. ὀρισκ. τοῦ βούλομαι. — φίλος καὶ σύμμαχος,
κτηρημ. ὑμῖν, δτικ. ἀντικμκ. — εἶοικε, ἀρρῶσ. = φαίνεται· τὸ προσωπκ. εἶοικα
(πρκμ. μὲ σημ. ἔνεστ.) = ὁμοιάζω (ὑπερσ. μὲ σημ. πρτικ.: ἐφῶκειν = ὁμοιάζω). —
εἰδέναι, ὑποκμ. τοῦ χρῆ. — ἐλάβετο, μέσ. ἀόρ. β' ὀρισκ. τοῦ λαμβάνομαι· τῆς
χειρός, γνκ. διαιρικ. αὐτοῦ, ἀντικμ. τοῦ ἐλάβετο. — εἶθε γένοιτο, ἢ εὐκτικὴ
ἐκφράζει εὐχὴν, ἢ ὁποῖα δύναται γὰ ἐκπληρωθῆ (εὐχετικὴ εὐκτικὴ) τῆς
τοιαύτης εὐκτικῆς προτάσεται συνήθως, ὅπως ἐδῶ, τὸ εἶθε. — λῶστος = ἄρι-

στος· ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός (συγκριτικ. λῶων)· ὦ λῶστε = καλέ μου φίλε, ἀγαπητέ μου.—ἐπίστω, ἔνεστ. προστικ. τοῦ ἐπίσταμαι (ἐπίστω, ἐπιστάσθω-ἐπίστασθε, ἐπιστάσθων).—ἄπειμι, μέλλ. τοῦ ἀπέρχομαι.—τοῦ λοιποῦ, γνκ. λαμβανομένη ἐπιρρηματικῶς καὶ δηλοῦσα χρόνον (πρβλ. τῆς νυκτός-τῆς ἡμέρας κ.τ.τ.).—ἦ, ἔνεστ. ὑποτικ. τοῦ εἰμί.—ἕως ἄν... ἔχωμεν στρ., χρονκ. πρότ.—τῶν σῶν, γνκ. πληθ. οὐδ. τῆς κτηκ. ἄντων. (σός, σή, σὸν-σοί, σαί, σά).—ἀφεξόμεθα, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ ἀπέχομαι (ἀπειχόμεν, ἀφέξομαι, ἀπεσχόμεν, ἀπέσχημαι).

§ 39-40. Ἀφοῦ δὲ ἐλέχθησαν αὐτά, (ὁ Ἀγησίλαος) διέλυσε τὴν συνέντευξιν (: ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν συζήτησιν). Καὶ ὁ μὲν Φαρνάβαζος, ἀφοῦ ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον του, ἀπήρχετο, ὁ ἐκ τῆς Παραπίτας δμως (γεννηθεῖς) υἱός του, ὁ ὁποῖος ἦτο ὠραῖος, ἀφοῦ ἔμεινεν ὀπίσω (=ὑπολειφθεῖς), ἔτρεξε (πρὸς τὸν Ἀγησίλαον) καὶ (τοῦ) εἶπε· «Σὲ κάμνω φίλον μου (: θέλω νὰ γίνης φίλος μου), Ἀγησίλαε.» «Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ (=ἐγὼ δέ γε) δέχομαι.» «Λοιπὸν νὰ (μὲ) ἐνθυμῆσαι», εἶπε. Καὶ ἀμέσως τὸ ὠραῖον του ἀκόντιον, τὸ ὁποῖον εἶχε, (τὸ) ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀγησίλαον. Οὗτος δὲ ἀφοῦ τὸ ἐδέχθη, ἐπειδὴ ὁ γραμματεὺς του Ἰδαῖος εἶχεν ὠραιότατα (=πάγκαλα) φάλαρα εἰς τὸν ἵππον του, τὰ ἀφήρσεν (: ἀφήρσεν τὰ ὠραιότατα φάλαρα τοῦ ἵππου τοῦ γραμματέως του Ἰδαίου) καὶ (τὰ) ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὡς ἀνταπόδοσιν τοῦ δώρου (=ἀντέδωκεν αὐτῷ). Τότε μὲν λοιπὸν ὁ παῖς, ἀφοῦ ἐπήδησεν εἰς τὸν ἵππον του, ἔτρεχε διὰ νὰ προφθάσῃ (=μετεδίωκε) τὸν πατέρα του.

Παρατηρήσεις.

τούτων λεχθέντων, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.).—διέλυσεν, ὡς ὑποκμ. ἔνν. ὁ Ἀγησίλαος.—ἀπῆει, πρκ. τοῦ ἀπέρχομαι.—ὑπολειφθεῖς, ἀόφ. μτχ. τοῦ ὑπολείπομαι (ὑπελειπόμην, ὑπολείψομαι, ὑπελειπόμην, ὑπελείφθην, ὑπολέλειμμαι, ὑπελελείμην).—προσδραμών, ἀόφ. β' μτχ. τοῦ προσθέω (προσέθεον, προσδραμοῦμαι, προσέδραμον, δεδράμηνκα).—καὶ εὐθὺς τὸ παλτόν... , συνήθεια ἦτο οἱ συνδεόμενοι διὰ ξενίας ν' ἀνταλλάσσουν ἀναμεταξύ των δῶρα πρὸς ἀνάμνησιν.—μέμνησο, προστικ. πρκμ. (μὲ σημ. ἔνεστ.) τοῦ (ἀνα)μιμνήσκομαι (ἐμιμνησκόμην, μνησθήσομαι, ἐμνήσθην, μέμνημαι, ἐμεμνήμειν).—φάλαρα, κοσμήματα τιθέμενα κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων, ἰδίως δὲ τὸ περὶ τὸ μέτωπον τοῦ ἵππου κεκοσμημένον μέρος τοῦ χαλινοῦ.—ἔχοντος Ἰδαίου, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.).—πάγκαλα, ἐπίθ. β' κλίσι.: πάγκαλος, ον καὶ πάγκαλος, η, ον.—περιελών, ἀόφ. β' μτχ. τοῦ περιαιρέω-ᾶ· ἢ μτχ. χρονκ.

§ 41. Καὶ τότε πράγματι (=δῆ) (ὁ Ἀγησίλαος), ὅπως εἶπεν (: εἶχεν ὑποσχεθῆ) εἰς τὸν Φαρνάβαζον, ἀμέσως ἀπεσύρετο ἀπὸ τὴν χώραν του^ο σχεδὸν δὲ καὶ τὸ ἔαρ πλέον ἤρχιζε νὰ φαίνεται. Ὅταν δὲ ἔφθασεν

εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Θήβης, ἐστρατοπέδευσε γύρω ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἐκεῖ ἐκτός (τοῦ στρατεύματος), τὸ ὅποιον εἶχε, συνήθροισεν ἀπὸ παντοῦ πολυάριθμον στρατεύμα. Διότι ἠτοιμάζετο νὰ πορευθῆ, ὅσον θὰ ἠδύνατο βαθύτερον εἰς τὰ ἐνδότερα (τῆς Ἀσίας) (=ὡς δύναιτο ἀνωτάτω) μὲ τὴν ἰδέαν (: μὲ τὴν ἐλπίδα=νομίζων) ὅτι θὰ κάμῃ νὰ ἀποστατήσουν (=ἀποστήσειν) ἀπὸ τὸν βασιλέα ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ἤθελεν ἀφήσει (=ποιήσαιτο) ὀπισθέν του.

Παρατηρήσεις.

ὡσπερ εἶπε πρὸς τὸν Ἀγ., ἀναφρκ. πρότ. ὑποκμ.: ὁ Ἀγησίλαος.—ἐαρ, τοῦ ἔτους 394 π. Χ.—ὑπέφαινε, πρκ. τοῦ ὑποφαίνω.—Θήβη, πόλις τῆς παρὰ τὸν Ἑλλησποντον Τρωϊκῆς χώρας· πλησίον αὐτῆς ἔκειτο ἡ πόλις τὰ Ἀστυρα, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀστυρηνῆς ἐπικαλουμένης Ἀρτέμιδος.—πρὸς ᾧ=πρὸς τῷ στρατεύματι, ὁ.—πορευόμενος, μέλλ. μτχ. τοῦ πορεύομαι ἢ μτχ. τελκ. δηλοῦσα σκοπόν.—ἀνωτάτω, ἐπίρρ. τοπκ. βαθμοῦ ὑπερθ. (τὸ θετικ. ἀνω-τὸ συγκριτικ. ἀνωτέρω).—ἀποστήσειν, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ ἀφίστημι.

2. Ἀνάκλησις τοῦ Ἀγησίλαου ἐκ τῆς Μ. Ἀσίας.

(Κεφ. 2, § 1-8)

§ 1-2. Ὁ μὲν λοιπὸν Ἀγησίλαος εἰς αὐτὸ κατεγίνετο. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ὅτε θετικῶς ἐπληροφορήθησαν ὅτι τὰ χρήματα εἶχον ἔλθει εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅτι αἱ μέγισται πόλεις εἶχον συνενωθῆ (=συνεστηκυίας), διὰ νὰ πολεμήσουν ἐναντίον των (=ἐπὶ πολέμῳ πρὸς ἑαυτούς), ἐνόμισαν ὅτι ἡ πόλις των (: ἡ πατρίς των) εὐρίσκετο εἰς κίνδυνον καὶ (ὡς ἐκ τούτου) ἐθεώρησαν ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἐκστρατεύσουν. Καὶ αὐτοὶ μὲν εἰς αὐτὰ (δηλ. εἰς τὰ πρὸς ἐκστρατείαν ἀπαραίτητα) παρεσκευάζοντο, ἀμέσως δὲ καὶ πρὸς τὸν Ἀγησίλαον στέλλουν τὸν Ἐπικυθίδαν. Αὐτὸς δὲ ὅταν ἔφθασεν, ἐξέθετεν (εἰς τὸν Ἀγησίλαον) καὶ τὰ ἄλλα πῶς εἶχον (: καὶ τὴν ἄλλην κατάστασιν τῶν πραγμάτων) καὶ (ἀνεκοίνωνεν εἰς αὐτὸν) ὅτι ἡ πόλις τὸν διέταττε νὰ σπεύσῃ ὅσον τὸ δυνατόν τάχιστα (=ὡς τάχιστα) πρὸς βοήθειαν τῆς πατρίδος.

Παρατηρήσεις

ἐν τούτοις, ἐννοοῦνται αἱ προετοιμασίαι τοῦ Ἀγησ. διὰ τὴν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας πορείαν του (πρβλ. κεφ. 1, § 41).—οἱ δὲ Λακ. ἐπεὶ σαφῶς... πρὸς ἑαυτούς, χρονκ. πρότ.—ἤσθοντο, ἄορ. β' ὀριστικ. τοῦ αἰσθάνομαι.—τὰ χρήματα, ἐνν. τὰ χρήματα, τὰ ὅποια εἶχον σταλῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τοῦ

σατραπού Τιθράστου διὰ τοῦ Ροδίου Τιμοκράτους (πρβλ. βιβλ. Γ', κεφ. 5, § 1-2).—*ἐηλυθότα· συνησθηκίας*, μτχ. κτηρητικ. ἐκ τοῦ ἤσθηοντο· *συνησθηκίας*, προκμ. μτχ. τοῦ *συνίσταμαι* (*συνιστάμην, συστήσομαι, συνέστην, συνέστηκα, συνειστήκειν*).—*τὰς μεγίστας πόλεις*, αὗται ἦσαν ἡ Κόρινθος, τὸ Ἄργος, αἱ Ἀθῆναι καὶ αἱ Θῆβαι.—*ὡς ἔχοι*, πλαγία ἐρωτητικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *διηγέιτο· τὰ ἄλλα*, ὑποκμ. τοῦ *ἔχοι* (ἀπ. σύντ.).—*ὅτι ἡ πόλις κτλ.*, εἰδική πρότ. χρησιμεύουσα ὡς β' ἀντικμ. τοῦ *διηγέιτο· ἐπιστέλλοι*, ἐνεστ. εὐκτικ. τοῦ *ἐπιστέλλω· αὐτῷ* (δηλ. τῷ Ἀγησ.), ἀντικμ.—*τῇ πατρίδι*, ἀντικμ. τοῦ *βοηθεῖν*.

§ 3-4. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος ὅταν ἤκουσεν (αὐτὰ), πολὺ μὲν ἐλυπήθη, διότι ἐσκέπτετο καὶ ὁποίων τιμῶν καὶ ὁποίων ἐλπίδων ἀπεστεροεῖτο, (ἐν τούτοις) ὁμῶς συγκαλέσας τοὺς συμμάχους ἀνεκοίνωσεν (εἰς αὐτοὺς) τὰς διαταγὰς τῆς πόλεως, καὶ (τούς) εἶπεν, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ σπεύσῃ πρὸς βοήθειαν τῆς πατρίδος του· «ἐὰν ὁμῶς τὰ ἐκεῖ (δηλ. τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι) πράγματα (=ἐκεῖνα) λάβουν καλὴν ἔκβασιν (=καλῶς γένηται), καλῶς νὰ γνωρίζετε», εἶπεν, «ἄνδρες σύμμαχοι, ὅτι δὲν θὰ σὰς λησμονήσω, ἀλλὰ πάλιν θὰ ἔλθω (=παρέσομαι), διὰ νὰ κάμω (ἐκεῖνα), τῶν ὁποίων ἔχετε ἀνάγκην.» Ὅταν οἱ σύμμαχοι ἤκουσαν αὐτὰ, πολλοὶ μὲν ἤρχισαν νὰ χύνουν δάκρυα (=ἐδάκρυσαν), ὅλοι δὲ ἀπεφάσισαν νὰ σπεύσουν μαζὶ μὲ τὸν Ἀγησίλαον πρὸς βοήθειαν τῆς Λακεδαιμόνου, καί, ἐὰν τὰ ἐκεῖ πράγματα λάβουν καλὴν ἔκβασιν, μαζὶ μὲ αὐτὸν (=λαβόντες αὐτὸν) νὰ ἔλθουν πάλιν εἰς τὴν Ἀσίαν. Καὶ αὐτοὶ μὲν λοιπὸν ἠτοιμάζοντο νὰ (τὸν) ἀκολουθήσουν.

Παρατηρήσεις.

ἤνεγκεν, ἀόρ. ὀριστικ. τοῦ *φέρω· χαλεπῶς φέρω* = πολὺ λυποῦμαι.—*ἐνθυμούμενος*, μτχ. αἰτληγ.—*καὶ οἶων τιμῶν καὶ... ἀποστεροεῖτο*, πλαγία ἐρωτητικ. πρότ. *ἀποστεροεῖτο*, ἐνεστ. εὐκτικ. τοῦ *ἀποστερέομαι· οὐμαί· τιμῶν· ἐλπίδων*, ἀντικμ. τί ἤλπιζε νὰ κατορθώσῃ ὁ Ἀγησ. μένων εἰς τὴν Ἀσίαν; (πρβλ. κεφ. 1, § 41).—*τούς συμμάχους*, δηλ. τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ συμμαχικῶν πόλεων.—*ὅτι ἀναγκαῖον... τῇ πατρίδι*, εἰδική πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *εἶπε· ἀναγκαῖον εἶη*, ἀπρόσ. ἔκφρασις· ὑποκμ. αὐτῆς τὸ ἀπρηφ. *βοηθεῖν*.—*ἐὰν... γένηται*, ὑποθτικ. πρότ. *ἐκεῖνα*, ὑποκμ. τοῦ *γένηται* (ἀόρ. β' ὑποτικ. τοῦ *γίγνομαι*).—*εὖ*, ἐπίρρ. τροπκ. τοῦ ἐπιθ. *ἀγαθός* (τὸ συγχρητικ. ἐπίρρ. *ἄμεινον*· τὸ ὑπερθ. *ἄριστα*).—*ἐπίστασθε*, ἐνεστ. προσηκτικ. τοῦ *ἐπίσταμαι*.—*ὅτι οὐ μὴ κτλ.*, εἰδικ. πρότ. *ἐπιλάθωμαι*, ἀόρ. β' ὑποτικ. τοῦ *ἐπιλανθάνομαι* (*ἐπελανθανόμην, ἐπιλήσομαι, ἐπελαθόμην, ἐπιλέλησμαι, ἐπελελήσμην*)· *παρέσομαι*, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ *πάρεμι* (*παρὰ + εἰμί*).—*πράξων*, τελκ. μτχ.—*ὧν ὑμεῖς δεῖσθε*, ἀναφρηκ. πρότ. *δεῖσθε*, ἐνεστ. ὀριστικ. τοῦ *δέομαι* (*δέομαι, δέη, δεῖται, δέομεθα, δεῖσθε, δέονται*).—*ἐδάκρυσαν*, ἐνσσηκτικὸς ἀόρ.—*τάκεῖ*, κρῶσις = τὰ ἐκεῖ (δηλ. τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι).—*ἤκειν*, τὸ ἀπρηφ.

τελκ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἐψηφίσαντο.—συνεσκευάζοντο, πρτκ. τοῦ συσκευάζομαι.—ὡς ἀκολουθήσοιτες, τελκ. μτχ. (μὲ τὸ μόριον ὡς πρὸ αὐτῆς) δηλοῦσα σκοπόν.

§ 5-6. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος εἰς μὲν τὴν Ἀσίαν ἄφησε τὸν Εὐξενον ὡς ἄρμοστήν καὶ φρουροὺς πλησίον αὐτοῦ ὄχι ὀλιγωτέρους τῶν τεσσαράων χιλιάδων, διὰ τὰ δύναται τὰ προσιταυῆ τὰς πόλεις· αὐτὸς δὲ ἐπειδὴ ἔβλεπεν, ὅτι οἱ περισσώτεροι (=οἱ πολλοὶ) ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἐπεθύμουν μᾶλλον τὰ μένουσιν παρὰ τὰ ἐκστρατεύουσιν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, (καὶ) ἐπειδὴ ἤθελε τὰ φέρη μαζί του ὅσον τὸ δυνατόν καλυτέρους (=ὡς βελτίστους) καὶ περισσοτέρους, προέτεινε βραβεῖα εἰς ἐκείνην ἐκ τῶν πόλεων, ἣ ὅποια (=ταῖς πόλεσιν, ἧτις=ἐκείνη τῶν πόλεων, ἧτις) ἤθελεν ἀποστείλει (εἰς αὐτὸν) τὸ καλύτερον στρατεύμα, καὶ εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν λοχαγῶν τῶν μισθοφόρων, ὁ ὁποῖος ἤθελε λάβει μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν (=συστρατεύοιτο) μὲ τὸν καλύτερον ὠπλισμένον (=ἔχων εὐοπλότατον) λόχον ὀπλιτῶν καὶ τοξοτῶν καὶ πελταστῶν· προσέτι ὑπεσχέθη καὶ εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν ἱππάρχων, ὁ ὁποῖος ἤθελε παρουσιάσει τάγμα ἱππικῆς (=τάξιν) ἔχον τοὺς καλυτέρους ἵππους (=εὐἰπποτάτην) καὶ τὸν καλύτερον ὀπλισμόν, ὅτι καὶ εἰς αὐτὸν θὰ δώσῃ (=ὡς δώσωσιν=ὡς δώσει) βραβεῖον νίκης (=νικητήριον). Τὴν δὲ κοίσειν εἶπεν ὅτι θὰ κάμῃ, ἀφοῦ διαβοῦν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Χερσόνησον, διὰ τὰ γνωρίζουσιν καλῶς (αἱ πόλεις, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ἱππάρχοι), ὅτι πρέπει τὰ ἐκλέγουν καλῶς (=εὐκρινεῖν) τοὺς στρατιώτας.

Παρατηρήσεις.

Εὐξενον, οὗτος πιθανῶς ἦτο εἰς ἐκ τῶν τριάκοντα.—ἀρμοστήν, γτρημ.—ἔλαττον, ἐπιρρηματικῶς ἀντί: ἐλάττους (συγκριτικ. τοῦ μικρός)· τετρακισχιλίων, γνκ. συγκριτικ.—ἴνα... τὰς πόλεις, τελκ. πρότ. ὑποκμ.: ὁ Εὐξενος.—ὀρῶν-βουλόμενος, μτχ. αἰτλγκ.—οἱ πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν, ὄχι τῶν Λακεδ., ἀλλὰ τῶν μισθοφόρων καὶ τῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ συμμάχων.—ὡς, ἐπιτείνει τὴν ἐννοίαν τῶν ὑπερθ. βελτίστους-πλείστους.—προὔθηκεν, ἀόρ. ὀριστικ. τοῦ προτιθήμι.—εὐοπλότατον, ἐπίθ. ὑπερθ. τοῦ εὐοπλος, ον.—ἔχων, μτχ. τροπκ.—προεἶπεν, ἀόρ. β' ὀριστικ. τοῦ προαγορεύω.—εὐἰπποτάτην, ἐπίθ. ὑπερθ. τοῦ εὐἰππος, ον.—ὡς δώσωσιν, ἀντί: ὡς δώσει.—νικητήριον, τό, οὐσ.=βραβεῖον νίκης.—Χερσόνησος, ἡ θηρακικὴ Χερσόνησος, ἢ μεταξὺ τοῦ θηρακικοῦ πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.—ἐπεὶ διαβαίησαν... εἰς τὴν Εὐρ., χροικ. πρότ. διαβαίησαν (καὶ διαβαῖεν), ἀόρ. β' εὐκτικ. τοῦ διαβαίνω.—ὅπως εὐ εἰδείησαν, τελκ. πρότ. ὡς ὑποκμ. ἐνν.: αἱ πόλεις, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ἱππάρχοι.—εἰδείησαν (καὶ εἶδεῖεν), εὐκτικ. τοῦ οἶδα.—ὅτι... δεῖ εὐκρινεῖν, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ εἰδείησαν· εὐκρινεῖν, ἐνεστ. ἀπρημ. τοῦ εὐκρινέω-ῶ=ἐκλέγω καλῶς: τὰ βραβεῖα θὰ ἐδίδοντο ὄχι μόνον διὰ τὸν καλὸν ὀπλισμόν,

ἀλλά συγχρόνως καὶ διὰ τὴν ἀντοχὴν καὶ πειθαρχίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεδείκνυον οἱ στρατιῶται κατὰ τὴν πορείαν δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐκλέξουν καλῶς τοὺς στρατιώτας.

§ 7. Ἦσαν δὲ τὰ βραβεῖα τὰ μὲν πλεῖστα (: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον) ὄπλα ἐπεξεργασμένα (: καμωμένα) ὠραιότατα (εἰς κόσμον) καὶ διὰ τοὺς ὀπλίτας (= ὀπλιτικά) καὶ διὰ τοὺς ἵππεῖς ἦσαν προσέτι καὶ στέφανοι χρυσοῖ· τὰ δὲ βραβεῖα ἐν συνόλῳ (= τὰ πάντα) εἶχον ἀξίαν οὐχὶ κατωτέραν τῶν τεσσάρων ταλάντων (= ἐγένοντο οὐκ ἔλαττον ἢ ἀπὸ τετιάρων ταλάντων). Ἐπειδὴ δὲ ἐξωδεύθησαν (διὰ βραβεῖα) τόσα (χρήματα), κατεσκευάσθησαν διὰ τὸν στρατὸν ὄπλα σημαντικῆς ἀξίας (= παμπόλλων χρημάτων).

Παρατηρήσεις.

ἐκπεπονημένα, πθτκ. πρkm. μτχ. τοῦ ἐκπονώ-ω = ἐπεξεργάζομαι ἢ μτχ. ἐπίθτκ. — κόσμος = στολισμός· εἰς κόσμον = περικαλλῶς, ὠραιότατα. — χρυσοῖ, ἐπίθ. συνηρημένον β' κλισ. (χρυσοῦς, χρυσῆ, χρυσοῦν). — τὰ πάντα, ἐπίθτκ. προσδ. εἰς τὸ ἄθλα = τὰ βραβεῖα ἐν συνόλῳ. — οὐκ ἔλαττον, ἐπιρρηματικῶς ἀντι: οὐκ ἀπ' ἐλάττονος. — ἀναλωθέντων, πθτκ. ἀόρ. μτχ. τοῦ ἀναλίσκω ἢ ἀναλώω-ω (ἀνήλiskon ἢ ἀνήλουν, ἀναλώσω, ἀνήλωσα, ἀνήλωκα· ἀναλίσκομαι, ἀνηλισκομένη, ἀναλωθήσομαι, ἀνηλώθην, ἀνήλωμαι) = ἐξοδεύω· τοσοῦτων ἀναλωθέντων, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.). — παμπόλλων χρημάτων, γνκ. τῆς ἀξίας εἰς τὸ ὄπλα· παμπόλλων, ἐπίθ. (πάμπολυς, παμπόλλη, πάμπολυ = πάρα πολὺς). — κατεσκευάσθη, δηλ. ὑπὸ τῶν πόλεων, τῶν λοχαγῶν καὶ τῶν ἱπάρχων, οἱ ὅποιοι, διὰ νὰ κερδίσουν τὰ βραβεῖα, ἠμιλλήθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν προμήθειαν πολυτίμων ὀπλων.

§ 8. Ἀφοῦ δὲ διέβη τὸν Ἑλλήσποντον, ὡς κριταὶ διωρίσθησαν ἐκ μὲν τῶν Λακεδαιμονίων ὁ Μένασκος, ὁ Ἡριπίδας καὶ ὁ Ὅροσιππος, ἐκ δὲ τῶν συμμάχων ἕνας ἀπὸ (κάθε) πόλιν. Καὶ ὁ Ἀγροίλαος, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν κρίσιν (μετὰ τῶν κριτῶν καὶ ἀπένειμε τὰ βραβεῖα), μαζὶ μὲ τὸ στρατεύμα του ἐπορεύετο τὸν ἴδιον δρόμον, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς (ἐπορεύθη καὶ) ὁ βασιλεὺς, ὅταν ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

Παρατηρήσεις.

ἐπεὶ δὲ... τὸν Ἑλλ., χρονκ. πρότ. ὡς ὑποκμ. ἐνν. ὁ Ἀγροίλαος. — κριταί, πτγkm. — κατέστησαν, ἀόρ. β' ὄριστκ. τοῦ καθίσταμαι. — Μένασκος· Ὅροσιππος, οὗτοι πιθανῶς ἦσαν ἐκ τῶν τριάκοντα, ὅπως καὶ ὁ Ἡριπίδας. — ἦνπερ βασιλεὺς (ἐπορεύετο), δηλ. ὁ Ξέρξης τὸ 480 π. Χ. ἐπορεύθη λοιπὸν ὁ Ἄγησ. διὰ Θράκης, Μακεδονίας, Θεσσαλίας.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Βιβλ. ΙΙΙ

Κεφ. 1, § 1-9, § 16-28

§ 1-2. *Ἀξιώσις τοῦ Κύρου παρὰ τῶν Λακεδ. καὶ ἀποδοχὴ ὑπ' αὐτῶν τῆς ἀξιώσεως αὐτῆς. — Δήλωσις τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραμματος τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Κύρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου.*

Ὁ Κύρος, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀθηνῶν, ἀποστέλλει πρέσβεις εἰς τὴν Λακεδ. καὶ ἀξιοῖ ἀπὸ τούτων Λακεδ. νὰ τὸν βοηθήσουν εἰς τὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του πόλεμον· οἱ Λακεδ. θεωρήσαντες δικαίαν τὴν ἀξίωσιν αὐτὴν βοηθοῦν τὸν Κύρον διὰ τοῦ ναυάρχου Σαμίου, ὁ ὁποῖος πλεύσας εἰς τὴν Κιλικίαν κατορθώνει νὰ ματαιώσῃ πᾶσαν ἀντίστασιν τοῦ Συνενέσιος κατὰ τοῦ Κύρου πορευομένου ἐναντίον τοῦ βασιλέως. Τὰ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν δὲ αὐτὴν τοῦ Κύρου καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔχει συγγράψῃ ὁ Θεμιστογόνης ὁ Συρακόσιος.

§ 3. *Ἀξιώσις τοῦ Τισσαφέρους παρὰ τῶν ἰωνικῶν πόλεων. — Αἴτησις παρ' αὐτῶν τῆς βοήθειας τῶν Λακ. κατὰ τοῦ Τισσαφέρους.*

Ὁ Τισσ. ἀποσταλείς παρὰ τοῦ βασιλέως ὡς σατράπης τῶν προτέρων χωρῶν του καὶ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν ἐκυβέρνηα ὁ Κύρος, ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰς ἰωνικὰς πόλεις νὰ εἶναι ὑπήκοοι εἰς αὐτόν. Αὐταὶ δέ, ἐπειδὴ ἤθελον νὰ εἶναι ἐλεύθεροι καὶ ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο μήπως ἡ χώρα των καταστραφῇ ἀπὸ τὸν Τισσ., ἀποστέλλουν πρέσβεις εἰς τὴν Σάρτην καὶ ζητοῦν τὴν βοήθειαν τῶν Λακεδαιμονίων.

§ 4. *Ἀποστολὴ ὑπὸ τῶν Λακεδ. τοῦ Θίβρωνος μετὰ στρατοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν.*

Οἱ Λακεδ. ἀποστέλλουν πρὸς βοήθειαν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων τὸν Θίβρωνα μετὰ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπετελεῖτο ἀπὸ χιλίους Λακεδ. νεοπολίτας, τέσσαρας χιλιάδας ἐκ τῆς λοιπῆς Πελοπονν. καὶ τριακοσίους Ἀθηναίους ἵππεις.

§ 5-6. *Στρατολογία τοῦ Θίβρωνος ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ στάσις αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ Τισσ. — Προσάχωρησις εἰς τὸν Θίβρωνα μερικῶν αἰολικῶν πόλεων.*

Φθάσας ὁ Θίβρων εἰς τὴν Ἀσίαν συναθροίζει στρατὸν ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ἑλληνικῶν πόλεων· καὶ κατ' ἀρχὰς φοβούμενος τὸ ἵππικόν τοῦ Τισσ. δὲν καταβαίνει εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλ' ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ διαφυλάττῃ ἀβλαβῆ τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρισκετο (§ 5). Ὅταν ὅμως ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ οἱ ὑπο-

λειφθέντες ἐκ τῶν Μυριῶν, τότε ἀντιτάσσεται εἰς τὰς πεδιάδας κατὰ τοῦ Τισσ. καὶ καταλαμβάνει τὰς αἰολικὰς πόλεις Πέργαμον, Τευθρανίαν, Ἀλίσαρναν, Γάμβριον, Παλαιγάμβριον, Μύριναν καὶ Γρύνειον (§ 6).

§ 7. *Ἄλωσις μερικῶν αἰολικῶν πόλεων ὑπὸ τοῦ Θίβρωνος καὶ πολιορκία ὑπ' αὐτοῦ τῆς Λαρίσης.*—*Ἡ πρὸς τὸν Θίβρωνα σταλεῖσα διαταγὴ τῶν ἐφόρων.*

Ὁ Θίβρων καταλαμβάνει διὰ τῆς βίας μερικὰς αἰολικὰς πόλεις, αἱ ὁποῖαι ἀσθενῶς ἐφρουροῦντο· τὴν δὲ Λάρισαν, ἣ ὁποῖα δὲν ἤθελε νὰ παραδοθῆ εἰς αὐτόν, πολιορκεῖ καὶ σκάψας ὑπόνομον προσπαθεῖ δι' αὐτοῦ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ὕδωρ τῆς πόλεως· ἄλλ' οἱ Λαρισαῖοι ἐξορμήσαντες ματαιώνουν τὴν προσπάθειαν αὐτὴν τοῦ Θίβρωνος. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Θίβρων τίποτε δὲν κατώρθωνε πρὸ τῆς Λαρίσης, οἱ ἔφοροι τὸν διατάσσουν νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν καὶ νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Καρίας.

§ 8. *Ἄφιξις τοῦ Δερκυλίδου εἰς τὴν Ἀσίαν.*—*Ἀνάκλησις τοῦ Θίβρωνος καὶ καταδίκη αὐτοῦ εἰς ἐξορίαν.*

Ἐνῷ ὁ Θίβρων εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἐφεσον, καταφθάνει ὡς διάδοχος αὐτοῦ ὁ Δερκ., ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἄνθρωπος πανοῦργος· ὁ δὲ Θίβρων ἀνακληθεὶς εἰς τὴν Σπάρτην καταδικάζεται εἰς ἐξορίαν· διότι κατηγορήθη ἀπὸ τοὺς συμμάχους ὅτι ἔβλαπτε τοὺς φίλους.

§ 9. *Πορεία τοῦ Δερκ. κατὰ τῆς χώρας τοῦ Φαρν. καὶ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Δερκ. προτιμᾷ νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῆς χώρας αὐτοῦ καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς χώρας τοῦ Τισσ.*—*Διαφορὰ τοῦ Δερκ. ἀπὸ τοῦ Θίβρωνος ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ στρατεύματος.*

Ὁ Δερκ. ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατεύματος, συνεννοεῖται μὲ τὸν Τισσ. καὶ πορεύεται κατὰ τῆς χώρας τοῦ Φαρν. προτιμᾷ δὲ νὰ ἐπέλθῃ κατ' αὐτῆς καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς χώρας τοῦ Τισσ. διὰ τὴν ἐχθρὰν τοῦ πρὸς τὸν Φαρν. ἦτο δὲ ὁ Δερκ. ἐχθρὸς τοῦ Φαρν., διότι κάποτε, ὅτε ἦτο ἀρμοστής εἰς τὴν Ἄβυδον, διαβληθεὶς ἀπὸ τὸν Φαρν. ἐτιμωρήθη ἀπὸ τὸν Λύσανδρον. Εὐθύς δὲ ἐν ἀρχῇ καταδεικνύεται ἡ διαφορὰ τοῦ Δερκ. ἀπὸ τοῦ Θίβρωνος ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ στρατεύματος, καθόσον ὁ Δερκ. ὀδηγεῖ τὸ στράτευμα μέχρι τῆς Αἰολίδος τοῦ Φαρν. χωρὶς νὰ βλάπτῃ τοὺς συμμάχους.

§ 16-17. *Κατάληψις ὑπὸ τοῦ Δερκ. αἰολικῶν πόλεων.*—*Ἀντίστασις τοῦ φρουράρχου τῆς Κεβρήνης καὶ παρασκευαὶ τοῦ Δερκ. πρὸς ἐπίθεσιν κατ' αὐτῆς.*

Ὁ Δερκ. καταλαμβάνει ἄνευ ἀντιστάσεως τὰς πόλεις Λάρισαν, Ἀμαξιτόν καὶ Κολωνάς· πρὸς τοὺτοις προσχωροῦν εἰς αὐτόν καὶ αἱ πόλεις Νεάνδρεια, Ἴλιον καὶ Κοκλίον· κατὰ δὲ τῆς Κεβρήνης, τῆς ὁποίας ὁ φρούραρχος δὲν ἤθελε νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὸν Δερκ., ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῆ καὶ πρὸς τοῦτο κάμνει κατ' ἐπανάληψιν θυσίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀποβαίνουν εὐνοϊκαί.

§ 18-19. *Ματαία ἀπόπειρα τοῦ λοχαγοῦ Ἀθηνάδου πρὸς ἄλλωσιν τῆς Κεβρηῆνος. — Προσχώρησις τῶν ἐν Κεβρηῆνι Ἑλλήνων καὶ τοῦ φρουράρχου αὐτῆς εἰς τὸν Δερκ. — Πορεία τοῦ Δερκ. ἐναντίον τῆς Σκήψεως καὶ τῆς Γέργιθος.*

Ὁ λοχαγὸς Ἀθηνάδας μὴ ἀναμένων τὴν εὐνοϊκὴν ἔκβασιν τῶν θυσιῶν ἐπέρχεται μετὰ τοῦ λόχου του κατὰ τῶν Κεβρηνίων καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ὕδωρ αὐτῶν οἱ Κεβρηῆνιοι ὁμῶς ἐξορμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως τρέπουν τοὺς ἄνδρας τοῦ Ἀθηνάδου εἰς φυγὴν. Ἐνῶ δὲ ὁ Δερκ. ἔλυπετο διὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειραν τοῦ λοχαγοῦ του, ἔρχονται εἰς αὐτὸν κήρυκες παρὰ τῶν ἐν Κεβρηῆνι Ἑλλήνων, καθὼς καὶ παρὰ τοῦ φρουράρχου τῆς πόλεως, δηλοῦντες ὅτι προσχωροῦν εἰς αὐτόν. Μετὰ τοῦτο ὁ Δερκ. πορεύεται εἰς τὴν Κεβρηῆνα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι παραδίδονται εἰς αὐτόν. Ἐγκαταστήσας δὲ φρουροὺς εἰς τὴν Κεβρηῆνα ἐπέρχεται κατὰ τῆς Σκήψεως καὶ τῆς Γέργιθος.

§ 20-21. *Συνάντησις τοῦ Δερκ. καὶ Μειδίου πρὸ τῆς Σκήψεως καὶ διαπραγματεύσεις αὐτῶν περὶ συμμαχίας. — Ἀπελευθέρωσις τῆς Σκήψεως ὑπὸ τοῦ Δερκ. καὶ πορεία αὐτοῦ κατὰ τῆς Γέργιθος.*

Ὁ Μειδίας λαβὼν ὀμίηρους παρὰ τοῦ Δερκ. ἔρχεται εἰς συνάντησιν αὐτοῦ πρὸ τῆς Σκήψεως καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν μὲ ποῖον ὄρον δέχεται νὰ γίνῃ σύμμαχός του· ὁ Δερκ. ἀποκρίνεται μὲ τὸν ὄρον νὰ ἀφήσῃ ὁ Μειδίας τοὺς πολίτας ἔλευθέρους καὶ αὐτονόμους· καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ὁ Δερκ., ἐπροχώρει εἰς τὴν Σκήψιν, τὴν ὁποίαν ἀπελευθερῶναι· μετὰ τοῦτο πορεύεται ἐναντίον τῆς Γέργιθος.

§ 22. *Παράκλησις τοῦ Μειδίου πρὸς τὸν Δερκ. καὶ διαβεβαίωσις τοῦ Δερκ. — Πορεία Μειδίου καὶ Δερκ. εἰς τὰς πύλας τῆς Γέργιθος. — Διαταγὴ τοῦ Μειδίου πρὸς τοὺς ἐπὶ τῶν πύργων φρουροὺς.*

Ὁ Μειδίας ἀκολουθῶν τὸν Δερκ. παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ τοῦ παραδώσῃ τὴν Γέργιθα· ὁ Δερκ. διαβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι δὲν θὰ χάσῃ, ὅσα δικαιούται νὰ ἔχῃ, πορεύεται μετὰ τοῦ στρατοῦ του καὶ μετὰ τοῦ Μειδίου πρὸς τὰς πύλας τῆς πόλεως· ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς αὐτάς ὁ Μειδίας κατὰ προτροπὴν τοῦ Δερκ. διατάττει τοὺς φρουροὺς νὰ τὰς ἀνοίξουν.

§ 23-24. *Κατάληψις τῆς Γέργιθος ὑπὸ τοῦ Δερκ. — Προτροπὴ καὶ ὑποσχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὸν Μειδίαν.*

Ὁ Δερκ. εἰσελθὼν εἰς τὴν Γέργιθα διατάττει τοὺς στρατιώτας του νὰ παραταχθοῦν γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, αὐτὸς δὲ ἀναβαίνει εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ θυσιάζει εἰς τὴν Ἀθηναῖν μετὰ τὴν θυσίαν διατάττει καὶ τοὺς σωματοφύλακας τοῦ Μειδίου νὰ παραταχθοῦν πρὸ τοῦ μετώπου τοῦ στρατοῦ του. Τὸν δὲ Μειδίαν, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι θὰ ἀπέλθῃ, διὰ νὰ εἰτοιμάσῃ τὰ τῆς φιλοξενίας, προτρέπει νὰ μένῃ πλησίον του, διότι αὐτὸς ὡς θυσιάσας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν φιλοξενήσῃ· ὡσαύτως δὲ ὑπόσχεται εἰς τὸν Μειδίαν ὅτι, καθ' ὃν χρόνον θὰ εἰτοιμάζεται τὸ δεῖπνον, θὰ ἐξετάσουν καὶ θὰ πράξουν ὅ,τι εἶναι δίκαιον.

§ 25-26. *Διάλογος Δερκ., Μειδίου καὶ τῶν παρευρισκομένων Σκηψίων.*

Ἄ Ο Δερκ. ἐρωτᾷ τὸν Μειδίαν περὶ τῆς πατρικῆς του περιουσίας· ἐνῶ δὲ αὐτὸς τὴν κατέγραφεν, οἱ παρευρισκόμενοι Σκῆψιοι τὸν διαφεύδουν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν Δερκ. παρακινεῖται νὰ μὴ εἶναι μικρολόγοι. Μετὰ τὴν καταγραφὴν τῆς πατρικῆς περιουσίας ὑπὸ τοῦ Μειδίου ὁ Δερκ. ἐρωτήσας περὶ τῆς Μανίας καὶ τῶν θησαυρῶν τῆς μανθάνει ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸν Φαρν· ὡς ἐκ τούτου ὁ Δερκ. δηλοῖ ὅτι οἱ θησαυροὶ τῆς Μανίας θὰ περιέλθουν εἰς αὐτὸν - ἀφοῦ ὁ Φαρν. εἶναι ἐχθρὸς του - καὶ προτρέπει νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκονται οἱ θησαυροὶ τῆς Μανίας.

§ 27-28. Ἄ Ο Δερκ. κύριος τῶν θησαυρῶν τῆς Μανίας. — Δόγος αὐτοῦ πρὸς τοὺς λοχαγοὺς καὶ ταξιάρχους. — Ἄ Απόκρισις τοῦ Δερκ. πρὸς τὸν Μειδίαν ἐρωτήσαντα ποῦ πρέπει νὰ κατοικῇ.

Ἄ Αφοῦ ὁ Δερκ. εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Μανίας, ὅπου ἦσαν οἱ θησαυροὶ τῆς, οἱ ταμίαι κατὰ διαταγὴν τοῦ Δερκ. δεικνύουν εἰς αὐτὸν τοὺς θησαυροὺς ὅλους. Τούτους ἰδὼν ὁ Δερκ. κλείει ἀσφαλῶς, σφραγίζει καὶ τοποθετεῖ φρουροὺς πρὸς φύλαξιν. Ἐπειτα δὲ κατὰ τὴν ἐξοδὸν του ἐκ τῆς οἰκίας εἶπεν εἰς τοὺς λοχαγοὺς καὶ ταξιάρχους ὅτι ἐξευρέθη ὑπ' αὐτοῦ μισθὸς ἐνὸς ἔτους διὰ τὸν στρατὸν καὶ ἐνδεχόμενον εἶναι ὁ μισθὸς αὐτὸς εἰς τὸ μέλλον γὰ ἀξιοῦν. Εἰς τὸν Μειδίαν δ' ἐρωτήσαντα αὐτόν, ποῦ πρέπει νὰ κατοικῇ, ἀπαντᾷ ὅτι δίκαιον εἶναι νὰ κατοικῇ ὡς ἰδιώτης πλέον εἰς τὴν πατρίδα του Σκῆψιν καὶ εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν.

Κεφ. 2, § 1-2. *Σύναψις ἀνακωχῆς μετὰ τοῦ Φαρναβάζου.* — Ἄ Ο Δερκ. εἰς τὴν Βιθυνίδα Θράκην.

Ἄ Ο Δερκ. ἐπιθυμῶν νὰ μὴ εἶναι αὐτὸς ὀχληρὸς εἰς τοὺς συμμάχους καὶ νὰ μὴ βλάβη ὁ Φαρν. τὰς ἑλληνικὰς πόλεις ἀποστέλλει πρέσβεις πρὸς αὐτὸν καὶ συνάπτει ἀνακωχὴν μετ' αὐτοῦ. Ἄ Ο Δερκ. μετὰ τὴν ἀνακωχὴν ἔρχεται εἰς τὴν Βιθυνίδα Θράκην καὶ διαχειμάζει εἰς αὐτήν.

§ 6-7. Ἄ Αφίξις τοῦ Δερκ. καὶ Λακεδ. πρέσβεων εἰς Λάμψακον. — Σκοπὸς τῆς ἀφίξεως τῶν Λακεδ. πρέσβεων καὶ λόγος αὐτῶν πρὸς τοὺς στρατιώτας. — Ἄ Απόκρισις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Κυρῶν.

Ἄ Ο Δερκ. ἀναχωρήσας ἐκ τῆς χώρας τῶν Βιθυνῶν φθάνει εἰς τὴν Λάμψακον, ὅπου ἔρχονται ἐκ μέρους τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης πρέσβεις, διὰ νὰ ἐξετάσουν τὴν γενικὴν κατάστασιν τῶν ἐν Ἀσίᾳ πραγμάτων καὶ διὰ νὰ εἰπουν εἰς τὸν Δερκ. ὅτι θὰ μείνῃ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος· πρὸς τοὺς οἱ πρέσβεις ἔλεγον ὅτι διετάχθησαν ἀπὸ τοὺς ἐφόρους, ἀφοῦ συγκαλέσουν τοὺς στρατιώτας, νὰ κατηγορήσουν αὐτοὺς διὰ τὴν προτέραν των πρὸς τοὺς συμμάχους διαγωγὴν, ἐπαινέουν δὲ διὰ τὴν τωρινὴν προσέτι νὰ τοὺς εἰπουν ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ ἐπιτρέψουν εἰς αὐτοὺς νὰ ἀδικοῦν. Οἱ πρέσβεις συγκαλέσαντες τοὺς στρατιώτας λέγουν εἰς αὐτοὺς ὅσα διετάχθησαν νὰ εἰπουν πρὸς ταῦτα δὲ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κυρῶν λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ

θεωροῦνται αἰτιοὶ τῶν ἄλλοτε σφαλιμάτων οἱ στρατιῶται, ἀλλ' ὁ πρότερος στρατηγός.

§ 8. Ἄλλοι λόγοι τῶν Λακεδ. πρέσβων πρὸς τὸν Δερκ. καὶ ἀποστολὴ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Δερκ. εἰς Ἔφεσον.

Οἱ Λακεδ. πρέσβεις λέγουσιν πρὸς τοὺς εἰς τὸν Δερκ., ὅτι εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἦλθον πρέσβεις ἀπὸ τῆς Χερρόνησον παραπονούμενοι κατὰ τῶν Θυράκων διὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν διαρκεῖς λεηλασίας τῆς Χερρονήσου καὶ ὑποδεικνύοντες εἰς τοὺς Λακεδ. ὅτι, ἐὰν αὕτη ἐτειχίζετο ὑπ' αὐτῶν, θὰ καθίστατο ἱκανὴ νὰ διαθρέψῃ καὶ τοὺς κατοίκους καὶ τοὺς Λακεδ., τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐγκάτασταθῶσιν ἐκεῖ. Ὁ Δερκ. ἀκούσας ταῦτα δὲν λέγει τὴν γνώμην του, ἀλλ' ἀποστέλλει τοὺς Λακεδ. πρέσβεις εἰς τὴν Ἔφεσον.

§ 9. Ἀνανέωσις τῆς μετὰ τοῦ Φαρν. ἀνακωχῆς καὶ ἄφιξις τοῦ Δερκ. εἰς Χερρόνησον.

Ὁ Δερκ. ἀφοῦ ἔμαθε παρὰ τῶν Λακεδ. πρέσβων, ὅτι παρετάθη ἡ ἀρχηγία του, ἀποστέλλει πρέσβεις πρὸς τὸν Φαρν. καὶ ἀνανεώνει τὴν μετ' αὐτοῦ ἀνακωχὴν ἔπειτα ἔρχεται εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ πορευθεὶς διὰ τῆς Θυράκης φθάνει εἰς τὴν Χερρόνησον.

§ 10. Τείχισις τῆς Χερρονήσου ὑπὸ τοῦ Δερκ. καὶ ἐπιστροφὴ αὐτοῦ εἰς Ἀσίαν.

Ὁ Δερκ. ἔλθων εἰς Χερρόνησον προβαίνει εὐθύς εἰς τὴν ἀνεγερσιν τείχους εἰς αὐτὴν, ἀφοῦ διεμοίρασε μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν του τὸν πρὸς τείχιον χώρον ὑποσχεθεὶς δὲ βραβεῖα εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ ἐδείκνυον ἱκανότητα καὶ προθυμίαν περὶ τὴν τείχισιν, κατορθῶναι νὰ περατώσῃ αὐτὴν πρὸ τοῦ φθινοπώρου ἀρχίσας τὴν ἄνοιξιν. Ἀφοῦ δὲ ἔπραξεν αὐτὰ ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὴν Ἀσίαν.

§ 11. Ἄλωσις τοῦ Ἀταρνέως ὑπὸ τοῦ Δερκ. καὶ ἀναχώρησις αὐτοῦ εἰς Ἔφεσον.

Ὁ Δερκ. ἐπιθεωρῶν τὰς αἰολικὰς πόλεις παρατηρεῖ ὅτι αὐταὶ εἶχον καλῶς ἐκτὸς τοῦ Ἀταρνέως, τὸν ὁποῖον εὕρισκει κατεχόμενον ἀπὸ Χίους ἑξορίστους δι' αὐτὸ στρατοπεδεύσας περὶ τὸν Ἀταρνέα τὸν πολιορκεῖ καὶ μετὰ ὀκτάμηνον πολιορκίαν τὸν καθυποτάσσει ἑφοδιάσας δὲ αὐτὸν διὰ τροφίμων παντὸς εἶδους ἀναχωρεῖ εἰς Ἔφεσον.

§ 12. Ἀφιξις Ἰωνῶν πρέσβων εἰς Λακεδαίμονα καὶ λόγοι τούτων. — Διαταγὴ τῶν ἐφόρων πρὸς τὸν Δερκ. καὶ τὸν Φάρακα.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἀταρνέως πρέσβεις τῶν Ἰωνικῶν πόλεων ἐλθόντες εἰς τὴν Λακεδ. λέγουσιν ὅτι ὁ Τισσ. τότε μόνον θὰ ἠναγκάζετο ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν αὐτονομίαν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων, ἐὰν ἐληλατεῖτο ἡ Καρία, ὅπου ἦτο ἡ κατοικία καὶ τὰ κτήματά του οἱ ἔφοροι ἀκούσαντες αὐτὰ διατάττουν τὸν Δερκ. καὶ τὸν ναύαρχον Φάρακα νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῆς Καρίας.

§ 13-14. *Συνεννόησις Φαρν. καὶ Τισσ. καὶ μετάβασις αὐτῶν εἰς Καρίαν. — Ἐπιστροφή εἰς Ἰωνίαν Τισσ. Φαρν. καὶ Δερκ.*

Ὁ Φαρν. ἔλθων πρὸς τὸν Τισσ. διαβεβαίει αὐτὸν ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ συμπολεμήσῃ μετ' αὐτοῦ πρὸς ἐκδίωξιν τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς χώρας τοῦ βασιλέως· ὁ Τισσ. ἀκούσας αὐτὰ προτρέπει τὸν Φαρν. νὰ πορευθῆ μετ' αὐτοῦ εἰς Καρίαν, διὰ νὰ συσκεφθοῦν ἐκεῖ περὶ τῆς καταπολεμήσεως τῶν Ἑλλήνων. Μετὰ ταῦτα ἐρχονται καὶ οἱ δύο εἰς τὴν Καρίαν καὶ ἀφοῦ ἐτοποθέτησαν εἰς αὐτὴν φρουροὺς ἐπιστρέφουν πάλιν εἰς τὴν Ἰωνίαν· τοῦτο μαθὼν ὁ Δερκ. καὶ φοβηθεὶς μήπως λεηλατηθῆ ἢ Ἰωνία ὑπ' αὐτῶν ἐπιστρέφει καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ἰωνίαν.

§ 15. *Συνάντησις καθ' ὁδὸν τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τοῦ Δερκ. καὶ τοῦ Φάρακος.*

Ὁ Δερκ. καὶ ὁ Φάραξ μετὰ τοῦ στρατοῦ των πορευόμενοι ἐν ἀταξίᾳ διακρίνουν ἀπέναντί των σκοποὺς τῶν ἐχθρῶν· ὡσαύτως διακρίνουν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, διὰ τῆς ὁποίας αὐτοὶ θὰ διήρχοντο, παρατεταγμένους Κῆρας λευκάσπιδας καὶ τὸν περσικὸν στρατὸν καὶ τοὺς Ἑλληνας μισθοφόρους τοῦ Τισσ. καὶ τοῦ Φαρν. καὶ τὸ πολυάριθμον ἵππικόν των.

§ 16-17. *Διαταγὴ τοῦ Δερκ. πρὸς τοὺς ταξίαρχους καὶ λοχαγοὺς τοῦ στρατοῦ του. — Διαγωγὴ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Δερκυλίδου.*

Ὁ Δερκ. ἰδὼν τὴν παράταξιν τῶν στρατευμάτων τοῦ Τισσ. καὶ Φαρν. διατάττει τοὺς ταξίαρχους καὶ λοχαγοὺς του νὰ παρατάξουν τὸν στρατὸν πρὸς μάχην· ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του δὲ ὅλοι μὲν οἱ ἐκ Πελοποννήσου ἐτοιμάζονται χωρὶς φόβον πρὸς μάχην, οἱ δὲ ἐκ τῆς Πριήνης, ἐκ τοῦ Ἀχιλλείου, ἐκ τῶν νήσων καὶ τῶν ἰωνικῶν πόλεων δεικνύονται δειλοί· διότι ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν πρὸ τῆς μάχης δραπετεύουν, ὅσοι δὲ μένουσιν, εἶναι καταφανεῖς ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ δραπετεύουσιν κατὰ τὴν ἐνάρξιν τῆς μάχης.

§ 18. *Αἵτησις τοῦ Τισσ. συνεντεύξεως παρὰ τοῦ Δερκ. καὶ ἀποδοχὴ τῆς αἵτησεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Δερκυλίδου.*

Ὁ Τισσ. ἐπειδὴ ἀνελογίζετο τὴν ἀνδρείαν τῶν Κυρῆων καὶ ἐφρόνει ὅτι ὅλοι οἱ Ἑλλ. εἶναι ἐπίσης ἀνδρεῖοι, δὲν εἶναι πρόθυμος πρὸς μάχην, ὅπως ἦτο ὁ Φαρν., ἀλλὰ στείλας ἀπεσταλμένους πρὸς τὸν Δερκ. ζητεῖ παρ' αὐτοῦ συνέντευξιν· ὁ Δερκ. ἀποδέχεται μὲν αὐτὴν, ὑποδεικνύει ὁμως εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους τὴν ἀνάγκην ἀνταλλαγῆς ὁμήρων.

§ 19-20. *Ἀνακοχὴ τοῦ Δερκ. μετὰ τοῦ Τισσ. καὶ Φαρναβάζου.*

Ἀφοῦ ἡ πρότασις τοῦ Δερκ. περὶ ἀνταλλαγῆς ὁμήρων ἔγινε δεκτὴ καὶ ἐτετέλεσθη, οἱ δύο στρατοὶ ἀποσύρονται. Τὴν ἐπομένην συναντῶνται ὁ Τισσ. καὶ ὁ Φαρν. μετὰ τοῦ Δερκ. καὶ συζητοῦν τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης· καὶ ὁ μὲν Δερκ. ἀπαιτεῖ ν' ἀφήσῃ ὁ βασιλεὺς αὐτονόμους τὰς ἑλληνικὰς πόλεις, οἱ δὲ σατράπαι ζητοῦν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατεύματος ἐκ τῆς χώρας τοῦ βασι-

λέως καὶ τῶν Λακεδ. ἀρμοστών ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων. Μετὰ τὴν συζήτησιν αὐτὴν συνάπτουν ἀνακωχὴν, διὰ ν' ἀναγγείλουν τοὺς ὄρους τῆς εἰρήνης εἰς τὴν Λακεδ. καὶ πρὸς τὸν βασιλέα.

Κεφ. 4, § 1-10

§ 1. Ἀγγελία τοῦ Ἡρώδα εἰς τὴν Λακεδαίμονα.

Ὁ Ἡρώδας ὁ Συρακόσιος ἰδὼν εἰς τὸν λιμένα τῆς Φοινίκης νὰ ἐτοιμάζεται μέγας περσικὸς στόλος ἔρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀναγγέλλει εἰς τοὺς Λακεδ., ὅτι ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ Τισσ. παρασκευάζει τὸν στόλον αὐτόν.

§ 2. Ἡ ἐκ τῆς ἀγγελίας τοῦ Ἡρώδα ἀνησυχία τῶν Λακεδ.—Εἰς τί πείθει τὸν Ἀγησίλαον ὁ Λύσανδρος.

Ἐκ τῆς ἀγγελίας αὐτῆς τοῦ Ἡρώδα πολὺ ἀνησύχησαν οἱ Λακεδ. ἐνῶ δὲ συνεσκέπτοντο μετὰ τῶν συμμάχων, τί πρέπει νὰ κάμουν, ὁ Λύσανδρος φρονῶν, ὅτι οἱ Ἕλλ. καὶ κατὰ θάλασσαν θὰ εἶναι πολὺ ὑπέρτεροι, καὶ θεωρῶν τὴν εὐτυχῆ ἐπάνοδον τῶν Μυρῶν ὡς ἀπόδειξιν τῆς ἀδυναμίας τοῦ περσικοῦ κράτους πείθει τὸν Ἀγησίλαον ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκστρατείαν εἰς τὴν Ἀσίαν. εἰς τὴν ἐκστρατείαν αὐτὴν ἤθελε καὶ ὁ Λύσ. νὰ λάβῃ μέρος, διὰ νὰ ἐπανιδρύσῃ τὰς δεκαρχίας εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις.

§ 3-4. Προετοιμασίαι τοῦ Ἀγησ. διὰ τὴν ἐκστρατείαν καὶ παρακόλποις τῆς θυσίας αὐτοῦ ἐν Αὐλίδι ὑπὸ τῶν βοιωτάρχων.—Ἀπόπλους τοῦ Ἀγησ. εἰς Γεραστόν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς Ἔφεσον.

Ὁ Ἀγησ. ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν ἐκστρατείαν, λαμβάνει ἀπὸ τοὺς Λακεδ., ὅσα ἐζήτησε, καὶ τροφὰς δι' ἕξ μῆνας· θυσιάσας δὲ τὰς θυσίας πού ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἀποστείλας ἀγγελιοφόρους εἰς τὰς συμμαχικὰς πόλεις τὰς διατάσσει νὰ τοῦ στείλουν εἰς τὸν Γεραστόν στρατόν αὐτὸς δ' ἐπιθυμῶν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν Αὐλίδα ἔρχεται εἰς αὐτήν· ἀλλ' ἐκεῖ θυσιάζονται τὸν ἐμποδίζον οἱ βοιωτάρχοι· μετὰ τοῦτο ὠργισμένος ὁ Ἀγησ. ἀτοπλεῖ εἰς Γεραστόν· ἀπὸ ἐκεῖ δὲ, ἀφοῦ συνήθροισε τὸν συμμαχικὸν στρατόν, πλέει εἰς τὴν Ἔφεσον.

§ 5. Διαπραγματεύσεις περὶ ἀνακωχῆς μεταξὺ τοῦ Ἀγησ. καὶ τοῦ Τισσαφέρνηους.

Ὁ Ἀγησ. ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἔφεσον, ἐρωτᾶται ὑπὸ τὸν Τισσ. πρὸς τίνα σκοπὸν ἦλθεν· ὅτε δὲ ἀπεκρίθη ὅτι ἦλθε, διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτονομὸς τὰς πόλεις τῆς Ἀσίας, ὁ Τισσ. τὸν προτρέπει νὰ κάμουν ἀνακωχὴν, ἕως ὅτου καταστήσῃ γνωστὰς τὰς προτάσεις του εἰς τὸν βασιλέα, καὶ δηλοῖ εἰς τὸν Ἀγησ. ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ ἐνόρκως ὅτι δὲν θὰ βλάψῃ καθόλου τὴν χώραν του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνακωχῆς.

§ 6. *Ὅρκοι Τισσ. καὶ Ἄγησ.—Παράβασις τῶν ὄρκων ὑπὸ τοῦ Τισσ.*

Ὁ Τισσ. ὀρκίζεται εἰς τοὺς ἀποσταλέντας πρὸς αὐτὸν Ἡριπίδαν, Δερκ. καὶ Μέγιλλον, ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ νὰ γίνῃ εἰρήνη· ἐκείνοι δὲ ὀρκίζονται ἐν ὀνόματι τοῦ Ἄγησ. εἰς τὸν Τισσ., ὅτι ὁ Ἄγησ. θὰ τηρήσῃ τὴν ἀνακωχὴν. Ἄλλ' ὁ Τισσ. εὐθύς ἐπιπορεύεται ζητήσας στρατεύματα παρὰ τοῦ βασιλέως, ἐνῶ ὁ Ἄγησ. τηρεῖ πιστῶς τὴν ἀνακωχὴν.

§ 7-10. *Ἐπεισόδιον Ἀγησιλάου καὶ Λυσάνδρου.*

§ 7. *Διατὶ στενοχωροῦν τὸν Λύσ. διὰ παρακλήσεων οἱ ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλ. καὶ ποταίμαϊ ἀπονέμονται ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν Λυσάνδρου.*

Οἱ ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλ., ἐπειδὴ τὰ πολιτεύματα αὐτῶν εὐρίσκοντο εἰς μεγίστην ἀταξίαν καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζον ἐκ προτέρων χρόνων τὸν Λύσ., ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ Ἄγησ., ὅσα εἶχον ἀνάγκη· ὡς ἐκ τούτου ὁ Λύσ. ἠκολουθεῖτο πάντοτε ἀπὸ πάρα πολὺν ὄχλου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεριποιεῖτο, οὕτως ὥστε ἐκεῖνος μὲν ἐφαίνετο βασιλεὺς, ὁ δὲ Ἄγησ. ἰδιώτης.

§ 8. *Ἐκδήλωσις δυσαρσεκείας τοῦ Ἀγησ. κατὰ τοῦ Λυσάνδρου.*

Αἱ τιμαὶ αἱ ἀπονεμόμεναι εἰς τὸν Λύσ. ἐξώργισαν τὸν Ἄγησ., τὸν ὁλοῖον ἀκόμη περισσότερον ἠρέθιζον οἱ τριάκοντα καταγγέλλοντες τὸν Λύσ. διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ του δαίταν· δι' αὐτὸ ὁ Ἄγησ. καμίαν πλέον εὐκολίαν δὲν παρέχει εἰς τοὺς φίλους τοῦ Λυσ.: ὁ δὲ Λύσ. ἐννοήσας τὴν δυσαρσεκίαν τοῦ Ἄγησ. ἀπαγορεύει εἰς τοὺς φίλους του νὰ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ λέγει εἰς αὐτοὺς ὅτι τίποτε πλέον δὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ δι' αὐτοὺς πλησίον τοῦ Ἀγησιλάου.

§ 9. *Παράπονα τοῦ Λυσ. καὶ παρακλήσεις αὐτοῦ.*

Ὁ Λύσ. μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν ταπείνωσιν αὐτὴν ἔρχεται πρὸς τὸν Ἄγησ. καὶ παραπονεῖται πρὸς αὐτόν, διότι δὲν γνωρίζει νὰ τιμᾷ τοὺς φίλους του. Ὁ Ἄγησ. ὁμῶς ἀποκρινόμενος λέγει ὅτι γνωρίζει νὰ τιμᾷ τοὺς ὑποστηρίζοντας αὐτόν, οὐχὶ ὁμῶς καὶ τοὺς θέλοντας νὰ φαίνωνται ἀνώτεροί του. Τότε ὁ Λύσ. παρακαλεῖ τὸν Ἄγησ. νὰ τὸν ἀποστείλῃ ἄλλου.

§ 10. *Ἀποστολὴ τοῦ Λυσ. εἰς Ἑλλάσποντον καὶ ἀποστασία τοῦ Σπιθριδάτου.*

Ὁ Ἄγησ. ἀποστέλλει τὸν Λύσ. εἰς τὸν Ἑλλάσποντον, ὅπου ὁ Λύσ. κατορθώνει νὰ πείσῃ τὸν Πέρσην Σπιθριδάτην ν' ἀποστατήσῃ πρὸς τοὺς Ἑλληνας· ἀφοῦ δὲ ἔλαβεν αὐτὸν καὶ τὸν υἱὸν του, τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς τὸν Ἄγησ., ὁ ὁποῖος πολὺ ἠὲ χαριστήθη δι' αὐτό.

Κεφ. 4, § 11-24

§ 11. *Κήρυξις πολέμου ὑπὸ τοῦ Τισσ. κατὰ τοῦ Ἀγησ.— Πῶς ἀποδέχονται τὸν πόλεμον οἱ Λακεδ., οἱ σύμμαχοι καὶ ὁ Ἀγησ.— Ἐτοιμασίαι τοῦ Ἀγησ. πρὸς ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Καρίας.*

Ὁ Τισσ. ὑπερηφανευθεὶς διὰ τὸ ἀποσταλὲν εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ βασιλέως στράτευμα κηρύττει τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ἀγησ. οἱ Λακεδ. καὶ οἱ σύμμαχοι ἀκούσαντες αὐτὸ στενοχωροῦνται, διότι θεωροῦν τὴν πολεμικὴν δύναμιν τοῦ Ἀγησ. κατωτέραν ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ὁ Ἀγησ. ὅμως χαίρων ἐκφράζει εἰς τοὺς πρέσβεις τοῦ Τισσ. τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην του, διότι διὰ τῆς ἐπιτορκίας του οἱ Ἑλλ. ἀποκτοῦν τοὺς θεοὺς συμμάχους. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀγησ. διατάττει τοὺς στρατιώτας του νὰ ἐτοιμᾶζονται πρὸς ἐκστρατείαν, τὰς δὲ περὶ τὴν Καρίαν πόλεις νὰ ἐτοιμᾶζον τροφίμα καὶ τοὺς Ἴωνας, Αἰολεὶς καὶ Ἑλλησποντίους νὰ ἀποστείλουν εἰς αὐτὸν στρατόν.

§ 12. *Ἀμυντικὰ μέτρα τοῦ Τισσ. κατὰ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἀγησ.— Πορεία τοῦ Ἀγησ. κατὰ τῆς Φρυγίας καὶ ὑποταγὴ τῶν καθ' ὁδὸν πόλεων.*

Ὁ Τισσ. νομίσας ὅτι ὁ Ἀγησ. πράγματι θὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῆς Καρίας διαβίβαζει ἐκεῖ ἀπὸ τὰς Σάρδεϊς τὸ πεζικὸν στράτευμα, τὸ δὲ ἵππικὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαιάνδρου ἄλλ' ὁ Ἀγησ. ἀντὶ νὰ πορευθῆ κατὰ τῆς Καρίας, ὅπως ἐνόμισεν ὁ Τισσ., πορεύεται κατὰ τῆς Φρυγίας καὶ ὑποτάσσει τὰς καθ' ὁδὸν πόλεις.

§ 13-14. *Ἡ παρὰ τὸ Δασκυλείον συμπλοκὴ τοῦ ἵππικοῦ τοῦ Φαρν. μὲ τὸ ἵππικὸν τοῦ Ἀγησ.— Ἀποτέλεσμα αὐτῆς.*

Ὅτε ὁ Ἀγησ. εὗρισκετο πλησίον τοῦ Δασκυλείου, οἱ ἵππεις αὐτοῦ προπορευόμενοι ἤλθον εἰς ἓνα λόφον, διὰ νὰ ἴδουν τὰ ἔμπροσθεν μέρη κατὰ τύχην δὲ ἤλθον εἰς τὸν αὐτὸν λόφον καὶ οἱ ἵππεις τοῦ Φαρν. ἀναγνωρισθέντες δὲ καὶ παραταχθέντες συνεπλάκησαν καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ βάρβαροι ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς Ἑλληνας· ἔπειτα ὅμως ὅταν ἤλθον ὁ Ἀγησ. μετὰ τῶν ὀπλιτῶν του εἰς βοήθειαν, υπεχώρησαν πάλιν οἱ βάρβαροι.

§ 15. *Ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀγησ. εἰς Ἐφεσον.— Καταρτισμὸς ἵππικοῦ.*

Ὁ Ἀγησ., ἐπειδὴ αἱ θυσίαι δὲν ἦσαν εὐνοϊκαί, ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ἐφεσον, ὅπου ἀποφασίζει νὰ καταρτίσῃ ἵππικὸν ἀπαραίτητον διὰ τὰς ἐκστρατείας του εἰς πεδινὰς χώρας. Πρὸς τοῦτο διατάσσει τοὺς πλουσιωτάτους ἐκ τῶν ἐκεῖ πόλεων νὰ διατρέφουν ἵππους· προκηρύξας δὲ, ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἐκστρατεύῃ ἐκεῖνος πού θὰ παρείχεν ἵππον καὶ ὄπλα καὶ ἄνδρα, κατορθώνει νὰ ἀποκτήσῃ πολλοὺς χρησίμους ἵππεις ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος.

§ 16-19. *Προετοιμασίαι τοῦ Ἀγησιλάου εἰς τὴν Ἐφεσον.*

§ 16-17. *Συνάθροισις ὑπὸ τοῦ Ἀγησ. τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἐφεσον.— Προκήρυξις βραβείων εἰς τὰ στρατιωτικὰ σώματα καὶ ἀποτέλεσμα αὐτῆς.*

Ὁ Ἀγησ. συναθροίζει τὸ στράτευμα εἰς τὴν Ἐφεσον· θέλων δὲ νὰ γυ-

μνάση αὐτὸ προταίνει βραβεῖα εἰς τὰ στρατιωτικὰ σώματα, τὰ ὅποια θὰ διακρίνοντο κατὰ τὴν σωματικὴν εὐρωστίαν καὶ θὰ ἤριστον εἰς τὰς ἀσκήσεις, τὰς ἰδιαζούσας εἰς αὐτὰ· ἀποτέλεσμα δὲ τῆς προκηρῦξεως αὐτῆς ἦτο τὸ λαμπρὸν θέαμα τῶν ἀσκουμένων στρατιωτῶν καὶ τὸ ἀξιοθέατον τῆς Ἐφέσου διὰ τὰ πωλούμενα καὶ κατασκευαζόμενα εἰς αὐτὴν ὄπλα.

§ 18-19. *Πῶς ἐνθαρρύνει ὁ Ἄγησ. τοὺς στρατιώτας του.*

Ἐπιθυμῶν ὁ Ἄγησ. νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς στρατιώτας τοῦ ἀφιερῶναι μὲ τοὺς βραβευθέντας κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς στεφάνους εἰς τὴν Ἀρτέμιδα· πρὸς τοῦτοις διατάσσει τοὺς κήρυκας νὰ ἐκθέτουν τοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλ. συλλαμβανόμενους βαρβάρους γυμνοὺς, διὰ νὰ βλέπουν οἱ στρατιῶται τὰ ἀπαλὰ καὶ λευκὰ σώματα αὐτῶν.

§ 20-24. *Ἡ παρὰ τὸν Πακτωλὸν μάχη.*

§ 20-21. *Ἀντικατάστασις τῶν περὶ τὸν Λύσ. τριάκοντα δι' ἄλλων.— Διαβίβασις ὑπὸ τοῦ Τισσ. τοῦ στρατοῦ εἰς Καρίαν καὶ εἰσβολὴ τοῦ Ἀγησιλάου εἰς τὸν Σαρδιανὸν τόπον.*

Οἱ περὶ τὸν Λύσ. τριάκοντα ἀντικαθίστανται διὰ τῶν περὶ τὸν Ἡριπίδαν διορισθῆς δὲ μερικὸς ἐξ αὐτῶν ὁ Ἄγησ. ἀρχηγὸς τῶν διαφόρων στρατιωτικῶν σωμάτων δηλοῖ εἰς αὐτοὺς ὅτι θὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Λυδίαν· ὁ Τισσ. θεωρήσας τὴν δῆλωσιν αὐτὴν ὡς νέαν ἀπάτην τοῦ Ἄγησ. καὶ νομίσας ὅτι οὗτος θὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν Καρίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Λυδίαν, τὸ μὲν πεζικὸν του διαβιβάζει εἰς Καρίαν, τὸ δὲ ἱππικὸν του παρατάττει εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαιάνδρου· ἄλλ' ὁ Ἄγησ. εἰσβάλλει, καθὼς ἐδήλωσεν, εἰς τὸν Σαρδιανὸν τόπον.

§ 22-23. *Ἐμφάνισις τοῦ ἱππικοῦ τῶν πολεμίων καὶ ἐπίθεσις αὐτοῦ κατὰ τῶν σκευοφόρων τῶν Ἑλλήνων.— Ἐπίθεσις τοῦ Ἄγησ. κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ.*

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ἄγησ. πορευόμενος χωρὶς νὰ συναντήσῃ ἐχθροὺς ἐφοδιάζει τὸν στρατὸν του μὲ ἀφθονα τροφίμα· τὴν τετάρτην ὅμως ἡμέραν ἐμφανίζεται παρὰ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν τὸ ἱππικὸν τῶν ἐχθρῶν, τὸ ὅποιον ἐπιτίθεται κατὰ τῶν σκευοφόρων τῶν Ἑλλ. καὶ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν φονεῖ· ὁ Ἄγησ. ἀντιληφθεὶς αὐτὸ στέλλει τοὺς ἱππεῖς πρὸς βοήθειαν· οἱ δὲ Πέρσαι ἰδόντες ἐρχομένην βοήθειαν συναθροίζονται καὶ παρατάττονται ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων. Τότε ὁ Ἄγησ. θεωρεῖ κατάλληλον τὴν περίστασιν νὰ συνάψῃ μάχην, διότι οἱ μὲν ἐχθροὶ δὲν εἶχον πεζικόν, αὐτὸς δὲ ἦτο καθ' ὅλα παρεσκευασμένος· θυσιάσας λοιπὸν ὀδηγεῖ εὐθύς τὴν φάλαγγα κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ καὶ διατάσσει νὰ ἐφορμήσουν κατ' αὐτοῦ μόνον οἱ ἔχοντες δεκαετῆ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, οἱ πελτασταὶ καὶ οἱ ἱππεῖς.

§ 24. *Νίκη τῶν Ἑλλήνων παρὰ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν.— Ἀλωσις τοῦ περσικοῦ στρατοπέδου.*

Οἱ Πέρσαι κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπομένουν τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἱππέων· ὅταν ὅμως ὄλοι ὁμοῦ· ὀπλίται, πελτασταὶ καὶ ἄλλαι τάξεις ἱππέων· ἐφόρμησαν κατ' αὐ-

τῶν, τότε ὑποχωροῦν καὶ ριφθέντες εἰς τὸν ποταμὸν ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν φοβέονται μέσα εἰς αὐτόν, ἄλλοι δὲ διασωθέντες φεύγουν. Οἱ Ἑλλ. καταδιώκοντες τοὺς Πέρσας κυριεύουσι τὸ στρατόπεδον αὐτῶν καὶ πλείστα λάφυρα λαμβάνουσι.

Κεφ. 4, § 25-29

§ 25-26. *Θανάτωσις τοῦ Τισσ. καὶ ἀντικατάστασις αὐτοῦ.— Διαπραγματεύσεις Τιθραύστου καὶ Ἀγησ. καὶ συνομολόγησις ἀνακαχῆς.— Πορεία Ἀγησ. εἰς Φρυγίαν.*

Ὁ Τισσ. ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην, κατηγορεῖται ἀπὸ τοὺς Πέρσας διὰ προδοσίαν τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν τὸν ἀντικαθιστᾷ διὰ τοῦ Τιθραύστου, ὁ ὁποῖος συλλαβὸν τὸν Τισσ. τὸν θανατώνει· μετὰ τοῦτο ὁ Τιθρ. ἀποστείλας πρέσβεις πρὸς τὸν Ἀγησ. λέγει εἰς αὐτὸν τὴν τιμωρίαν τοῦ Τισσ. καὶ τὴν ἀξίωσιν τοῦ βασιλέως, ὅπως αὐτὸς μὲν ἀπέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, αἱ δὲ ἰωνικαὶ πόλεις μόνουσι αὐτόνομοι μὲν, ἀλλὰ φόρου ὑποτελεῖς· ὁ Ἀγησ. ἀποκριθεὶς ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἄνευ τῆς γνώμης τῶν ἐν Σπάρτῃ ἀρχόντων συνομολογεῖ μὲ τὸν Τιθραύστην ἀνακαχὴν, ζητεῖ ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ τὰ πρὸς διατροφὴν τοῦ στρατοῦ λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ Τιθρ. τριάκοντα τάλαντα πορεύεται κατὰ τῆς Φρυγίας τοῦ Φαρναβάζου.

§ 27-29. *Διαταγὴ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἀρχόντων πρὸς τὸν Ἀγησίλαον.— Ναυπηγησις νέου στόλου καὶ διορισμὸς ναυάρχου ὑπὸ τοῦ Ἀγησίλαου.*

Οἱ ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες διατάττουσι τὸν Ἀγησ. νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν καὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ νὰ διορίσῃ ναύαρχον οἰονδήποτε ἤθελε· τοῦτο δὲ ἔκαμαν οἱ Λακεδ., διότι ἐφρόνουσι ὅτι, ἐὰν ὁ ἴδιος εἶχε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ, καὶ τὸ πεζικὸν θὰ ἀπέβαινε πολὺ ἰσχυρότερον ἐνούμενον μετὰ τοῦ στόλου, καὶ τὸ ναυτικὸν βοηθούμενον ἐν ἀνάγκῃ ὑπὸ τοῦ πεζικοῦ. Λαβὼν τὴν διαταγὴν αὐτὴν ὁ Ἀγησ. παραγγέλλει εἰς τὰς νησιωτικὰς πόλεις καὶ εἰς τὰς παραθαλασσίους νὰ ναυπηγήσουσι τριήρεις· τοιοῦτοτρόπως δὲ ναυπηγεῖται νέος στόλος ἐξ 122 τριήρων, τῶν ὁποίων ναύαρχόν διορίζει ὁ Ἀγησ. τὸν γυναικάδελφόν του Πείσανδρον.

Κεφ. 5, § 1-2. *Ἀποστολὴ τοῦ Τιμοκράτους εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τοῦ Τιθραύστου.— Ἐξέγερσις τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων.*

Ὁ Τιθρ. κατανοήσας ὅτι ὁ Ἀγησ. δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τῆς Ἀσίας, ἀποστέλλει εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Ρόδιον Τιμοκράτην μὲ χρήματα καὶ διατάττει αὐτὸν νὰ τὰ δίδῃ εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν πολιτικῶν κομμάτων τῶν πόλεων μὲ τὴν συμφωνίαν ὅτι θὰ κηρύξουσιν αὐτοὶ τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Λακ. Ὁ Τιμοκράτης ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατορθώνει μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐν Θήβαις, ἐν Κορίνθῳ καὶ Ἀργεὶ πολιτικούς ἀρχηγούς, νὰ ἐξεγείρῃ τὰς ἑλληνικὰς πόλεις κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων.

Βιβλ. IV

Κεφ. 1, § 1-3, § 15-41

§ 1-3. *Καταστροφή τῆς Φρυγίας ὑπὸ τοῦ Ἄγησ.—Συμμαχία Ὀττος καὶ Ἀγησίλαου.*

Ὁ Ἀγησίλαος φθάσας εἰς τὴν Φρυγίαν τοῦ Φαρν. τὴν μὲν χώραν καταστρέφει, τὰς δὲ πόλεις καταλαμβάνει· ἔπειτα δὲ κατὰ συμβουλήν τοῦ Σπιθριδάτου πορευθεὶς εἰς Παφλαγονίαν συνάπτει συμμαχίαν μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῆς Ὀττος.

§ 15-16. *Πορεία τοῦ Ἄγησ. εἰς τὸ Δασκύλειον καὶ ἡ ἐν τῷ Δασκυλείῳ διαχειμασίς αὐτοῦ.*

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἄγησ. πορεύεται εἰς τὸ Δασκύλειον, ὅπου διαχειμάζει προμηθεύμενος τὰ τροφίμα ἄφ' ἑνὸς μὲν μακρόθεν δι' ἐπιδρομῶν, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ τῶν ὑπαρχούσας ἐκεῖ κόμας.

§ 17-19. *Ἐπίθεσις τοῦ Φαρν. κατὰ τῶν ἀνὰ τὴν πεδιάδα διεσκορητισμένων στρατιωτῶν τοῦ Ἄγησ. καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς.*

Ὁ Φαρν. μετὰ δύο δρεπανηφόρα ἄρματα καὶ τετρακοσίους περίου ἵππους συναντήσας 700 στρατιώτας τοῦ Ἄγησ. διεσκορητισμένους ἀνὰ τὴν πεδιάδα ἐπιτίθεται κατ' αὐτῶν καὶ φονεῖ περίου 100, τοὺς δὲ λοιποὺς ἀναγκάζει νὰ καταφύγουν εἰς τὸν Ἀγησίλαον, ὁ ὁποῖος μετὰ τοὺς ὀπλίτας του εὗρισκετο ἐκεῖ πλησίον.

§ 20-21. *Τί ἀγγέλλει ὁ Σπιθριδάτης εἰς τὸν Ἡριππίδαν καὶ τί ὁ Ἡριππίδας ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ἀγησίλαον.*

Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ὁ Σπιθρ. μαθὼν ὅτι ὁ Φαρν. ἐστρατοπέδευεν εἰς τὴν Καυὴν, κόμην μεγάλην, κειμένην περὶ τὰ 160 στάδια μακρὰν, ἀναγγέλλει αὐτὸ εἰς τὸν Ἡριππ. αὐτὸς δὲ ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ κάποιον κατόρθωμα ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ἄγησ. ὀπλίτας, πελταστὰς καὶ ἵππεις.

§ 22-25. *Ἐπίθεσις τοῦ Ἡριππίδου κατὰ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Φαρν. καὶ ἀποτέλεσμα αὐτῆς.*

Ὁ Ἡριππ. μετὰ τοὺς ἡμίσεις ἐκ τῶν ἀνδρῶν (καὶ ὄχι μὲ ὄσους τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ἄγησ.) ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Φαρν. καὶ πολλοὺς μὲν ἐκ τῶν Μυσῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν αὐτοῦ φονεῖ, τοὺς δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ τρέπει εἰς φυγὴν μετὰ τοῦτο κυριεῖ τὸ στρατόπεδον μετὰ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα εἰς αὐτὸ σκευὴ καὶ ὑποζύγια.

§ 26-28. *Ἀποστασία τοῦ Σπιθρ. καὶ τῶν Παφλαγόνων ἀπὸ τὸν Ἀγησίλαον.*

Ὅτε ὁ Σπιθρ. καὶ οἱ Παφλαγόνες μετεκόμιζον τὰ λάφυρα, ὁ Ἡριππ.

τοὺς τὰ ἀφῆρεσεν ὄλα, διὰ νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς λαφυροπόλας. Ὁ Σπιθο. ὁμως καὶ οἱ Παφλαγόνες δὲν ἠνέχθησαν τὴν διαγωγὴν αὐτὴν, ἀλλ' ἐτοιμάσαντες τὰ σκευῆ των ἐγκαταλείπουν τὸν Ἄγησ. καὶ ἔρχονται εἰς τὰς Σάρδεις πρὸς τὸν Ἀριαῖον.

§ 29-38. *Συνάντησις καὶ διάλογος Ἄγησ. καὶ Φαρναβάζου.*

§ 29-31. *Συνάντησις Ἄγησ. καὶ Φαρναβάζου.*

Ὁ Ἄπολλοφάνης, ὁ κοινὸς φίλος τοῦ Ἄγησ. καὶ Φαρν., κατόπιν προηγουμένης συνεννόησεως μετὰ τοῦ Ἄγησ. ὁδηγεῖ τὸν Φαρν. εἰς συμπεφωνημένον μέρος, ὅπου ἀγέμενον αὐτὸν ὁ Ἄγησ. μετὰ τῶν τριάκοντα καθήμενος κατὰ γῆς τὴν λιτότητα αὐτὴν τοῦ Ἄγησ. ἰδὼν ὁ Φαρν. κάθηται καὶ αὐτὸς κατὰ γῆς.

§ 32-33. *Λόγος τοῦ Φαρναβάζου.*

Ὁ Φαρν. ἀναφέρων τὰς εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἔκαμε κάποτε εἰς τοὺς Λακεδ., καὶ τὸν εἰλικρινῆ του χαρακτήρα παραπονεῖται κατὰ τῶν Λακεδ., διότι αὐτοὶ κατέστρεψαν καὶ κατέκαυσαν τὴν χώραν του· φρονεῖ δὲ ὅτι αἱ πράξεις αὐτὰ ἀρμόζουσιν εἰς ἄνδρας ἀγνώμονας.

§ 34-36. *Ἀπόκρισις τοῦ Ἀγησιλάου.*

Ὁ Ἄγησ. ἀποκρινόμενος λέγει εἰς τὸν Φαρν. ὅτι ἠναγκάσθη νὰ θεωρῇ αὐτὸν ἐχθρόν, διότι ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα, κατὰ τοῦ ὁποίου τώρα οἱ Λακεδ. πολεμοῦν· συμβουλεύει δὲ τὸν Φαρν. νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν βασιλέα καὶ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Λακεδ. ἀπολαύων ἐλευθέρως, ὅσα τοῦ ἀνήκουν, καὶ φροντίζων διὰ τῆς ὑποταγῆς τῶν ἄλλων σατραπῶν ν' αὐξήσῃ τὴν σατραπείαν του.

§ 37-38. *Διαβεβαιώσεις Φαρν. καὶ Ἀγησιλάου.*

Ὁ Φαρν. διαβεβαιοῖ τὸν Ἄγησ. ὅτι αὐτὸς θὰ εἶναι μὲν φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Λακεδ., ἐὰν ὁ βασιλεὺς διορίσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἄλλον στρατηγόν· ἐὰν ὁμως ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν στρατηγίαν, τότε θὰ πολεμήσῃ τοὺς Λακεδ. Ἀπὸ τὴν εἰλικρινείαν αὐτὴν τοῦ Φαρν. εὐχαριστηθεὶς ὁ Ἄγησ. διαβεβαιοῖ αὐτὸν ὅτι δὲν θὰ βλάβῃ τὴν χώραν του οὔτε τώρα οὔτε εἰς τὸ μέλλον.

§ 39-40. *Σύναψις φιλίας τοῦ Ἄγησ. μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Φαρν.*

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Φαρν. ὁ υἱὸς τοῦ μείνας ὀπίσω συνάπτει φιλίαν μετὰ τοῦ Ἄγησ. καὶ δίδει εἰς αὐτὸν τὸ ὄραιοον του ἀκόντιον· ἀπὸ δὲ τὸν Ἄγησ. λαμβάνει αὐτὸς τὰ ὄραιοτάτα φάλαρα τοῦ ἵππου τοῦ Ἰδαίου.

§ 41. *Ἀναχώρησις τοῦ Ἄγησ. ἐκ τῆς χώρας τοῦ Φαρν.—Ἀφιξις τοῦ Ἄγησ. εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Θήβης καὶ νέαι ἐτοιμασίαι.*

Ὁ Ἄγησ. ἀπελθὼν ἐκ τῆς χώρας τοῦ Φαρν. φθάνει εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Θήβης, ὅπου προετοιμάζεται συναθροίζων πολυάριθμον στράτευμα διὰ τὴν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας πορείαν του.

Κεφ. 2, § 1-8

§ 1-2. Προετοιμασία τῶν Λακεδ. πρὸς ἐκστρατείαν.— Ἀποστολὴ τοῦ Ἐπικυδίδου εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς ἀνάκλησιν τοῦ Ἀγχιλαίου.

Οἱ Λακεδ. μαθόντες ὅτι αἱ μέγιστα πόλεις συνηνώθησαν διὰ τὴν πολεμῆσον ἐναντίον των, ἐνόμισαν ὅτι ἡ πατρίς των κινδυνεύει καὶ ἐφείωθησαν ἀναγκαῖον τὴν προετοιμασθῶν πρὸς ἐκστρατείαν δι' αὐτὸ αὐτοὶ μὲν προετοιμαζόμενοι, πρὸς δὲ τὸν Ἄγχισ. στέλλουσι τὸν Ἐπικυδίδα, ὁ ὁποῖος φθάσας ἐκθέτει εἰς τὸν Ἄγχισ. τὴν κατάστασιν τῆς πατρίδος καὶ ἀνακοινοῖ εἰς αὐτὸν τὴν διαταγὴν τῆς, ὅπως οὗτος ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

§ 3-4. Δύπη τοῦ Ἄγχισ. διὰ τὴν ἀνάκλησίν του καὶ δῆλωσις αὐτοῦ πρὸς τοὺς συμμάχους.— Ἀπόφασις τῶν συμμάχων.

Ὁ Ἄγχισ. λυπεῖται μὲν διὰ τὴν ἀνάκλησίν του, συγκαλέσας ὁμοῦ τοὺς συμμάχους δηλοῖ εἰς αὐτοὺς ὅτι εἶναι ἀνάγκη τὴν σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τῆς πατρίδος του καὶ ὅτι μετὰ τὴν εὐτυχή ἔκβασιν τῶν πραγμάτων αὐτῆς θὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν Ἀσίαν· οἱ σύμμαχοι ἀκούσαντες αὐτὰ ἀποφασίζουσι τὴν σπεύσῃ μετὰ τὸν Ἄγχισ. εἰς βοήθειαν τῶν Λακεδ. καὶ μετὰ τὴν εὐτυχή ἔκβασιν τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πραγμάτων τὴν ἐπανέλθῃ μετὰ αὐτὸν εἰς τὴν Ἀσίαν.

§ 5-8. Τελευταῖαι πράξεις τοῦ Ἄγχισ. ἐν Ἀσίᾳ.— Ἐπιστροφὴ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἄγχισ. ἀφίγει εἰς τὴν Ἀσίαν ἀρμοστήν καὶ φρουροὺς, διὰ τὴν προστατεύουσι τὰς ἑλληνικὰς πόλεις· ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπον ὅτι οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν στρατιωτῶν δὲν ἤθελον τὴν ἐκστρατεύουσι κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπειδὴ ἤθελε τὴν παραλάβῃ μετὰ τὸν πολλοὺς καὶ ἀρίστους, προκαλεῖ διὰ βραβείων τὴν ἀμίλλαν τῶν πόλεων, λοχαγῶν καὶ ἱπάρχων πρὸς ἐτοιμασίαν στρατοῦ εὐοπλοτάτου καὶ εὐιπποτάτου· ἔπειτα δὲ, ἀφοῦ διέβη τὸν Ἑλλησπόντον καὶ ἔκαμε τὴν κρίσιν εἰς τὴν Χερρόνησον, ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ἑλλάδα.